

月光变奏曲

Moonlight

เพลงรัก
ใต้แสงจันทร์ 5

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียน : ซิงเหม่ย
แปล : Lucky Luna

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

月光变奏曲 5

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ 5

青浼

ชิงเหม่ย

Lucky Luna แປา

"กินข้าว?" โจ้วชวนเกร็งตัวคำร่ำอยู่เหนือซูหลี่ มองเธอกำลังขดตัวเข้ามาในอ้อมกอดของตน ตาของเขาลุ่มลึกขณะเอ่ยเสียงแหบพร่า "ผมหิวแล้วจริงๆ คุณทายซิว่าตอนนี้ผมอยากกินอะไร"

สองมือที่โอบเอวเขาค่อยๆ แน่นขึ้น เธอตื่นเต้นจนหัวใจแทบจะกระดอนออกมาจากคอแล้ว

มือใหญ่ของเขาก็สอดเข้าไปใต้แผ่นหลังเธอ ถ่ายทอดความอบอุ่นให้กัน แม้จะมีเสื้อผ้านั้นอยู่ ร่างแบบซิดจนเธอรู้สึกได้ถึงกลิ่นไอของฝ่ามือเขา

ซูหลี่ขยับตัวเล็กน้อย เสื้อผ้าเสียดสีกับโซฟาเสียงดังสวบสาบ ทั้งที่ปกติตอนเปลี่ยนเสื้อผ้าแทบจะไม่ได้ยินเสียงเลยแท้ๆ แต่เวลานี้กลับดังจนน่ากลัว ภายในห้องรับแขกอันเจียบเจียบ แต่ละนาทีแต่ละวินาทีล้วนกำลังปลุกเร้าเส้นประสาทในสมองของซูหลี่...

เธอขยับเพื่อรักษาระยะห่างกับโจ้วชวนให้ปลอดภัย ฝืนยกมูมปาก "ทำไมอยากกินเนื้อฉันทะไร"

คำนำ

หลังจากที่ความรักระหว่างบรรณาธิการสาวกับนักเขียนหนุ่มเริ่มลงตัว ความสัมพันธ์ก็แน่นแฟ้นกลมเกลียวมากขึ้น ระดับความหวานและความคลั่งรักของทั้งคู่พุ่งปรี๊ดทะลุเพดานกันเลยทีเดียวค่ะ

แต่เส้นทางสายอักษรไม่ง่ายขนาดนั้น 'ลักก็อินเลิฟ' ก็เชื่อว่า 'ลักก็อินเกม' เสียเมื่อไร ปัญหาของโจ้วชวณยังคงตามมาไม่หยุดหย่อนและดูเหมือนจะเลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อชายหนุ่มถูก 'บุคคลนิรนาม' ใส่ร้ายป้ายสีกล่าวหาว่าเขาปรักบยอดีพิมพ์หนังสือของตัวเองสูงเกินจริง และยังคงให้พ่อเป็นนักเขียนเงาคอยเขียนงานให้ รวมถึงปมในอดีตอันแสนเจ็บปวดของโจ้วชวณที่กลายเป็นบาดแผลของเขาจนถึงตอนนี้กำลังจะถูกเปิดเผยออกมา

พวกเขาทั้งสองจะจับมือฝ่าฟันและเอาชนะสถานการณ์ที่เลวร้ายครั้งนี้ไปได้หรือไม่ ชูหลี่ในฐานะรองหัวหน้าบรรณาธิการหมาดๆ จะแก้ปัญหาด้วยวิธีแบบไหน โจ้วชวณจะก้าวผ่านอุปสรรคและปมในอดีตอันแสนเจ็บปวดไปได้อย่างไร และใครเป็นบุคคลนิรนามคนนั้นกันแน่ มาตามเอาใจช่วยทั้งคู่ไปพร้อมกันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

คุณนายโจ้ว	ภรรยาของโจ้วกู่เซวียน แม่ของโจ้วชว่น เป็นคนใจเย็น ทำทางสบายๆ ยิ้มสดใส มีอารมณ์ขัน คอยห้ามปรามไม่ให้สามีและลูกชายทะเลาะกัน เอาใจใส่และเป็นห่วงโจ้วชว่นอยู่เสมอ
หยวนเหอกู่	นักเขียนนิยายวาย เพศหญิง เป็นคนเมือง G ทั้งยังเป็นเพื่อนสนิทของอาถุ่ยและสั่วเหิง ทำทางซื่อๆเล็กน้อย แต่ความคิดเฉียบคม ฝีมือในการเขียนเหนือกว่าอาถุ่ย
สวีถวนหยวน	นักศึกษาจบใหม่ที่ถูกหลอกลวงเข้ามาเป็นพนักงานใหม่ในกอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทรา เพศหญิง ทำทางกระตือรือร้น ช่างพูดช่างคุย มีมารยาท ก่อนข้างซื่อและขี้เกรงใจ
อาเชียน	พนักงานใหม่ของกอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทรา เพศหญิง มีประสบการณ์มากที่สุดในบรรดาพนักงานใหม่ทั้งหมด เพราะเคยทำงานอยู่ที่สำนักหนังสือพิมพ์มาก่อน
เต๋อเต๋อ	หนุ่มน้อยนักศึกษาจบใหม่ที่เข้ามาเป็นพนักงานใหม่ในกอง บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทรา ทำหน้าที่ตรวจทานเรื่องสั้น มีนิสัยร่าเริง สนุกสนาน เปิดเผย และช่างพูด แอบชื่นชอบสั่วเหิงเป็นพิเศษ
แฮร์มันน์	นักเขียนและผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดังระดับโลกชาวตุรกี เป็นชายสูงอายุ ทำทางอารมณ์ดี แต่ค่อนข้างเอาแต่ใจ มีปมบางอย่างในใจที่ไม่รู้ว่าใครก็ไม่กล้าแตะต้อง เป็นที่ชื่นชอบของโจ้วชว่นมาก งานเขียนของเขานำไปทำเป็นภาพยนตร์หลายเรื่อง และเคยทำให้นิยายของโจ้วชว่นตกจากอันดับหนังสือขายดีมาแล้ว

บทที่ 120

"เหล่าเหลียง มีบางคำพูดที่ฉันทนมานานมากแล้ว อยากพูดตั้งแต่
งานหนังสือครั้งก่อน วันนี้ขอพูดตรงๆ เลยก็แล้วกัน...ยุคสมัยมันต่างกัน
การตีพิมพ์หนังสือในปัจจุบันก็ไม่ได้ง่ายเหมือนกับเมื่อก่อนอีกต่อไปแล้ว
ที่นักเขียนจะต้องส่งต้นฉบับทางไปรษณีย์ บ.ก. ตรวจต้นฉบับ โรงพิมพ์
พิมพ์ออกมา แล้วคนอ่านก็ซื้อหนังสือ..."

มือของซูหลี่ค่อยๆ กำเป็นหมัด ปลายนิ้วขาวซีดเพราะออกแรงมากเกินไป...

"เพราะมีเครื่องมือสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่สะดวกหลากหลายรูปแบบ
เหตุการณ์ใดๆ ในอดีต การสื่อสารในปัจจุบันก็เข้าถึงได้มากขึ้นแล้ว ดังนั้น
ต่อให้เมื่อก่อนเป็นคนสารเลวที่เอาแต่หาผลประโยชน์หรือไม่เอาการเอางาน
แต่กลับเจริญรุ่งเรืองก็ถูกเปิดโปงได้เช่นกัน...นักเขียนไม่ได้โกง คนอ่านก็ไม่ได้โง่
เหมือนกัน ทำที่ไม่เอาจริงเอาจังกับทัศนคติในการทำงานแบบขายผ้าเอาหน้ารอด
อาจทำให้สำนักพิมพ์หวนเวยียพังพินาศไม่ช้าก็เร็ว"

"ว่าไงนะ เธอว่าใครเป็นคนสารเลว"

ซูหลี่เซิดคางเล็กน้อย "ฉันบอกว่าแสงแดดรุนแรง สรรพสิ่งเผยรูปลักษณ์
แท้จริง* นะคะ"

* แสงแดดรุนแรง สรรพสิ่งเผยรูปลักษณ์แท้จริง เดิมเป็นชื่อหนังสือของนักเขียนนามปากกา 'อาอี' ภายหลังใช้ในความหมายว่าชื่อเสียงหรือสิ่งของที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง

มุมปากของเหลียงซงลิ่งกระตุกเล็กน้อย ลูกพรตขึ้นจากที่นั่ง "ซูหลี่! ระวังคำพูดของเธอด้วย! เธอหมายความว่าไง! เธอก็แสร้งหัวหน้า บ.ก. นิตยสารฉันเป็นผู้บังคับบัญชาของเธอ เป็นรองประธานของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่... อ้อ เธอคิดว่าตัวเองเจ๋งมากสินะที่ตึงนักเขียนเก่งๆ หลายคนมาได้ จะลองก็ได้เนี่ย ถ้าตอนนี้ฉันไล่เธอออก นักเขียนพวกนั้นจะออกไปพร้อมกับเธอและปล่อยเวทีแสดงความสามารถดีๆ อย่างสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ของเราไปหรือเปล่า!"

"ฉันก็อยากรู้เหมือนกันค่ะ" ซูหลี่ยกมุมปาก

ความจริงเลือดหัวทั้งร่างเธอแทบจะแข็งตัวแล้ว ความเดือดดาลที่ไม่เคยมีมาก่อนบวกกับท่าทีปรามาสที่เหลียงซงลิ่งมีต่อโจ้วชวน ชั่ววินาทีนั้นเธอแทบอยากจะเขวี้ยงจดหมายลาใส่หน้าเหลียงซงลิ่งแล้วบอกเขาว่าฉันจะไปตอนนี้เลย...

แต่เธอยังคงอดทนไว้

การกลับมาของสัว่เหิงและเจียงอวี่เฉิงเพิ่งเข้าที่เข้าทาง นิยายรายตอนเรื่องใหม่ของอาคุยกี่เพิ่งเริ่ม ตีสูงของเธอเพิ่งจะมีรากฐานที่แข็งแกร่ง เธอจะยอมจำนนมอบรากฐานให้คนอื่นได้อย่างไร

ยังมีโจ้วชวนอีก...

กลางปีหน้าแฮร์มันน์จะเดินทางมาเสาะหานักเขียนที่ประเทศจีนไปร่วมงานด้วย สาเหตุที่ซูหลี่พูดถึงเรื่องนี้บ่อยๆ เพราะเธอสนใจจริงๆ เธอรู้ว่าโจ้วชวนชอบผลงานของแฮร์มันน์มาก และคาดหวังมากกว่าสักวันจะสามารถพิสูจน์ตัวเองในเวทีที่ยิ่งใหญ่และกว้างขวางกว่านี้ได้...แม้โจ้วชวนจะไม่พูด แต่เขาก็เป็นพวกเก็บความรู้สึกที่ตอนประถมได้รับรางวัลนักเรียนดีเด่นสามประการก็เอาประกาศนียบัตรยัดใส่ในกระเป๋า และไม่เอาออกมาตลอดช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อน แต่ความจริงแล้วเขาหวังอยู่ทุกวันที่ประกาศนียบัตรจะกระโดดออกมาจากกระเป๋าเอง แสบอยากจะทำมาตีตบหน้าผากเพื่อประกาศให้โลกรู้...

และสิ่งที่ซูหลี่ต้องทำคือเป็นคนช่วยเขาเอาประกาศนียบัตรออกมา

ภาพยนตร์ ภาพยนตร์จากนิยาย ถึงเวลานั้นก็จะตามมาด้วยการตีพิมพ์นิยายที่ดัดแปลงจากบทภาพยนตร์ และสำนักพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ

ปัจจุบันก็มีแค่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่และสำนักพิมพ์ซินตุ้นเท่านั้น... ถ้าหากตอนนี้เธอออกจากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ล่ะก็ สำนักพิมพ์แห่งนี้ก็จะมีคนที่เค้นสมองช่วงชิงเพื่อโจ้วชว่นเหมือนเธอเป็นคนที่สองอีก...

เธอแทบจะจินตนาการได้เลยว่าปีหน้าหรือปีถัดไปผลงานเรื่องใหม่ของแฮร์มันน์จะถูกมอบให้กับสำนักพิมพ์ซินตุ้นอีกครั้งอย่างง่ายดาย คนใจอย่างเหลียงชงลิ่งคงทำได้แต่เบ้าปากอย่างอวดดีแล้วพูดว่า 'ถ้ามอบแฮร์มันน์และทรัพยากรของเขาให้ฉัน ฉันเองก็ทำให้ขายดีได้เหมือนกัน'

...คนใจพรั่นตัวย่อมไม่มีทางคิดหว่าต่อให้ทรัพยากรเหล่านี้หล่นลงมาจากท้องฟ้าได้จริง พวกเขาจะทำประโยชน์อะไรได้!

อดทนไว้

จะโมโหไม่ได้

อย่าไปต่อล้อต่อเถียงคนใจบรรมพวกนี้เลย

รู้มานตาขยายกว้างหลายเท่าเพราะการสุดลมหายใจลึกๆ ในที่สุดซูหลี่ก็สะกดไฟโทสะของตนลงได้... ตั้งจุดหมายลาไปทำงานนอกสถานที่มาจากมือเหลียงชงลิ่ง แล้วเปลี่ยนไปพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ

"ฉันก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง ทำไมคะ ไม่ได้ทำงานแบบไม่รับฟังใครสักหน่อย ไม่คิดจะยอมรับคำตักเตือนจากลูกน้องหน่อยเหรอ คุณไม่อนุมัติจุดหมายลาไปทำงานนอกสถานที่ก็ช่างเถอะคะ ฉันใช้วันลาประจำปีของตัวเองก็ได้..."

อารมณ์โมโหมาเร็วไปเร็ว วินาทีก่อนหน้านี้ยังทำท่าไว้วางใจอยู่เลย วินาทีต่อมากลับทำท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้เหลียงชงลิ่งตามไม่ทันนิดหน่อย... เขามองซูหลี่หิบบากกาที่อยู่บนโต๊ะเขาไปกับบนจุดหมายลาชัดๆ เขียนๆ สองทีอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็วางไว้เบื้องหน้าเขาอย่างแรง...

เหลียงชงลิ่งชะงักศีรษะเข้าไปดู โอ้ ใช้วันลาประจำปีของตัวเองจริงๆ ด้วย

ดังนั้นเขาก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว อนุมัติการลาให้สบายอารมณ์ ส่วน

ซูหลี่ก็ไม่ได้พูดอะไรเช่นกัน เก็บจดหมายลาเตรียมตัวไปหาฝ่ายบุคคล แล้ว
หมุนตัวเดินออกจากห้องทำงานรองประธานของเหลียงซงลิ่งอย่างออกผายไหล่ผึ่ง
ชั่วขณะที่ปิดประตู เธอได้ยินคำพูดลอยมาจากทางที่นั่งของเขาเบาๆ

"บ้าไปแล้ว"

ใบหน้าซูหลี่มันคงตุ้เข้ไปซะนาน ออกไปอย่างเร่งรีบ ไม่แม้แต่จะหันหน้า
กลับไป

ต้องขอบคุณการทุ่มเทปลูกฝังตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมามีของเหล่าเหมียว
ทุกอย่างที่พบเจอหลายเดือนมานี้สอนเรื่องสำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งให้เธอ นั่นก็คือ
'อย่าไปต่อล้อต่อเถียงกับคนโง่ มันเปล่าประโยชน์'

ตอนเย็นขณะกลับบ้าน ซูหลี่จัดการอารมณ์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว

ท่ามกลางข่าวซุบซิบในวงนี้ ทุกวันพอไจ้ชวนอัฟเดตนิยาย
และโพสต์ลงเว่ยป๋อเสร็จก็จะล็อกเอาต์ออกมาทันที 'ไม่อ่านคอมเมนต์' 'ไม่อ่าน
ที่แชร์โพสต์' 'ไม่อ่านข้อความส่วนตัว' ใช้วิธีตามหลักการนกระจอกเทศ* ที่ว่า
'พวกคุณทำได้ตามสบาย ผมไม่เห็นก็แสดงว่ามันไม่มีอยู่จริง' เขาในฐานะ
คนติตไซเซียลจึงต้องหล่อเลี้ยงชีวิตด้วยซีรีส์อังกฤษ ซีรีส์อเมริกัน ซีรีส์ญี่ปุ่น และ
ซีรีส์เกาหลีที่ไล่หลังไปสิบกว่าปี จากนั้นก็ว่างงานจนกลายเป็นปลาเค็มตัวหนึ่ง

ดังนั้นทุกวันหลังจากซูหลี่เลิกงาน เขาจะเดินตามหลังเธอเข้าๆ ออกๆ
ห้องครัว ขึ้นๆ ลงๆ บันได ตอนที่เธอกำลังเช็ดเครื่องสำอาง ผู้ที่รออยู่
ตรงประตูห้องน้ำตาปริบๆ นอกจากเจ้าเออร์โก้วแล้ว ตอนนี้มีผู้ชายของเธอ
เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน

ซูหลี่เหลือบมองชายหนุ่มจากในกระจก "มีอะไรคะ"

เขาอารมณ์ไม่ดีและดูท่าทางเหมือนกำลังหงุดหงิดเรื่องอะไรอยู่

ไจ้ชวนเผยท่าทีลังเลออกมาราวกับว่ามีประโยคหนึ่งติดอยู่ที่ปลายลิ้น
กลืนลงไปสามรอบ ในที่สุดก็เอ่ยออกมาอย่างเนิบช้า

* นกระจอกเทศ หมายถึงคนอ่อนแอซึ่งขาดที่เห็นความจริง ไม่กล้าเผชิญหน้ากับปัญหา

"ลาแล้วหรือยัง"

"ลาแล้วค่ะ" ซูหลี่ก็หันหน้าเปิดเครื่องล้างหน้า แล้วกดลงบนใบหน้าที่ท่ามกลางเสียงดังครี๊ดๆ "คุณพูดเข้าไปเข้ามาทั้งวันอย่างกับผีสะกิดเสียงหลินฉินจะลืมได้หรือค่ะ"

"ยืนยันวันแล้วนะ เป็นพรนี้ถึงจันทร์หน้า"

"ค่ะ"

โจ้วชวนโจ่งซูหลี่ สักพักก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย "สำนักพิมพ์หยวนเยวี่คงไม่ได้ขัดขาคุณหรอกนะ เท่าที่ผมรู้จักพวกเขา เหลียงซงลิ่งอาจจะพูดว่านักเขียนดาวไกลั้วอะไรสักอย่างออกมา คุณอย่าไปใส่ใจคำพูดบ้าบอพวกนั้นมากเลย..."

"..."

ดูสิ ความคิดของสุมาเจียว ผู้ผ่านทางล้นล้นรู้*

เหลียงซงลิ่งคงคิดว่าฝีมือการแสดงของตัวเองยอดเยี่ยม แต่ปรากฏว่าแม้แต่คนที่มองอย่างโจ้วชวนก็มองออกถึงความไม่เข้าท่าของเขา

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ" ใบหน้าของซูหลี่สั่นเพราะแรงกดดันจากเครื่องล้างหน้า แม้แต่เสียงพูดก็สั่นเล็กน้อย ทว่าสีหน้าภายใต้โคมกลับสงบนิ่ง แววตาแน่วแน่ "ต่อให้เขาใจกล้าบ้าบิ่นแค่ไหนก็ไม่กล้าพูดแบบนี้หรอก คุณคือโจ้วชวนเชียวนะ"

มองจากในกระจก สีหน้าของชายหนุ่มที่เพิ่งกรอบประตูค่อยๆ ดีขึ้นเล็กน้อย...หลายวันมานี้เขาคงถูกรังแกมาไม่น้อย มิฉะนั้นทำไมตอนนี้แม้แต่สุนัขอย่างเหลียงซงลิ่งก็ยังมีอิทธิพลต่อเขาได้...โจ้วชวนผู้มั่นคง ถึงคราวที่เหลียงซงลิ่งมาควบคุมความรู้สึกของเขาได้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

ซูหลี่มองท่าทางของโจ้วชวนแล้วก็นึกเอ็นดู จึงเอื้อมมือเขย่งเท้าไปตบศีรษะเขาเบาๆ การกระทำแบบนี้ทำให้เขาตะลึงงัน

* ความคิดของสุมาเจียว ผู้ผ่านทางล้นล้นรู้ หมายถึงผู้มีแผนการร้าย แม้ไม่แสดงออกมาผู้คนก็มองออกได้โดยง่าย มีที่มาจากยุคสามก๊ก สุมาเจียว (ชื่อหมาเจา) อัครเสนาบดียุยงก๊ก ผู้มีความทะเยอทะยานและมักใหญ่ใฝ่สูง ฮองเต้โจโฉ (เฉาเหมา) รู้ว่าตนเป็นเพียงหุ่นเชิดจึงคิดจะกำจัดสุมาเจียว แต่สุมาเจียวรู้ตัวจึงให้เซ่งเจ (เล้งจี้) กำจัดฮองเต้โจโฉแทน เมื่อฮองเต้โจโฉสวรรคต สุมาเจียวก็สร้างทำเป็นร้องไห้ต่อหน้าพระศพว่าตนยังรักกักต้อนฮองเต้โจโฉและประหารเซ่งเจื่อหาโลบลปลงพระชนม์เพื่อไม่ให้ผู้ใดครหาว่าตนเป็นโจรบุญจืดราชสมบัติ

ซูหลี่ล้างหน้าล้างมือเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินผ่านโจ้วชวนเตรียมตัวจะไปทำอาหาร หลังจากลละลาละลึงอยู่สองวินาที เขาก็เดินตามเธอเข้าไปในห้องครัวรวากับพวงหางเล็ก ๆ

ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือของเขาก็สั่น พอเปิดดูก็เห็นว่าเป็นอาถุ่ย หลังจากที่เธอรู้ว่า 'โจ้วชวนคือ Mr. L' ก็ยอมรับอย่างใจเย็นแล้วเชื่อมต่อกับบัญชีหลักของโจ้วชวนด้วยความดีใจ...

ตอนนั้นอาถุ่ยพูดว่า 'มีอะไรน่าโมโหกัน โกหกก็โกหกไปแล้ว วันเกิดตอนอายุสิบแปดของคุณวันนั้น จู่ๆ พ่อแม่บอกคุณว่าขอโทษนะที่โกหกลูกมาสิบแปดปี จริงๆ แล้วครอบครัวของเรามีทรัพย์สินร้อยล้าน เดิมทีแล้วลูกไม่ต้องลำบากลำบากเรียนหนังสือขนาดนั้นหรอก... ปรกติริยาแรกของคุณคือรู้สึกเหมือนผืนฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย จะเอามีดตัดแค่กพาดไว้บนคอตัวเอง ชูฆ่าตัวตายหรือไง... เลิกทำตัวเกิดมาท่ามกลางความสุขแต่ไม่รู้จักความสุขได้แล้ว ว่ากันตรงๆ เลยนะ ฉันรอวันที่พ่อแม่บอกคำนี้กับฉันมายี่สิบกว่าปี จะให้รออีกหนึ่งวันก็รอไม่ไหวแล้ว'

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ถามหรือยัง

โจ้วชวน : ...

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : เธอว่าไง ฉันรู้สึกว่ายาววันนี้ตอนที่ซูหลี่คุยกับฉัน อารมณ์บ่จอยทะเล่ผ่านหน้าจอมาเลยละ ไม่รู้ว่าเริงสไตเหมือนเดิม แต่ดูโกรธมากเลย

โจ้วชวน : เธอซูใคร

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ฉันไม่ได้ซูใคร แต่ฉันคิดว่าเหมือนฉันจะซูคุณเข้าแล้ว ฮ่าๆๆๆ!

โจ้วชวนแอบบ่นอาถุ่ยว่า 'เพ้อเจ้อซะมัต' เจียบๆ อยู่ในใจ จากนั้นก็เก็บโทรศัพท์มือถือแล้วถอนหายใจยาวๆ เชือกหนึ่ง...

เฮ้อ

ซูหลี่ที่กำลังหันหลังให้เขาและหันผัดอยู่ได้ยินเสียงถอนหายใจของชายหนุ่มก็ตกใจ ในใจคิดว่าหรือทักษะการแสดงของตัวเองเมื่อไหร่จะแย่เกินไปจนโจ้วชวนมองออกเสียแล้ว

ตันไม้ล้มลิงแตกกระเจิง* กำแพงล้มคนผลัก** แม้แต่เรื่องที่สูงน้ออย่างเหลียงซงลิ่งทำท่ากำกำเจ็บเสิบสานเช่นนี้เขาก็รู้เสียแล้ว

เขากำลังถอนหายใจ

เวลาแบบนี้คงเป็นเรื่องยากมากสินะที่คนคนหนึ่งจะต้องอดทนมากขนาดนี้ มิน่าล่ะ วันนี้พอเธอกลับบ้านเขาก็ตามติดเสียขนาดนั้น หรือว่าตอนที่เธอไม่อยู่บ้านจะมีคนไม่ดูตาม้าตาเรือเหยียบจุมูกปีนขึ้นหน้ามารังแกเขาอีก

คนที่เยอหยิ่งอย่างโจ้วชวน ช่วงนี้ได้รับความไม่เป็นธรรมมากขนาดไหนกันแน่นะ...

จังหวะที่หันผัดข้างลง ซูหลี่ยิ่งเหม่อลอยขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งมีดหันผัดลั่น ความเจ็บแสบปราดมาที่ปลายนิ้ว เธอร้อง "โอ๊ย" เบาๆ แล้วโยนมีดทิ้ง ก็มหันามองเห็นปลายนิ้วที่ถูกบาดเป็นแผลค่อนข้างยาว เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมา เธอขมวดคิ้วทันที...

"เป็นอะไรไป"

เสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังดังขึ้นมา จากนั้นภาพปลายนิ้วตรงหน้าก็มีตกลง คนด้านหลังชะโงกหน้าเข้ามาใกล้เธอเข้ามาดู...เมื่อเห็นแผลที่ปลายนิ้วของเธอ ชายหนุ่มก็ขมวดคิ้วตุๆ

"เกิดอะไรขึ้น หันผัดแล้วทำให้คุณโง่เหรอ..."

ซูหลี่ขยับริมฝีปาก ยังไม่ทันได้เอ่ยคำ วินาทีต่อมาชายหนุ่มก็จูงมือเธอพาเดินออกมาจากห้องครัว จากนั้นก็เดินไปหยิบกล่องปฐุมพยาบาลจากที่ที่คุ้นเคย แล้วคว้าน้ำยาฆ่าเชื้อออกมา

ซูหลี่ตกตะลึง เพราะครั้งก่อนเขาเคยใช้แอลกอฮอล์เช็ดแผลเธอ

* ตันไม้ล้มลิงแตกกระเจิง หมายถึงเมื่อผู้มีอำนาจสูญเสียอำนาจ ลูกน้องที่ติดตามก็แยกย้ายไปกันคนละทิศละทาง

** กำแพงล้มคนผลัก หมายถึงเมื่อตกที่นั่งลำบาก คนมากมายก็พร้อมที่จะฉวยโอกาสซ้ำเติม

ตาไม่กะพริบอยู่เลย

"มองอะไร" โจ้วชวนยื่นมือไปกดหูหลีให้หนึ่งลงบนโซฟา "ครั้งก่อนใช้แอลกอฮอล์ไมใช่ว่าเจ็บจนร้องไห้หาพ่อแม่หรืออะไร หลังจากนั้นก็ไปค้นหาในเน็ตว่าถ้าจะทำความสะอาดแผลให้คนซุ่มซ่ามควรใช้อะไรมาเช็ดดี..."

ชายหนุ่มพูดไปพลาง ทว่ากลับเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง ใช้สำลีทำความสะอาดเลือดรอบๆ แผลให้เธออย่างเบามือ...

"แผลลึกขนาดนี้ หันแรงนะสิ หันผักกาดหอมต้องใช้แรงขนาดนั้นหรือใจคุณเป็นบ้าหรือ..."

ถ้อยคำอบรมสั่งสอนยังพูดไม่ทันจบ วินาทีต่อมามือที่กำลังไถ่ผ่ามือก็ชักออก หญิงสาวที่เดิมที่นั่งเฉิบๆ อยู่ตรงหน้าตนส่งเสียง "ฮึก" ดวงตาแดงก่ำ จากนั้นก็โผล่เข้าสู่อ้อมอกเขา ท่อนแขนเปรียวคล้อยคอเขาไว้อย่างแน่นหนา ปลายจมูกกดลงบริเวณเส้นเลือดใหญ่ตรงส่วนคอของเขา...

"..."

โจ้วชวนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขารู้แค่ว่าตอนนี้คนที่อยู่ในอ้อมอกตรึงใจด้วยความเสียใจราวกับว่าได้รับความไม่เป็นธรรมอะไรสักอย่างจากพระเจ้า เมื่อเขายกมือขึ้นตบหลังเธอเบาๆ อย่างเฉิบเฉิบ เธอก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น... ราวกับฟ้าจะถล่มลงมาอย่างโรยาร่างนั้น

เปิดเขื่อนชะน้ำท่วมเขียว

เป็นอะไรไป

แน่นอน โจ้วชวนไม่รู้ว่าเวลานี้ชูหลีกอดเขาเหมือนกอดเด็กน้อยที่ได้รับความไม่เป็นธรรมเพื่อชดเชยให้กับความอัปยศที่เขาได้รับจากพวกผู้ใหญ่ เจ้ายศเจ้าอย่างเหล่านั้ที่บ้านเพียงลำพังเมื่อตอนบ่าย และแล้วก็ทนไม่ไหวจนน้ำตาไหลออกมาอีก... ตอนนี้โจ้วชวนเองก็ทำได้เพียงกอดเธอไว้เฉิบๆ ปลอบใจเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นจนพอใจ

ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือก็สั่น โจ้วชวนล้วงออกมาจากกระเป๋ากางเกงอย่างยากลำบาก วางมือบนแผ่นหลังชูหลี ปลดล็อกดูเว็บหนึ่ง ยังคงเป็น

เจ้าเด็กผี

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ฉันทิดๆ ดูแล้วนะพี่ใหญ่ คุณเลิกถามก่อน เริ่มพูดเถอะให้ตาย ทุกคนก็เป็นผู้ใหญ่กันหมดแล้ว น้ำมาเกิดคุณคลอง* แค่ว่าขอเล่นผีผ้าห่มสักยกมันยากขนาดนั้นเลยหรือไง!

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ตอนเช้าเธอไม่รับปากก็ส่วนตอนเช้า สิบสองชั่วโมงผ่านไปแล้ว คุณรู้ได้ยังไงว่าตอนนี้จะมีหรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนฟ้าสะท้อนดินอะไร

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ใช้ชีวิตให้เป็นจังหวะเดียวกับเวลาทำเรื่องได้สะดวกซะเลยสิ...

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : ตอบสนองข้อเรียกร้องประเทศขนาดนี้ ประชุมสภาประชาชนครั้งหน้าคุณไปเป็นตัวแทนต้นแบบสุขภาพจิตของเด็กนักเรียนประถมมัธยมเลยเถอะ!!

* น้ำมาเกิดคุณคลอง อุปมาว่าเมื่อเงื่อนไขพร้อม เรื่องราวก็สำเร็จได้โดยปริยาย

บทที่ 121

มีของเหลวร้อนๆ ไหลลงมาตามลำคอผ่านกระดูกไหปลาร้า ไ่ว้ชვნ
วางโทรศัพท์ลง ยื่นมือไปประคองใบหน้าที่ซบอยู่ตรงส่วนคอของตนขึ้นมา...
ดวงหน้าที่อยู่ในมือแดงก่ำเพราะร้องไห้อย่างหนักและกลั้นเอาไว้ บนขนตา
ยังมีหยาดน้ำตาเกาะอยู่ ลั่นไหวคล้ายจะร่วงหล่นลงมา ดวงตาแดงก่ำหรือ
ไม่ว่าอย่างไอก็ไม่เหมือนดอกสาลีต้องหยาดฝนที่น่ามองเหมือนกับนางเอก
ในซีรีส์เกาหลีเลยสักนิด...

แต่ได้ผลกับแค่ไ่ว้ชვნเพียงคนเดียวเท่านั้น

เขามือไม่อ่อน จากนั้นก็คลายมือออก "ไม่ต้องร้องแล้ว ไม่ต้องร้อง ก็แค่
มีบาดแผลไม่ใช่หรือใจ ถึงขั้นร้องไห้จนเป็นแบบนี้ อย่างกับเด็กประถม..."

ซูหลี่ฉวนยโอกาสซุกเข้าไปในอ้อมกอดเขาอีกครั้ง หน้าผากพิงที่หน้าอกเขา
เข็ดน้ำตาบนนั้น "ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้...ฮือๆ..."

"ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ จั้นเพราะเรื่องอะไรละ" ชายหนุ่มตบหลังเธอพลางดึง
กระดาดทิชชูมาเช็ดน้ำตาให้เธออย่างสะเปะสะปะ "เป็นเพราะผมพูดอะไร
หรือเปล่า ผมไม่ได้ตำหนิคุณสักหน่อย ก็แค่บอกว่าต่อไปนี้ให้คุณระวังหน่อย...
คุณจิตใจเปราะบางขนาดนี้เชียว? ดูคุณสิ อยู่ข้างนอกฮึดฮัดเป็นเสือ ทำไม
พอกลับบ้านมาก็กลายเป็นลูกหมาฮึดฮัดไปซะแล้ว ถ้าให้คนอย่างเหลียงชงล้ง

เห็นเข้าล่ะก็..."

ซูหลี่เสออื่น ขณะกำลังคิดจะพูดว่า 'ฉันไม่มีทางร้องให้ต่อหน้าคนเง่าแบบนั้นหรอก ต่อให้สับหัวฉันก็ไม่มีทาง!' แต่คำพูดยังไม่ทันออกจากปาก ดวงตาที่หริ่งนกลายเป็นเส้นก็เห็นชายหนุ่มหนึ่งเง่าไปครู่หนึ่งเพราะคำพูดของเขาเอง จากนั้นก็ดึงตัวเธอขึ้นมา ขมวดคิ้วด้วยสีหน้าจริงจัง

"ไม่ได้ ถ้าคุณจะร้องให้ก็กลับมาร้องที่บ้าน"

น้ำตาของคุณควรเป็นสิทธิพิเศษสำหรับผม ผมผ่านความยากลำบากมามากมายกว่าจะได้เป็นแฟนของคุณ จะคาดหวังอะไรได้มากกว่านี้ล่ะ

คนที่มียุติธรรมเห็นน้ำตาของคุณแล้วแข่งซาอ่อน บนโลกใบนี้นอกจากพ่อคุณแล้วก็มีได้แค่ผมเท่านั้น

โจ้วชวนพูดอย่างแน่วแน่ พูดจบก็รู้สึกว่ามันเองมีลักษณะอย่างชายชาติที่เป็นพิเศษ...สำหรับเขาแล้ว การประกาศแบบนี้กับคำพูดที่พระเอกมักจะพูดในนิยายโรแมนติกต่างกันแค่เครื่องหมายวรรคตอนเท่านั้น...

หารู้ไม่ว่าระหว่าง 'ความเป็นชายชาติ' กับ 'มะเร็งชายแท้* ระยะสุดท้าย' มีเส้นบางๆ กันอยู่

พอพูดจบโจ้วชวนก็แสดงความพึงพอใจออกมา แต่จู่ๆ ก็รู้สึกวุ่นวายของตลกคนกระตุก เขาก็หันหลังมองด้วยความงุนงงเล็กน้อย แล้วก็พบกับใบหน้าที่น่าสงสาร จมูกเล็กกระจุกกระจิกของเธอแดงก่ำ ซึ่งขณะนี้ค่อยๆ ปลุกเร้าอารมณ์ของเขาขึ้นมาทีละนิด เธอเอ่ยถามเสียงเบา

"โจ้วชวน ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมฉันถึงร้องให้ คุณรังเกียจฉันแล้วใช่ไหม"

"..."

ไม่มีใครรังเกียจลูกหมาฮัสกีที่หูลู่แล้วร้อง 'หึ่งๆ' เหมือนเด็กๆ หรือกไม่มี

สุนัขพันธุ์นี้พึ่งบ้านและทะเลด้วยพละกำลังมหาศาล นอกจากงานที่พวกมัน

* มะเร็งชายแท้ หรือลัทธิชายเป็นใหญ่ เป็นคำที่ผู้หญิงจีนนิยมใช้เรียกเพศตรงข้ามที่ชอบหมกมุ่นเรื่องเพศ นอกจากนี้ยังหมายถึงผู้ชายที่ไม่เข้าใจผู้หญิงและมองตัวเองเป็นใหญ่

ต้องทำการลากเลื้อยบนบ้นหิมะให้กับพวกชนเผ่าเอสกีโมแล้ว ที่มืออยู่
ทั่วทุกมุมโลกล้วนเอาแต่กินดื่มรอวันตาย ทว่าสาเหตุหนึ่งเดียวที่ปัจจุบันนี้
ยังไม่สูญพันธุ์ไปจากโลกก็เพราะความน่ารักของพวกมัน...

ก็เหมือนกับคุณ

ก็เหมือนกับคุณ

ก็เหมือนกับคุณ

ดูมองตาปริบๆ เช่นนี้ โจ้วชวนก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป หัวเราะเสียงดัง
'พรีด' ออกมา ขณะที่ชูหูลีกำลังมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของเขาอย่างงุนงง
ชายหนุ่มก็ประคองใบหน้าขึ้นและที่อยู่ตรงหน้าและประทับจูบลงไปบน
ริมฝีปากนุ่มของเธออย่างแม่นยำ...จบบริมฝีปากเธออย่างระมัดระวัง คงเพราะยัง
ลบลืมไม่สะอาดหรือไม่ก็สาเหตุอื่น เขาารู้สึกว่าตนเองกำลังกินอะไรบางอย่าง
ที่มีกลิ่นหอมของดอกกุหลาบ กลิ่นแบบนี้มักจะลอยมาจากตัวชูหูลีในตอนเช้าตรู่
หลังจากเพิ่งแต่งหน้าเสร็จ

ปลายลิ้นสอดเข้าไปในริมฝีปากของเธอ หลังจากที่เธอร้องให้ก็เริ่มเปิดปาก
อย่างให้ความร่วมมือและปล่อยให้เขาได้สำรวจอย่างราบรื่น...

มือของชายหนุ่มที่ประคองใบหน้าเลื่อนไปยังเอวของเธอ

เธอคุกเข่าลงบนโซฟาและเงยหน้ารับจูบของเขา ขณะนั้นปลายนิ้วของ
ชายหนุ่มล้วงเข้าไปใต้ชายเสื้อของเธอ ก็สัมผัสได้ถึงหุบเหวเล็กๆ ที่เกิดจาก
การโค้งงอโดยธรรมชาติของกระดูกสันหลังและกล้ามเนื้อส่วนหลังได้อย่างง่ายดาย
เพราะเธอเงยหน้า...

ไม่ใช่ว่าไม่รู้สึกลึงมือของเขา...

ความจริงแล้วชั่วพริบตาแรกที่มือของโจ้วชวนแตะเอวเธอ เธอก็สั่นระริก
ราวกับกุ่ม...ปลายลิ้นที่เกี่ยวข้องหวัดกับเขาจะงักไปครู่หนึ่ง เขาจึงยื่นมือไปยึด
ท้ายทอยของเธอไว้ไม่ให้ขยับออก

กระทั้งลมหายใจของเธอไม่สะอาด ความพรวดเผลอกลางอากาศทำให้เธอ
เหมือนกับจะจมน้ำตาย รู้สึกได้ว่ามือของชายหนุ่มคลำบนตะขอกระโปรงที่เอวเธอ

อย่างไม่ประสงค์ดี จากนั้นขณะที่เธอยังไม่ได้สติกลับคืนมาครบถ้วน เขาใช้นิ้วที่คล่องแคล่วทั้งสองนิ้วดันแล้วกด...ซุหลี่พลันรู้สึกว่าจะขอตรงช่วงเอวคลายออก!

"ไว้วาชน" ซุหลี่อุทานเบาๆ พยายามถอนปลายลิ้นออกมาจากโพรงปากของชายหนุ่ม "คุณ...คุณ..."

เออร์โกว่นอนหมอบมองดูอยู่ไกลๆ ตรงประตูห้องครัว

ส่วนเธอก็เขินจนหน้าแดง

ทว่ามือของไว้วาชนกลับประคองรอบเอวเธออย่างแผ่วเบา นิ้วมือลูบไล้รอยจางๆ ที่ถูกกระโปรงรัดบนเอวเธอ

"รัดจนเป็นรอยแล้ว อ้วนขึ้นหรือเปล่า"

ใบหน้าซุหลี่เห่ร้อนจนแดงตั้งแต่ใบหน้าลามไปถึงใบหูและต้นคอ เธอถลึงตาใส่ชายหนุ่มที่ใช้เสียงเอื่อยเฉื่อยถามคำถามทะเลาะแบบนั้นกับเธอ ในดวงตายังคงมีหยาดน้ำที่ยังไม่แห้งหลังจากการร้องไห้เมื่อครู่...วินาทีถัดมาเธอได้ยินชายหนุ่มกำลังหัวเราะเบาๆ จากนั้นร่างเธอพลันถูกกระโจนใส่ จากที่นั่งคุกเข่าก็ล้มลงนอนหงายบนโซฟาเสียงดัง 'พื๊บ' เส้นผมยุ่งเหยิงปรกตา เธอรู้สึกว่่าปลายนิ้วที่บาดเจ็บก่อนหน้านี้ถูกของที่นุ่มและร้อนชื้นกวาดผ่านอย่างรวดเร็ว จึงนั่งลงไป

"เลือดหยุดไหลแล้ว" เสียงของชายหนุ่มทุ้มต่ำและแหบพร่าเล็กน้อย "ยังจะพันแผลหรือเปล่า"

ขณะที่กล่าวคำพูดนี้ มือของเขาก็วางบนต้นขาเธอ

ตะขอกระโปรงหลุดออกแล้ว เพราะการเคลื่อนไหวติดต่อกันหลายครั้ง ก่อนหน้านี้ ซิบจึงรู้ตกลงมาแล้วครึ่งหนึ่ง ตอนนี้นักำลังห้อยอยู่บนสะโพกอย่างหลวมๆ...ปลายเดือนพฤษภาคมแล้ว อากาศค่อยๆ ร้อนอบอ้าว ซุหลี่สวมแค่ถุงเท้ายาวเลยเข้าคู่เดียว และตอนนี้ต้นขาด้านในก็แนบชิดกับต้นขาของชายหนุ่ม

เขาคูกเข่าอยู่ตรงหว่างขาเธอ...มือข้างหนึ่งประคองศีรษะของเธอไว้ เขายู่บนร่างเธอแล้ว

...นี่...นี่...นี่จะทำอะไรนะ

ซูหลี่เบิกตากว้างแล้วกะพริบตาปริบๆ มองไปหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มที่โหม่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ...เขาจูบเธออีกครั้ง แต่ครั้งนี้อ่อนโยนและนุ่มนวลกว่าก่อนหน้านี้ เพียงจึบเบาๆ ที่ริมฝีปากบวมแดงของเธอซึ่งทำให้จี้จี้เล็กน้อย...แต่ไม่นานนักเขาก็ถอนปลายลิ้นออกไป ประทับจูบอันชื้นแฉะลงที่หว่างคิ้ว ดวงตา และปลายจมูกของเธออย่างสะเปะสะปะ หลังจากนั้นอุณหภูมิที่ร้อนรุ่มกระแสน้ำก็แผ่ลามลงไปข้างล่าง...

เมื่อเขาขบเนื้อบริเวณตึ่งหูของเธอ ทำให้ซูหลี่ครางออกมา ค่อยๆ เช็ดลาคอเรียยาวขึ้น...

ราวกับหญิงสาวที่ถูกสังเวยต่อปีศาจบนแท่นบูชาในภาพวาดสีน้ำมัน ห่างออกไปไม่ไกล เออร์โกวที่เปลี่ยนจากท่านอนหมอบเป็นลุกขึ้นนั่งเงยหน้าเห่า "โฮ่ง" อย่างได้ใจ!

รู้สึกได้ว่าคนที่อยู่ใต้ร่างสี่กระรอกกับได้สติกลับคืนมา ในขณะที่กำลังยุ่งอยู่ โจ้วชวนคว่ำลูกกุญแจที่วางอยู่บนโต๊ะน้ำชาขึ้นมาแล้วเขวี้ยงไปยังสุนัขตัวใหญ่ที่อยู่ทางนั้น เจ้าเออร์โกวกระโดดโหยง ชูแฉ่งๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปยังเบาะนอนในคอกของตน...

จุ่มพิตของชายหนุ่มคลอเคลียอยู่บริเวณลำคอขาวเนียนของเธอ ทั้งรอยแดงไว้อย่างไม่สนใจ...เขาใช้ฟันขบเม้มตรงกระดูกไหปลาร้าของเธอ ราวกับกำลังหยอกเย้า จากนั้นก็เลื่อนลงไปเรื่อยๆ ปลายจมูกโด่งได้มาจนถึงบริเวณหน้าอกเธอ กระตุ้มเม็ดที่สีไม่รู้ว่าถูกปลดออกตั้งแต่เมื่อไร

ซูหลี่ก้มหน้า มองปลายจมูกของโจ้วชวนที่ฝังเข้ามาในเสื้อเซ็ดที่หลุดลุ่ยของตน จึงยกมือขึ้น ใช้หลังมือปิดตาของตนเองด้วยความตื่นเตน...

จากนั้นก็พบว่ายิ่งแหย่ไปกันใหญ่ การทำแบบนี้ทำให้เธอไวต่อการสัมผัสมากยิ่งขึ้น...ถึงขั้นรู้สึกได้ว่าเขาค่อยๆ เลื่อนศีรษะลงไป ปลายจมูกแตะขอบกางเกงในที่อยู่ใต้เสื้อเซ็ดของเธอคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจ!

"โจ้วชวน..."

"หืม?"

ซูหลี่อ้าปากคิดจะพูดอะไรสักอย่าง ทันใดนั้นเอง จู่ๆ โทรศัพท์มือถือที่เธอวางไว้บนโต๊ะน้ำชา ก็แผดเสียงร้องขึ้นมาอย่างสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ทำเอาคนทั้งสองที่กำลังมีอารมณ์ร่าเริงอยู่ในตอนนี้ตกอกตกใจหมด! ซูหลี่มองโฉวชวนตาปริบๆ หลังจากที่ชายหนุ่มสบตากับเธอเงิบๆ อย่างจนใจ ก็ถอนหายใจแล้วลุกขึ้น ชะโงกศีรษะไปดู

"...แม่คุณนะ"

"..."

ซูหลี่ได้ยืนดังนั้นก็ตื่นตะลึงตกตะกอยจะลุกขึ้นมา โฉวชวนฉวยโอกาสกอดเธอกลับลงไปในอนบนโซฟา ยื่นแขนยาวๆ ไปคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมา แล้วโยนให้เธอ...หญิงสาวรับโทรศัพท์มาอย่างมือไม้เป็นพัลวัน จากนั้นก็เลื่อนปุ่มรับสาย เอาโทรศัพท์แนบหู เอ่ยด้วยเสียงแหบพร่าเล็กน้อย

"อัลโหล แม่"

ไฉ่ยิ่นเธอพูดสามพยางค์นี้ ชายหนุ่มก็เปลี่ยนสีหน้า

เธอมองเขาอย่างแปลกใจแวบหนึ่ง ไม่รู้ตัวเลยว่าตอนที่ตนใช้เสียงแหบพร่าที่เพิ่งผ่านการร้องไห้มาหยกๆ เรียก 'แม่' อย่างนุ่มนวล ยั่วโยให้คนอยากทำบาปมากแค่ไหน...โฉวชวนสุดลมหายใจลึกๆ เอือกหนึ่ง หลังจากคิดแบบนั้น เขาก็อยากจะฆ่าตัวเองเสีย รู้สึกว่าตัวเองโรครจิตมาก เพราะบนโลกนี้คงน้อยนักที่จะมีผู้ชายหุ่นหั่นพลันแล่นถึงขั้นอยากจะกลืนแผ่นสวลงท้องตัวเองภายในคำเดียว

"หนูไม่ได้ร้องไห้ แค่เป็นหวัดนิดหน่อยเอง...อืม งานราบรื่นดีค่ะ หนูได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองหัวหน้า บ.ก. แล้วนี่นา เพราะงั้นงานก็เลยเพิ่มขึ้นนะ...แม่พูดเรื่องนี้กับพ่อหรือยัง บอกให้เขาอย่าเอาแต่เรียกให้หนูกลับบ้าน"

ซูหลี่นอนคุยโทรศัพท์บนโซฟาอย่างตั้งอกตั้งใจ แต่จู่ๆ ก็รู้สึกได้ว่ามือข้างหนึ่งของชายหนุ่มคว้าข้างเธอไว้

เธอตกตะลึง เงยหน้ามองเขาแวบหนึ่ง ไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไร ทันใดนั้นเอง

ก็รู้สึกว่าเขาถูกดึงขึ้นมา จากนั้น...บริเวณข้อพับขาที่พาดบนขาเขาย่างมันคง
มูมมี้มมี้...

"หนู" เสียงคุยโทรศัพท์ของซูหลี่พลันตะกุกตะกัก "หนูเองก็เปลี่ยนที่พัก
แล้วเหมือนกัน ที่ที่พักอยู่ตอนนี้ดีมากค่ะ สภาพแวดล้อมดีมากเลย...แม่คะ
แม่โทรหาหนูมีธุระอะไรหรือ"

ปกติเวลาคุยโทรศัพท์กับที่บ้านเธอมักจะอดอ้อนอยู่พักหนึ่ง แต่ตอนนี้
เมื่อเห็นชายหนุ่มยื่นมือมาถอดถุงเท้ายาวเลยเข้าที่อยู่นบนขาเธอลงมา ซูหลี่ก็
ขมุกขมพอง อยากจะรีบวางสายไปเสีย!

เธอยกเท้าถีบชายหนุ่มทีหนึ่ง เขาเซนิดหน่อยแต่กลับหลุบตากระซาก
ถุงเท้ายาวเลยเข้าของเธอต่ออย่างมูมมี้...ระหว่างนั้นชายกระโปรงของซูหลี่
ก็เลื่อนลงไปข้างล่าง เธอรีบยื่นมือไปกุมไว้ทันที...

ชายหนุ่มบัดมือเธอออก มือใหญ่อีกข้างหนึ่งกำน่องของเธออย่างแน่นหนา
ก้มหน้าดูเท้าของเธอ ราวกับควบคุมตัวเองไม่อยู่ เขาก็มั่วประทัพบจูบลงบน
หลังเท้าของเธอ...

จากนั้นก็เหมือนกับถูกปีศาจเข้าสิง เพราะเขาไล่จูบตั้งแต่หลังเท้า ข้อเท้า
ขึ้นไปจนถึงหน้าแข้ง เขาหรีดราวกับตั้งใจทำอะไรที่อยู่ตรงหน้าเป็นอย่างมาก...
ลมหายใจของซูหลี่เปลี่ยนเป็นหอบถี่ ขอบตาแดงก่ำอีกครั้ง อยากจะหนีออกไป
ทว่าขาข้างนั้นกลับถูกชายหนุ่มยึดไว้ในฝ่ามือจนขยับไม่ได้

ปลายสายซูหลี่ได้ยินแม่ของเธอพูดถึงเรื่องแฟน พูดถึงเรื่องนัดบอด
ลูกชายของลูกพี่ลูกน้องของสามีของอาเล็กอะไรสักอย่างจบจากมหาวิทยาลัย
กัวฟาง รูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา อนาคตไกล เขาอาจจะชอบแก่ก็ได้...

เธอไม่สนใจสักนิด ในสายตาเธอมีแค่ใจัวชวนเท่านั้น

ขณะนี้เองจูบของชายหนุ่มก็ไล่ขึ้นมาถึงขาของเธอแล้ว จากนั้นก็
เลื่อนมาตรงชายกระโปรงส่วนที่เรียกว่า 'อาณาเขตสัมบูรณ์'* ปลายจมูก
เย็นเฉียบของเขาจรดลงตรงนั้น แต่คงจะได้ยินเสียงอะไรในสายโทรศัพท์

* อาณาเขตสัมบูรณ์ คือเนื้อหรือผิวเปลี่ยนบริเวณต้นขาระหว่างถุงเท้าที่ยาวถึงขาหรือเหนือขาไปจนถึงชายกระโปรงสัน
เป็นคำสั่งที่โอตาคูมักจะใช้กับตัวละครผู้หญิงในการ์ตูนมังงะ

การกระทำของเขาจึงหยุดชะงักทันที แล้วเลื้อบตามองเธอแวบหนึ่ง

นัยที่แฝงอยู่ในดวงตาของเขาทำให้เส้นผมของซูหลี่แทบจะตั้งชันขึ้นมา

"แม่ หนูไม่อยากนัดบอดแล้ว หนู...ฮะ!"

เธอรีบทำเป็นไม่รู้ไม่ช้อย่างฉะฉาน แต่กลับถูกเสียงร้องแหลมของตัวเอง
ขัดจังหวะ เพียงเพราะชายหนุ่มแลบลิ้นเลียผิวเนื้อของเธอ จากนั้นก็อ้าปากกัด
ที่หนึ่ง มืออีกข้างของซูหลี่ที่วางข้างลำตัวยกขึ้นมาปิดปากของตนไว้ จากนั้นก็
รู้สึกว่าการกัดมันไว้เพื่อไม่ให้ปลายสายจับความผิดปกติของตัวเองได้...

ชายหนุ่มค่อยๆ หยัดตัวขึ้นมาจนโซฟาส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดหนักๆ เขา
มองเธอหนึ่ง ใบหน้าไร้อารมณ์ ใช้ปากถามโดยไม่มีเสียง

"นัดบอด?"

ขณะที่ถาม มือใหญ่ก็ค้ำอยู่บนต้นขาของเธอ รวากับเน้นย้ำการมีตัวตน
ของตัวเอง เมื่อเขาเลื่อนขึ้นมาอีกครั้ง ขณะนี้เองปลายนิ้วของชายหนุ่มก็ไถลจะ
แตะแล้ว ไถลจะแตะแล้ว...

แตะบริเวณที่พุดออกมาไม่ได้

ซูหลี่ถูกสัมผัสจนแทบจะร้องไห้ เธอรับรู้ได้ถึงการคุกคามที่ถ่ายทอดมา
โดยไร้สัมผัสจากชายหนุ่ม ไม่รู้ว่าเมื่อคุ้ยโทรศัพท์สายนี้เสร็จเธอจะมีชีวิตอยู่
จนเห็นดวงตะวันในวันพรุ่งนี้หรือไม่...

ทำอะไรนะ

เขาอารมณ์ไม่ดีไม่ใช่เหรอ

ทำไมยังคุกคามคนอื่นอย่างเร่ร่อนขนาดนี้ได้ล่ะ

อารมณ์ไม่ดีก็ทำเรื่องอย่างนี้ได้หรือไง!

มือของเขาวางไว้ตรงไหน

ทำไมมือของเขามาวางอยู่ตรงนี้ได้

ถ้าฉันพุดอะไรผิดไป เขาก็จะ...

"หนูไม่นัดบอด หนูไม่นัดบอดค่ะ" ซูหลี่ไม่กล้าคิดต่อ ถ้าโทรศัพท์ในมือ
ไว้นั้น กลางฝ่ามือเต็มไปด้วยเหงื่อ หญิงสาวจ้องดวงตาที่เป็นประกายคู่หนึ่ง

ของชายหนุ่ม เธอไม่รู้ว่าคำพูดนี้ตกลงพูดให้ใครฟังกันแน่ "หนูมีแฟนแล้ว ใช่มั้ยจ๊ะ ค่ะ ดีเลิศมากๆ..."

ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยการประจบประแจง แต่น้ำเสียงตาย คนที่ถูกชื่นชมยังคงมีสีหน้าไร้อารมณ์ ดูท่าทางเอาใจยากทีเดียว

เมื่อแม่ชักเธอจนสะอาดแล้ว ชูหลิ่วกวางสายอย่างหวาดกลัวจนฉี่แทบจะราด เธอโยนโทรศัพท์มือถือออกไป...บรรยากาศยังคงนิ่งค้างราวกับว่ามีลูกหนูพาดอยู่บนสายและจำเป็นต้องยิงออกไป

เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งยังไม่กล้าคิดให้ละเอียด ได้แต่เกร็งแขนทางมือกอดเอวชายหนุ่มไว้ พุดเบี่ยงประเด็นเสียงเบา

"อาจารย์ไฉ่วชน ฉันหิวแล้วค่ะ เราสั่งติลเลอร์กันดีไหม"

...ขอร้องคุณละ กินข้าวเถอะ กินอิ่มแล้วจะได้ไม่ 'หิว'

บทที่ 122

"กินข้าว?" โจ้วชวนเกร็งตัวคำร่างอยู่เหนือซุหลี่ มองเธอที่กำลังขดตัวเข้ามาในอ้อมกอดของตน ตาของเขาลุ่มลึกขณะเอ่ยเสียงแหบพร่า "ผมหิวแล้วจริงๆ คุณทายซิว่าตอนนี้ผมอยากกินอะไร"

สองมือที่โอบเอวเขาค่อยๆ แน่นขึ้น เธอตื่นเต้นจนหัวใจแทบจะกระดอนออกมาจากคอแล้ว

มือใหญ่ของเขาก็สอดเข้าไปใต้แผ่นหลังเธอ ถ่ายทอดความอบอุ่นให้กัน แม้จะมีเสื้อผ้าน้อย ร่างแบบขิดจนเธอรู้สึกได้ถึงกลิ่นไวนวลของฝ่ามือเขา

ซุหลี่ขยับตัวเล็กน้อย เสื้อผ้าเสียดสีกับโซฟาเสียงดังสวบสาบ ทั้งที่ปกติตอนเปลี่ยนเสื้อผ้าแทบจะไม่ได้ยินเสียงเลยแต่ๆ แต่เวลานี้กลับดังจนน่ากลัว ภายในห้องรับแขกอันเงียบเชียบ แต่ละนาที่แต่ละวินาทีล้วนกำลังปลุกเร้าเส้นประสาทในสมองของซุหลี่...

เธอขยับเพื่อรักษาระยะห่างกับโจ้วชวนให้ปลอดภัย ผินยุคมุมปาก "ทำไม อยากกินเนื้อฉันหรอคะ"

"อืม" เขาตอบรับ "เนื้อพระถังซัมจั๋ง"*

ชายหนุ่มยกมือขึ้นแตะหน้าเธอ ปลายนิ้วเรียวยาวสัมผัสผิวนุ่มๆ ที่แก้ม

* เนื้อพระถังซัมจั๋ง คือของกินเล่นชนิดหนึ่งที่ทำมาจากถั่ว ปรุงรสแล้วดัดเป็นแผ่น มีที่มาจากเรื่องไซอิ๋ว ที่ปีศาจต้องการกินเนื้อของพระถังซัมจั๋งเพราะเชื่อว่าเป็นยาอายุวัฒนะ

ของเธอทีละนิด ทำให้เธอขมลุกชู...ซูหลี่รู้สึกว่ปลายนิ้วของเขาที่แนบชิด
แก้มตนทั้งอบอุ่นและแห้ง

ที่ว่าจู่ๆ ในหัวสมองกลับนึกถึงภาพในอดีตนับไม่ถ้วนขึ้นมาอย่างแจ่มชัด
เธอยืนอยู่ด้านหลังของเขา พุบ่นแก้มของเธอและมองปลายนิ้วของเขาโลดแล่น
อยู่บนแป้นพิมพ์ เคาะตัวอักษรทีละบรรทัดๆ...

อย่างรวดเร็วที่สุดภายในหนึ่งชั่วโมงโจ้วชวนสามารถเขียนได้ถึงหกพันคำ
ซูหลี่เคยทอดถอนใจด้วยความทึ่ง ดูเหมือนเขาจะใช้นิ้วได้คล่อง...และ
ตอนนี้ดูเหมือนว่าจะคล่องเกินไปแล้วจริงๆ อะะกะก็จะต้องบริเวณที่ทำให้
ทั้งตัวเธอสะดุ้งขึ้นมาอย่างได้คืบจะเอาศอก กล้ามเนื้อของเธอเกร็งเมื่อปลายนิ้ว
ของชายหนุ่มเ้าหยอกส่วนเนื้อที่จี๊ดจ๊ว จึงยื่นมือออกไปจับข้อมือของเขาไว้
และเงยหน้ามอง

มือของโจ้วชวนหยุดลงอย่างให้ความร่วมมือ "เป็นอะไรไป"

"..."

"คุณไม่เคยหรือไง"

ซูหลี่จับมือเขาไว้ พยักหน้าอย่างเร็ว...พอจัดทำเรียบร้อยแล้วก็รอให้
ชายหนุ่มเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า 'ฉันช่างเถอะ ผมจะรอคุณพร้อมก็แล้วกัน'

คิดไม่ถึงว่าเขากลับหัวเราะและพูดแค่ "บังเอิญจัง ผมก็เหมือนกัน
ฉันต่อไปขอให้คุณช่วยชี้แนะด้วยนะครับ"

"..."

คำตอบที่ไม่คาดคิดของคนคนนี้ทำเอาเธอตะลึงงันไปครู่หนึ่ง จากนั้น
ใบหน้าของซูหลี่ก็เปลี่ยนจากมะเขือเทศที่ต้มสุกจนเปื่อยกลายเป็นกาต้มน้ำร้อน...
ใบหน้าเห่ร้อนจนแดงตั้งแต่ใบหูถึงลำคอ ใบหูแทบจะพ่นไอน้ำออกมา ในหัว
มีเสียงว๊ิงๆ ดังไม่หยุด เธอลืมการหายใจในจังหวะปกติไปเสียแล้ว...

ซูหลี่อดกลั้นอยู่นานสองนานกว่าจะเปล่งถ้อยคำออกมาจากไรฟัน
ได้ประโยคหนึ่ง "...เกรงว่าฉันคงชี้แนะคุณไม่ได้"

รอยยิ้มตรงมุมปากของโจ้วชวนกว้างขึ้น "ฉันสอนคุณเอง"

เสียงของชายหนุ่มฟังแล้วผ่อนคลาย ขณะเดียวกันก็ชำเลื่องมองขาของ ซูหลี่ เขาสวมถุงเท้ายาวเลยเขาค้นกลับไปให้เธอ ส่วนถุงเท้าที่อยู่บนขาอีกข้างของเธอถูกดึงลงมา...ชายกระโปรงไม่เรียบร้อยนิดหน่อย ทว่ายังปกปิด ที่ที่ควรปิดเอาไว้ เพียงแต่ที่ที่ใครก็มองไม่เห็นยังคงหลงเหลือรอยพันรอยหนึ่ง ที่เมื่อครู่นี้เขากัดไปโดยไม่รู้หนักเบา...

และก่อนที่รอยพันจะหายไป ตรงตำแหน่งที่ใครๆ ก็มองไม่เห็นนั้น จะกลายเป็นความลับเล็กๆ ที่มีแต่เขากับเธอเท่านั้นที่รู้

โจวชว่นหรือตาลงเล็กน้อย รู้สึกได้ว่าหัวใจของตนเต้นเร็วขึ้น...

ชายหนุ่มมองดูเธอถอดเขาไว้แน่น ท่าทางที่วางใจอย่างเต็มที่ หญิงสาว ดูสับสนมึนงง ไม่รู้เลยว่าในหัวเขานึกถึงภาพที่ไม่บริสุทธิ์ใจซึ่งมักปรากฏอยู่ใน หนังสือใหญ่ที่แต่ละตอนยาวหนึ่งร้อยยี่สิบนาที่...เพียงแค่อคิดโจวชว่นก็รู้สึกตื่นเต้น ขึ้นมาแล้ว

จุ๋ การกระทำของเขาก็เปลี่ยนเป็นเนิบช้าอย่างยิ่ง ราวกับว่าต้องการ จดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกวินาที จึงตั้งใจเปลี่ยนจังหวะการเคลื่อนไหว...

เขาค่อยๆ ประคองใบหน้าเธอขึ้นมาจากอ้อมอก ให้เธอเงยหน้ารับจูบ ของตน ทันใดนั้นความอ่อนนุ่มของปลายลิ้นที่ล่องล้าเข้าไปในกลีบปากและ ความเคลื่อนไหวของมือเขาก็ทำให้เธอเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย เขาจูบดูดดื่ม ยิ่งขึ้น กลืนกินเสียงครวญครางและความตื่นตระหนกทั้งหมดของเธอลงท้อง ไป...

เขารู้สึกได้ว่าคนที่อยู่ในอ้อมอกสั่นระริกเพราะการกระทำเล็กๆ น้อยๆ จากปลายนิ้วของเขา เมื่อปล่อยยริมฝีปากให้เธอได้หายใจ ดวงตาทั้งสองข้าง ของเธอก็พร่ามัว หญิงสาวพิงบนตัวเขาและพ่นลมหายใจอันร้อนรุ่มออกมา ทำให้ซอกคอของเขาขึ้นเล็กน้อย

อากาศราวกับร้อนระอุขึ้นมา...

เขาก็ม้วนลงจูบกลีบปากของเธอ ถ่ายทอดความร้อนที่ทำให้รู้สึก กระสับกระส่าย

เสียงเสียดสีของเสื้อผ้าลั่นกลายเป็นเพลงกล่อมนอนที่ดีที่สุดในโลก และซูลี่เองก็เชื่อว่าจะไม่รู้สึก มือที่อ่อนปวกเปียกของเธอยึดแผ่นหลังของเขาไว้ ทัวทั้งร่างราวกับสูญสิ้นพลังไปหมดแล้ว

ชั่วพริบตานั้นเธอคิดจะหนีตัวร้อง กระซอกผมของเขาแล้วต่ำด้วยความเดือดดาลว่า 'ไม่ต้องถุกันแล้ว มาทำกันเถอะ' แต่คำพูดนี้หลังจากวนเวียนอยู่ในลำคอสามร้อยตลบ ท้ายที่สุดเธอก็กลืนกลับลงไปในห้อง...

"ใจ๊วชวน ใจ๊วชวน...อาจารย์"

"หืม?"

"ฉันคิดว่า...ตอนนี้ยังเร็วเกินไป" คำว่าเร็วของซูลี่เกือบจะแปร่ง เพราะการกระทำของเขากำลังเปลี่ยนไป ลมหายใจของเธอกระชั้นราวกับเพิ่งวิ่งมาราธอนแปดร้อยเมตรเสร็จ หญิงสาวจิกนิ้วเท้าแน่น "...ฉันกลัว"

ท่าทีของซูลี่จริงใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ด้วยเหตุนี้เมื่อพูดออกมาน้ำเสียงจึงลั่นเครือ...ใจ๊วชวนรับรู้ได้ถึงความเขินอายและความกลัวต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจเกิดขึ้นต่อไปนี้ เพราะเธอกำลังสัมผัสอยู่ในอ้อมกอดของเขอย่างสิ้นทำจริง ๆ กล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างเกร็งไปหมด

"..."

เวลานี้ริมฝีปากของชายหนุ่มอยู่ที่ริมหูเธอ พอได้ยินดังนั้น ริมฝีปากอ่อนนุ่มก็ถูไถไปหุซูลี่ แล้วเอามือที่ทำมิดิรัยของตนเองออกไป...ปฏิกิริยาตอบสนองด้วยคำว่า 'ฉันกลัว' ทำให้ใจ๊วชวนไม่ได้เอ่ยคำพูดโง่โหลอะไรอีก เพียงแต่ส่งเสียง 'อืม' เบาๆ และทุ่มต่ำจนทำให้ใจแทบละลาย ชั่วพริบตา คำที่ซูลี่นึกถึงในตอนนั้นมีเพียง 'จอนผมเสียดสี' รวมถึง 'เปียกชุ่มด้วยน้ำลาย'

'อืม' หมายถึงผมรู้แล้ว

ซูลี่ค่อยๆ ปล่อยใจ๊วชวน ขยับถอยหลังไปเล็กน้อย ดวงตาแดงก่ำเธอมองชายหนุ่มที่ตั้งกระดาศษทิชชูปบนโต๊ะมาเช็ดมือเรียวยาวข้างนั้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์...

หลังจากเช็ดแล้ว กระดาศษสิขาวบริสุทธิ์ก็เปื่อยยุ่ยเพราะเปียก...ทว่า

ใบหน้าของเขากลับเป็นธรรมชาติเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ซูหลี่มองโจ้วชวนโยนกระดาดาทิซซูก้อนนั้นทิ้งตาปริบๆ รู้สึกว่าตนเอง
อยากหายไปจากโลกให้รู้แล้วรูดไปเสีย...ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตอนนี้นำให้
เธอรู้สึกอับอายขายหน้าเกินไปแล้ว

หญิงสาวกุมหน้า ตอนนี้เองชายหนุ่มที่เดิมทีนั่งอยู่บนโซฟาก็ลุกขึ้นยืน
โน้มตัวไปดึงมือของเธอที่กุมหน้าไว้ออก แล้วถอนนิ้วเขกหน้าผากเธอ "ผมจะไป
จัดการตัวเองที่ห้องน้ำสักหน่อย คุณสั่งติลเลอร์รี่แล้วกัน" ซูหลี่นั่งงั้น เงยหน้า
มองเขา ชายหนุ่มเลิกคิ้ว "คุณหิวแล้วไม่ใช่หรือ"

เธอร้อง "อ้อ" พลงพยักหน้า โจ้วชวนมองท่าทางทำตัวไม่ถูกของเธอ
ก็ถอนหายใจแล้วปล่อยมือ ขณะกำลังหมุนตัวเตรียมจะออกไป จู่ๆ ก็รู้สึกว
มมหนึ่งของชายเสื้อถูกดึงไว้ เขาหยุดชะงัก พอหันกลับไปก็เห็นศีรษะดำขลับ
ของเธอ

"...ยังมีอะไรอีก"

ซูหลี่กุมหน้า ใบหน้าแดงก่ำ ดึงชายเสื้อของเขาไว้แน่น

"..."

เธอเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะรั้งเขาไว้อีกทำไม เพียงแต่จิตใต้สำนึก
ไม่อยากให้เขาไปทั้งๆ อย่างนี้เท่านั้น

ความเงิบงันที่ทำให้ลมหายใจขาดห้วงดำเนินต่อไปราวๆ หนึ่งนาที
ขณะที่ชายหนุ่มอยากจะถามเธออย่างอดรนทนไม่ไหวว่าคิดจะทรมาณเขาให้ตาย
ใช่ไหม ก็ได้ยินเธอส่งเสียงฮึบแล้วพูดขึ้นมา

"หรือ...หรือไม่...ยังมีวิธีอื่นอีกไหมคะ"

"..."

อากาศหยุดนิ่งอีกครู่

"มี"

เธอเงยหน้ามองเขาทันควัน

"คุณหันไปก่อน"

ซูหลี่หันไปอย่างว่าง่าย

"หมอบลง"

เธอลังเลครู่หนึ่งก่อนจะหมอบลงไปช้าๆ จากนั้นก็ได้ยินเสียงเสื้อผ้าเสียดสีดังมาจากด้านหลัง ตามด้วยเสียงลมหายใจของชายหนุ่มที่กำลังเข้ามาใกล้... ซูหลี่ชะงักไป หมายจะลุกขึ้นมาดูว่าเขากำลังจะทำอะไร ทว่าในตอนนี้อเองมือใหญ่ที่ยื่นมาจากด้านหลังก็กดเธอให้หมอบลงไป...มือใหญ่ปิดตาเธอไว้ เมื่อรอบด้านตกอยู่ในความมืด เธอได้ยินชายหนุ่มกล่าวด้วยเสียงแหบพร่า

"แบบนี้แหละ ไม่ต้องมองผม"

ความมืดทำให้ซูหลี่กระสับกระส่ายเล็กน้อย เธอได้แต่คาดเดา ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าเขาโน้มตัวลงมา แผลงอกแกร่งแนบชิดกับแผ่นหลังเธอ เย่เย้อย่างรวบรัด

"หุบขา"

เขาออกคำสั่งที่ละชั้นตอน จิตใต้สำนึกของซูหลี่สั่งให้เธอทำตามที่ชายหนุ่มสั่ง วินาทีต่อมาความรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอันร้อนผ่าวสัมผัสที่ผิวหนังของเธอ เธอถูกแผดเผาจนร้องครวญครางออกมา แผ่นหลังเกร็ง มือกำขาขอบหมอนอิงที่วางอยู่บนโซฟาไวแน่น...ราวกับว่าสำหรับเขาแล้วนี่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน ลมหายใจของเขาที่ริมหูเปลี่ยนเป็นหนักหน่วงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มือที่ปิดตาเธอแน่นขึ้นเล็กน้อย

หากเธอมองเห็นล่ะก็ คงจะเห็นเส้นเอ็นที่ปูดนูนขึ้นมาบนหลังมือและเหงื่อที่หน้าผากของเขา

ต่อมาทุกอย่างล้วนเป็นไปตามสัญชาตญาณ ท่ามกลางความมืด ซูหลี่รู้สึกว่บริเวณที่ทั้งสองฝ่ายสัมผัสกันอุณหภูมิสูงจนแผดเผาคนได้แผ่ลามไปทั่วทั้งร่าง...เส้นประสาทที่ไม่ง่ายเลยกว่าจะผ่อนคลายลงได้ตึงเครียดขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อจุมพิตอันละเอียดละไมของเขาประทับบนลำคอและแผ่นหลังของเธอ เธอรู้สึกได้ว่าน้ำตาไหลรินออกมาจากหางตาตนเอง จนซึมผ่านซอกนิ้วเขาที่ปิดตาเธออยู่...

ในห้องรับแขกเงียบจนน่ากลัวเช่นนั้น เสียงเสื้อผ้าเสียดสี เสียงผิวหนัง

แนบชิดกัน เสียงลมหายใจของเขา ล้วนดังก้องในหูของเธอทุกชั่วขณะ ผ่านความมืดมิด...

บางครั้งการตะลึงงันโดยไม่ได้ตั้งใจก็ทำให้เธอส่งเสียงสุดลมหายใจเบาๆ จากนั้นการกระทำของเขาก็เปลี่ยนเป็นหยาบคายยิ่งขึ้น หรือไม่ก็ทำตามอำเภอใจเล็กน้อย

กระทั่งผิวหนังในส่วนที่ละเอียดอ่อนที่สุดนั้นถูกเสียดสีจนแดงเป็นปื้น แม้ว่าจะมีเหงื่อที่ขึ้นและและเหนอะหนะรวมถึงส่วนประกอบอย่างอื่นช่วยลดแรงกระแทก แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย ความเจ็บปวดที่แสนร้อนลະเค้ล้ากับอะไรบางอย่าง... ชูหูลี้รู้สึกว้าวุ่นทำให้เสียเซ็ทท่อนบนของเธอเปียกชุ่มแล้ว นี่คือการตกในชั่วพลายเดือนพฤษภาคมที่นานๆ ทีถึงจะใส่เสื้อโค้ตเพิ่มอีกชั้น ตอนเดินถนน

เวลาผ่านไปหนึ่งนาทีก่อนที่วินาที ทว่าสำหรับคนทั้งสองที่เบียดเสียดกันอยู่บนโซฟาราวกับผ่านไปเนิ่นนานนับศตวรรษ

เมื่อชายหนุ่มปล่อยมือจากตาเธอ สองนิ้วบีบปลายคางเธอให้หันมาแล้ว จวบจนริมฝีปากแดงก่ำของเธอ ขณะที่ยกขาเปียกชื้นตามอุณหภูมิจู่ๆ กลืนอายของความเป็นชายก็แผ่กระจายออกมา...

ลมหายใจชูหูลี้ขาดห้วงไปครู่หนึ่ง เธอเปิดริมฝีปากในวินาทีต่อมา ยอมให้ปลายลิ้นของชายหนุ่มล้วงล้ำเข้ามา... เธอได้สสนิมจางๆ ที่ไม่รู้ว่ใครกัตรีมฝีปากของใครแตกหรือว่าเป็นอะไรอย่างอื่น

เขาใช้ปลายลิ้นเลียริมฝีปากของเธออย่างระมัดระวัง จากนั้นก็จูบพลางใช้ริมฝีปากค่อยๆ ชับน้ำตาบนแก้มเธอออกไป

เธอหลับตา ให้ริมฝีปากอันอ่อนนุ่มของเขาประทับลงบนขนตาของตนเอง ขณะเดียวกันก็หลุดตัวไปข้างหลังโดยจิตได้สำนึกเพราะความจี้จี้... ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ

"ขอรับรองให้ขนาดนี้เชียว"

"..."

เขายื่นมือไปคว้าเธอมากอดไว้แน่น แล้วตบแผ่นหลังเธออย่างพอใจ
"ขอบคุณ"

"ฮะ?"

"ที่ไม่ได้ผมให้ไปเข้าห้องน้ำ..." ชายหนุ่มกอดเธอแล้วก็นำไปตั้ง
กระดานทึบที่อยู่มุมโถงน้ำชา "ผมเช็ดให้คุณนะ ทำขอบคุณไปหมด
ทำไมคุณไม่มีปฏิกิริยาเลยล่ะ ไม่ทรมานหรือไง"

ซูหลี่เกี๋ยบจะกัตุลั่นตัวเอง เธอแย่งกระดานทึบในมือเขามาเช็ดลวกๆ
สองที ผลคือบริเวณที่ถูกเสียดสีจนแดงพลันเจ็บขึ้นมา เธอขมวดคิ้วร้อง "อ๊วย"
แล้วผลึกหน้าเขาออกไปอย่างโมโห

เขาเอาแต่แค้นหัวเราะอยู่ข้างๆ พลังมองเธอเซ็ดขา ทำทางเหมือนกับ
ผู้ชายหื่นกามในหนังโป๊

บทที่ 123

ซูหลี่พบว่าอาจารย์นักแสดงที่หลังจากพอใจแล้วจะอ่อนโยนเป็นพิเศษ และพูดเก่งเป็นพิเศษ

จากประสบการณ์การสั่งดีลิเวอรี่ที่ผ่านมา หากวันนั้นโจ้วชวนอยากกินโจ๊ก แต่ซูหลี่อยากกินข้าวราดแกง โดยปกติแล้วจะต้องกินโจ๊กอย่างแน่นอน...ครั้งนี้เมื่อซูหลี่ใช้มือข้างเดียวหยิบโทรศัพท์เปิดแอปฯ ดีลิเวอรี่เลื่อนดูว่าจะกินอะไร ชายหนุ่มก็นั่งอยู่ด้านข้างเงียบๆ ใช้ผ้าพันแผลพันนิ้วที่ไม่มีเลือดไหลให้เธอ อย่างระมัดระวัง

"กินอะไรดีคะ"

"แล้วแต่คุณ"

"...แฮมเบอร์เกอร์"

"ได้"

คนคนนี้ไม่ค่อยชอบกินอาหารตะวันตกเท่าไรนัก อย่างมากก็กินขนมปังปิ้งเป็นมื้อเช้า แถมยังโวยวายอยู่บ่อยๆ ว่าถ้ามือเขาได้กินข้าวด้วยจะดีแค่ไหน...

ซูหลี่วางโทรศัพท์มือถือลงแล้วมองโจ้วชวนด้วยสีหน้าประหลาดใจ ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะเงยหน้า หลังจากปล่อยมือของเธอที่พันแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ไม่รู้จะไปเอาซี่ฟิ่งมาจากไหน มือข้างหนึ่งถือซี่ฟิ่ง ส่วนมืออีกข้างยื่นมา

ตรงชายกระโปรงของเธอ... ปลายนิ้วของโจ้วชวณยังไม่ทันแตะชายกระโปรงดี หญิงสาวก็หัดตัวถอยหลังทันทีราวกับเป็นปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติ เขาจึงเงยหน้าขึ้นและเลิกคิ้ว

"ไม่เจ็บหรือไง ทายาลิ"

น้ำเสียงนั้นฟังดูสุภาพบุรุษอย่างยิ่ง

ซูหลี่บอกว่าจะจัดการเอง โจ้วชวณก็ไม่ขัด ส่งชีฝิ่งให้เธอแต่โดยดีแล้วคว้าโทรศัพท์มือถือของเธอมาส่งตีสีลเวอรี่ต่อ... ซูหลี่รับชีฝิ่งมา หมุนฝาแล้วควักชีฝิ่งเย็นๆ ออกมานิดหน่อย ปลายนิ้วล้วงเข้าไปใต้กระโปรง คลำหาบริเวณที่ยังเจ็บอยู่แล้วทาลงไป ชีฝิ่งกระตุ้นให้ผิวหนังแสบอีกครั้ง เธอร้อง "ฮือะ" แล้วสั่นอยู่ครู่หนึ่ง

จากนั้นบรรยากาศที่เมื่อครู่ยังดีอยู่ ก็เปลี่ยนไป

ซูหลี่รู้สึกได้ถึงสายตาอันร่ำร้อนคู่หนึ่งที่กำลังกวาดผ่านใบหน้าของตนไปมา เธอเงยหน้าขึ้นก็พบว่าคนที่เดิมทีควรตั้งใจส่งตีสีลเวอรี่เวลานี้กลับเอี้ยวศีรษะมามองตน ในดวงตาคู่นั้นราวกับแฝงไปด้วยความมิดตาที่เธอคุ้นเคย...

เธอเก็บมือกลับมา ทักทั้งร่างตื่นตัว "มองอะไรคะ"

"...คุณอย่าส่งเสียงสิ อย่าสั่นด้วย"

"อะไรเล่า ก็ฉันเจ็บนี่!"

"คุณคิดดูสิ ถ้าข้างๆ ผู้ชายมีสาวน้อยคนหนึ่งนั่งอยู่ มีอยู่ใต้กระโปรงตัวเอง แถมยังส่งเสียงร้องอือๆ อาๆ ไปพลาง ตัวสั่นไปพลาง ภาพนี้จะส่งผลกระทบต่ออะไรไหม" โจ้วชวณ้องซูหลี่พลางเอ่ยอย่างเนิบช้า "คุณทำอย่างนี้ ผมก็ยิ่งอยากทำให้คุณเจ็บมากขึ้น"

คำพูดประโยคนี้ทำเอาซูหลี่แข่งขาอ่อน จิกนิ้วเท้าแล้วด่าว่า "คนทุเรศ" แล้วใช้ชีฝิ่งในมือเขี่ยงใส่ขา

ชายหนุ่มรับชีฝิ่งไว้ได้พอดี อีกทั้งยังส่งโทรศัพท์มือถือที่ส่งตีสีลเวอรี่เรียบร้อยแล้วคืนให้ซูหลี่ เปิดตลับยาแล้วควักออกมานิดหน่อย บังคับให้เธออาา... เมื่อเทียบกับตัวเธอเองแล้ว โจ้วชวณมือไม่เบาแต่ก็ไม่หนัก บวกกับ

ปลายนิ้วหยาบกร้าน ชูหูลีจิ้งรู้สึกเจ็บจนแยกเขี้ยว...

"เจ็บๆ"

"แบบนี้ล่ะ" ผ่อนแรงลงเล็กน้อย

"ดีขึ้นหน่อย แต่ยังเจ็บอยู่...โอ้ย คุณจะทายากี่ทayaไปสิ อย่าตะแะไปทั่ว"
ชูหูลีกดมือของชายหนุ่มเอาไว้ แล้วถลึงตาใส่เขา

"ไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย คุณก็อย่าขยับนักสิ ผมกำลังทayaให้คุณอยู่นะ...
เมื่อกี้ทำนานไปหน่อย ดูเหมือนว่าจะเสียดสีจนผิวถลอกนิดหน่อย"

น้ำเสียงของโจ้วชวนสบายๆ กระทั่งหลังมือและนิ้วมือที่งอขึ้นแต่ละส่วนนั้น...ชูหูลีหอบหายใจพลางคว่ำหมอนอิงบนโซฟาขึ้นมาปิดหน้าตัวเองไว้
กตริณฝิปากไว้แน่น ความร้อนทั่วทั้งร่างราวกับมารวมกันที่ท้องน้อย...จากนั้นก็
สลายกลายเป็นกระแสอุ่นๆ กล้ามเนื้อตันทาเกร็ง ความคิดทั้งหมดถูกมือใหญ่
ที่กดอยู่ใต้กระโปรงของเธอดึงดูดไป...

ถ้าไม่ลองก็คงไม่รู้ว่าตัวเองจะหมกมุ่นได้ถึงขนาดนี้

ด้านหลังหมอน ชูหูลีต้องงอนิ้วแล้วกดไว้แน่นเพื่อไม่ให้ส่งเสียงออกมา
ขณะที่เนื้อผ้าเสียดสีกัน ข้อมือของชายหนุ่มก็ขยับเบาๆ อากาศเย็นๆ
ลอดเข้ามายังใต้กระโปรง...ขณะที่กำลังมึนงาก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของเขา
เขาตะแะอีกครั้ง จากนั้นเอามือออกมา รับหมอนที่ถูกเขวี้ยงมาตรงหน้า แล้วพูด
ตามความสัตย์จริง

"ครั้งนี้ตั้งใจนะ"

ชูหูลีหน้าแดงยังไม่ทันหายก็ใช้มืออันสั่นระริกที่มีรอยกัดตึงกระโปรงลง
"ไม่ทาแล้ว ไม่ทาแล้ว ถลอกก็ถลอกไปสิ..."

โจ้วชวนราวกับไม่ได้ยินเสียงบ่นอุบอิบของเธอ ก็มลงมองหลังมือตนเอง
"คุณเปียกอีกแล้ว"

เขาพูดคำว่า 'อีกแล้ว' ได้อย่างจี๋ใจดำ ทำเอาชูหูลีต้องยกมือสองข้าง
อุดหูตัวเองแล้วพูด "โอ้ย..." ชายหนุ่มค่อยๆ โน้มตัวไปดึงมือทั้งสองข้าง
ของเธอออก

"ผมช่วยคุณนะ?"

ช่วยยังงิ ชูหลิมีนง

ราวกับมองออกว่าหญิงสาวที่กำลังมองตนอย่างงุนงงในขณะนี้กำลังจะถามอะไร ชายหนุ่มคิดครู่หนึ่ง จากนั้นก็พูดหน้าตาย

"ใช้ปาก"

"..." ชูหลิชักมือกลับมาจากมือใหญ่ของชายหนุ่ม แล้วเอ่ยอย่างจริงจังด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "คุณไสหัวไปไกลๆ ฉันเลยนะ"

...สุดท้ายก่อนที่ตีลเวอร์จะมาส่ง ชูหลิผลักใจ้วชนออกไปแล้วกระโดดลงจากโซฟา พอเท้าถึงพื้นก็เข่าอ่อนเกือบทรุดลงไปกับพื้น ยังคงเป็นชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลังตึงเธอไว้อย่างตาไวมือเร็วถึงได้ไม่ขายหน้า

ชูหลิเดินกะเผลกขึ้นไปในห้องใต้หลังคา ใช้พลาสติกพันนิ้วและบริเวณที่ถลอกบนขาออกไปอาบน้ำ...ขณะที่พันอยู่ถึงได้เห็นแผลอย่างชัดเจน มันแดงและถลอกจริงๆ น่ากลัวจนทนดูไม่ได้

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิญมา : ผิดถลอกแล้วจริงๆ คุณทำอะไรลงไปเนี่ย

ใจ้วชน : ถ่ายรูปให้ดูหน่อยสิ

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิญมา : ซิ! จะขโมยรูปไปฟรีๆ นะสิ!

ใจ้วชน : พูดอย่างนี้ คุณไม่ให้ผมดูแล้วผมจะดูแลคุณยังงิ

ชูหลิโยนโทรศัพท์มือถือ แล้วเดินกะเผลกกะเผลกเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ไม่กี่วันหลังจากนั้น ชูหลิก็เก็บกระเป๋าเตรียมไป 'พบญาติผู้ใหญ่' กับใจ้วชน

พูดตามตรงเธอรู้สึกกังวลนิดหน่อย แม้ว่าเธอจะเก่งอยู่ในสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ กล้าไล่ตามกัณนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่เพื่อทางตันฉบับ แต่เมื่อจะได้พบกับผู้นำแห่งโลกรวรรณกรรมที่แท้จริง เธอกลับรู้สึกไม่มั่นใจอยู่บ้าง ในหัว

เต็มไปด้วย 'ฉันควรพูดอะไรดี' 'ฉันควรทำอะไรดี' 'ทำยังไงถึงจะแสดงให้เห็นว่าฉันมีการศึกษา'...

ยิ่งไปกว่านั้น นั่นเป็นถึงพ่อของโจ้วชวนเชียวนะ

ดังนั้นหนึ่งคืนก่อนออกเดินทาง ซูหลี่แอบตะปัดะบันอ่านผลงานของโจ้วกู่เซวียนที่ได้รับรางวัลบุปผางามแห่งวรรณกรรมเล่มนั้น...การไปครั้งนี้ต้องพูดถึงเรื่องรางวัลบุปผางามแห่งวรรณกรรมแน่นอน และเรื่องที่โจ้วกู่เซวียนเคยได้รับรางวัลนี้ในคราวที่แล้วก็ไม่ใช่ความลับอะไร โอกาสดีๆ ที่จะได้ประจบว่าที่พ่อสามีอย่างนี้ ซูหลี่ไม่อยากพลาด

ขณะที่เธอทำอย่างนี้ โจ้วชวนเองก็ย้ายมานั่งไปนั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างๆ สิ่งที่แตกต่างกันออกไปคือเล่มที่เขาเปิดอ่านเป็นเทพนิยายผู้ใหญ่ฉบับภาษาต่างประเทศ มีท่าทางที่ทั้งอวดดีและน่ารักปนอยู่บ้าง...อ่านหนังสือไปพลาง เยกหน้ามองซูหลี่ที่ขมวดคิ้วอ่านหนังสือไปพลาง หลังจากนั้นสักพักเขาก็พลิกไปอีกหน้า

"โจ้วชวน ตัวเอก A ในนี้พูดว่าแต่ไรมาโรงเรียนการทหารหลวงผู้ล้วนมีชีวิตอยู่ในใจของนักเรียนทุกคน จิตวิญญาณนั้นจะคงอยู่บนบัพันบัพันหมื่นปี และส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น...'จิตวิญญาณ' ในที่นี้คืออะไรคะ"

"มืออยู่ตรงค่านำนักเขียนนะ"

"อ้อ"

"..."

โจ้วชวนวางหนังสือในมือลง เท้าคางด้วยมือข้างเดียวมองหญิงสาวที่พลิกเปิดหน้าคำนำพิบัพันเพื่อหาคำตอบอยู่ใต้โคมไฟไม่ไกลไม่ไกล

...เธอคนนี้เกิดมาเพื่อเป็น บ.ก. สิเนะ อย่างไรก็ตามเสียถ้าเธอต้องการ เธอ ก็มักจะหว่านล้อมจนนักเขียนคล้อยตามได้

เมื่อนึกถึงว่าตอนนั้นเขาถูกเธอหลอกล่ออย่างไร นึกถึงเจ้าพ่อปลาไหลอย่างเจียงอวี่เจิง อีกทั้งสัว่เหิงที่ตอนนี้อยู่ไม่ยอมตัดใจจากเธอ อากุ่ย...และยังมีนักเขียนที่มารวมตัวกันโขงหนึ่งหลังจากเธอได้ขึ้นเป็นรองหัวหน้า บ.ก.

...นอกจากนี้ไม่ใช่แค่คนเดียวที่พูดกับโจ้วชวนว่า 'บ.ก. ที่ทำ 'หนังสือ

เทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ให้คุณทำไม่ถึงขนาดนี้ล่ะเนี่ย แถมยังฉลาดอีก อัจฉาจริงๆ ดูเหมือนว่าคุณจะสนิทกับเธอมาก ต่อไปการออกหนังสือก็คงไม่ต้องกังวลแล้วสินะ...'

คำพูดนี้หมายความว่าอะไรโจ้วชวนรู้ดีแกใจ

หากเป็นเมื่อก่อน บางทีเขาอาจปฏิเสธไปตรงๆ และบอกคนพวกนั้นว่าออกหนังสือที่ไหนก็เหมือนกันหมด สำนักพิมพ์ไหนให้เงื่อนไขดียอมเซ็นสัญญา กับสำนักพิมพ์นั้น

แต่ตอนนี้เขารู้สึกลังเลกับคำตอบแบบนี้อยู่เล็กน้อย เขาคงจะเปลี่ยนไปตอบเชิงขบขันอย่างไม่ใส่ใจแล้วพลอยเปลอ หรือไม่ก็ตอบไปว่า 'ใครจะรู้ล่ะ' อย่างคลุมเครือ...

มีเพียงตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้และเห็นกับตาว่าเธอเคยทำอะไร เคยไขว่คว้าช่วงชิงอะไร และเคยพยายามทุ่มเทมากแค่ไหนเพื่อนักเขียน...วันนั้นที่งานหนังสือ เขามองเธออยู่ไกลๆ จากด้านล่างเวทีแจกลายเซ็นของเจียงอวี่เจิง เธอยืนอยู่สี่ชั่วโมงตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่บ่นเลยสักคำ น้ำก็ไม่ได้กินเลยสักอึก ยืนอยู่ข้างๆ นักเขียนอย่างระแวดระวังเพื่อคอยคุ้มกันเขา...ตอนนั้นโจ้วชวนเกิดภาพจินตนาการแปลกประหลาด หากเวลานั้นคนที่นั่งอยู่บนเวทีแจกลายเซ็นเป็นเขาก็คงดี

ความอิจฉาที่ถึงขั้นโมโหเดือดดาลในเวลาต่อมา ก็คงเกิดขึ้นมาจากความคิดนี้ในตอนแรกเริ่ม

ไม่เกี่ยวกับว่าตอนนี้เธอเป็นแฟนเขาหรือไม่ ต่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาในตอนนั้นไม่ใช่ 'แบบนั้น' เขาก็ยังคง...

"บนหน้าฉันมีอะไรหหรือคะ" คนที่อยู่ใต้โคมไฟเงยหน้าขึ้นมา ลูบใบหน้าของตนพลางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ทำไมจ้องฉันขนาดนี้ล่ะ"

อืม จริงๆ ก็เกี่ยวข้องนิดหน่อย ชายหนุ่มสีหน้าไร้อารมณ์คิดอย่างคนตบหน้าตัวเองว่าอย่างมากที่สุดก็เป็นคะแนนพิเศษละมั้ง อย่างไรก็ตามเสียรอยยิ้มที่หวานจนปวดฟันแบบนี้ก็ทำให้คนไม่มีทางปฏิเสธได้เลย อย่างน้อย

เขาในฐานะแฟนของเธอก็ทำไม่ได้

"คุณไม่ต้องตั้งใจอ่านหนังสือของตาแก่นั้นขนาดนี้ก็ได้ เจอกันครั้งนี้ไม่ได้คุยกันเรื่องที่ผมมีชื่อเข้าชิงแล้วถูกให้ร้ายเป็นหลักสี่หน่อย ถ้าเขาหลงตัวเองถึงขั้นเอาแต่พูดถึงหนังสือของตัวเอง แล้วถามคำถามเชิงลึกขนาดนั้นกับคุณ ผมจะสู้กับเขาเอง"

"...พูดถึงเรื่องนี้ ฉันนึกว่าคุณไม่เคยอ่านหนังสือเล่มนี้ของพ่อคุณซะอีก" ซูหลี่พลิกไปที่หน้าปก "แต่พ่อดันถามคำถามในหนังสือไปเรื่อยเปื่อย คุณก็รู้หมดเลยว่าคำตอบอยู่หน้าไหน"

"..."

โจวชว่นรู้สึกเสียใจนิดหน่อยที่ยกประเด็นนี้ขึ้นมาพูด จากนั้นเขาก็ก้มหน้าพลิกหนังสือในมือของตนต่อไป

"อันที่จริงคุณยังนับถือพ่อตัวเองอยู่สินะคะ" ซูหลี่ยื่นขาไปเตะเขาที่ใต้โต๊ะหนังสือ "เพราะงั้นการได้เข้าชิงในครั้งนี้จริงๆ แล้วก็แอบดีใจอยู่เหมือนกันใช่ไหมล่ะคะ ไม่ได้ไม่แยแสเหมือนกับที่แสดงออกมาขนาดนั้น"

"คุณนี่พูดมากจริงๆ"

"โจวชว่นของเราอะนะ" ซูหลี่ปิดหนังสือแล้วลุกขึ้น ยื่นมือไปลูบผมของชายหนุ่มพลงยื้มกว้าง "ถึงปากจะบอกว่าอายุสี่สิบแปด ผ่านปีนักชู้ของตัวเองมาแล้วสองครั้ง แต่จิตใจยังเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบแปดอยู่เลย โอ้ๆ เด็กดี..."

"..."

ชายหนุ่มจับมือเธอที่วางอยู่บนศีรษะตอนอย่างจงใจ จากนั้นก็โยนหนังสือในมือทิ้งไป ดึงคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มานั่งในอ้อมกอด มือข้างหนึ่งรัดไว้ที่เอวของเธอไม่ให้ขยับนิ้วซู้ว์ ก่อนจะยัดคอไปจูบมุมปากเธอ

"ผมเป็นหนุ่มน้อยอายุสี่สิบแปดที่ยังไม่โตเต็มที่หรือว่าเป็นชายฉกรรจ์อายุสี่สิบแปด คุณยังไม่แจ่มแจ้งอีกหรือไง"

"..." ซูหลี่นั่งอิงไป ก้มหน้าสบตาเขา หลังจากตระหนักได้ว่าเขากำลังพูดจาไร้สาระก็ประคองหน้าเขาไว้ "โจวชว่น ถ้าคนในครอบครัวคุณไม่ชอบฉัน

จะทำไมยัง คิดว่าฉันเป็นนางจิ้งจอกที่อาศัยหน้าที่การงานล่อลวงลูกชายของพวกเขาต่างๆ นานา..."

"ช่วงนี้คุณกำลังอ่านต้นฉบับอะไร"

"...งานเขียนแนว TVB นะคะ ตระกูลของพระเอกทำกิจการขนาดใหญ่ ที่ผูกขาดธุรกิจขนมหวาน นางเอกคือคนขายข้าวเหนียวอยู่ข้างถนน"

"...ต้นฉบับนี้ถูกตีกลับไปแล้ว เหตุผลคือมีช่องโหว่มากเกินไป นำมาซึ่งผลกระทบต่อสังคมในทางที่ไม่ถูกต้อง หลังจากนั้นคุณก็แค่ลืมนะตัวเองเป็นคนขายข้าวเหนียวซะ แล้วเซตเงินซองแดงที่พ่อแม่ของผมให้แฟนสาวของลูกชายตามมารยาทตอนที่พบกันครั้งแรกไป แบ่งเงินกันสองคน หาหน้าร้านให้กับร้านข้าวเหนียวของคุณ ทำให้คุณไม่ต้องตากลมตากฝน" มือใหญ่ของโจ้วชวนจับศีรษะของเธอให้ก้มลงมา แล้วบ่มุมปากของเธอ "นอกจากนั้นเกี่ยวอะไรกับพวกเขาด้วยละ"

"..." ชูหลังบปลายเส้นของชายหนุ่ม จากนั้นก็เอ่ยอย่างขอไปที "ตอนนี้คุณควรปลอบฉันว่า...ไม่เป็นไร พวกเขาจะต้องชอบฉันแน่นอนไม่ใช่เหรอ"

"...ผมต้องรู้ว่าพวกเขาชอบลูกสะใภ้ไหม แถมยังต้องทะเลาะกันทั้งวันด้วยเหรอ" โจ้วชวนกล่าวอย่างจนคำพูด "ครอบครัวผมไม่เคยมีข่าวว่าสองพ่อลูกลงมือฆ่ากันตายสักหน่อย เพราะงั้นสรุปว่าไม่ต้องกลัวหรอก ครอบครัวผมล้วนเป็นสุภาพชน"

"?"

"สุภาพชนใช้วาจาไม่ใช่กำลัง พ่อผมคือจอมยุทธ์แบ่นิมพ์ พยัคฆ์กระดากในชีวิตจริง ไม่ใช่กำลังทำร้ายใครหรอก"

"...ทำไมจู่ๆ ฉันรู้สึกว่าการสัมพันธ์ระหว่างพวกคุณพ่อลูกก็ค่อนข้างดีนี่"

"ขายข้าวเหนียวจนใจไปแล้วสินะคุณนะ"

หลังจากเชยชมหนังสือของว่าที่พ่อสามีจบ ชูหลีก็ปิดบันทึกการอ่าน
ของตัวเองลงด้วยความพึงพอใจ...เวลานี้โจ้วชวณยังคงอ่านหนังสืออยู่ ดังนั้น
ชูหลีจึงใช้เท้าเหยียบพื้นเพื่อดันเก้าอี้ล้อหมุนให้เลื่อนไปข้างๆ ม้านั่งของเขา
ขยับเข้าไปใกล้ริมหูอีกฝ่ายแล้วพูดลากเสียงเบาๆ

"นี่"

ลมร้อนๆ ที่หายใจออกมาพ่นที่ริมหูของชายหนุ่ม เขาจึงคลั่งไปหูแล้ว
เงยหน้า แวบเดียวก็เห็นคนที่พึงศรัทธาของนางบอกว่าเขากำลังถือโทรศัพท์มือถือ
ค้นหาโรงแรม...โจ้วชวณคิดครุ่นหนึ่ง

"ทำอะไรนะ คุณจะพาผมไปเปิดห้อง?"

"..." ศรัทธาที่วางอยู่บนบ่าของชายหนุ่มขยับ "ไม่จองโรงแรมแล้วจะให้
ฉันนอนใต้สะพานลอยเมือง C หรือไง"

โจ้วชวณวางหนังสือลง "ไม่อยู่บ้านผมหรือ"

ชูหลีเบิกตากว้าง "จะอยู่บ้านคุณได้ยังไงกันล่ะ"

โจ้วชวณคิดครุ่นหนึ่ง "บ้านผมมีห้องรับรองแขกเยอะแยะ ถ้าคุณ
ไม่ยากจนที่ห้องรับรองแขกก็มานอนเบียดผมได้..."

คำพูดนี้พอฟังแล้วก็รู้สึกว่ามีตรงไหนแปลกๆ ชูหลีส่ายศีรษะเหมือน

ร่ำกลอง "มีผู้หญิงที่ไหนไปบ้านแฟนครั้งแรกก็จะเบียดเขากันละ เบียดไม่ได้ เบียดไม่ได้ละ..."

พูดไปได้ครึ่งเดียว จู่ๆ ก็เห็นว่าโจ้วชวนกำลังจ้องหน้าเธออยู่ ไม่รู้ว่ากำลังมองอะไร แต่ท่าทางดูเหมือนตีใจมาก ขณะที่ซูหลีกำลังมึนงง เขาก็ยื่นมือไปสะกิดเธอ

"พูดอีกรอบซิ"

"?"

"ผมเป็นอะไรของคุณนะ พูดอีกรอบซิ"

ซูหลีก่อหน้าเหลอเหลา "แฟน"

มือใหญ่ของโจ้วชวนยี่สิบเศษของเธอแล้วก้มลงจับใบหน้าเธอที่หนึ่ง ในน้ำเสียงเจือด้วยความขบขันอย่างหาได้ยาก

"พูดได้ดีนี่...ผู้หญิงที่เป็นแฟนผมเป็นผู้หญิงปกติที่ไหน คุณอย่าลืมนะไปเทียบกับพวกเธอเลย ก็แค่นอนเบียดผมเท่านั้นเอง"

"หลับไม่ลงหรอก จะหลับไม่ลงเอา"

"ผมก็จะกอดจนกว่าคุณจะหลับ จะไม่ทำอะไรเลย"

ซูหลีกะตุกมุปาก พูดเหน็บแนม "ฉันก็จะถ่วงเวลาไม่เข้าไป"

โจ้วชวนมองตาเธอลึกๆ "...ไม่เข้าไปจริงๆ นะเธอ"

บนใบหน้าเขาเขียนไว้ว่า 'ผมเชื่อสัตย์มากนะ'

มือข้างหนึ่งของซูหลิปัดหูไว้ ปฏิเสธที่จะฟังคำพูดที่น่ารำคาญ ส่วนมืออีกข้างผลักศีรษะเขาออกไป เธอคงจองโรงแรมบนโทรศัพท์มือถือเสร็จอย่างรวดเร็วท่ามกลางสายตาที่ไม่พอใจของโจ้วชวน...ขณะเดินออกจากห้องหนังสือเตรียมตัวไปนอน คนที่มองมาทางด้านหลังยังคงพยายามพูดเกลี้ยกล่อมแม้เธอจะไม่สนใจก็ตาม...

ซูหลีกลับขึ้นไปบนห้องของตนแล้วปิดประตู พออาบน้ำเสร็จ ขณะที่กำลังเช็ดผมพลางป็นขึ้นไปบนเตียงก็พบว่าโทรศัพท์มือถือมีแจ้งเตือนการอัปเดตจากเวปไซต์ที่เธอติดตามเป็นพิเศษ เธอจึงนั่งไป นึกว่าสายตาของตนมีปัญหา

ติดตามเป็นพิเศษอะไรกัน ฉันติดตามแค่โจ้วชวนคนเดียว และช่วงนี้นอกจาก
อัปเดตนิยายแล้วเขาก็ไม่ค่อยโพสต์อะไรในเว่ยป้อด้วย...

ซูหลิงหยงหันมองนาฬิกาบนผนัง ตอนนี้ไม่ใช่เวลาอัปเดตนิยายของเขาชัดๆ
เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาปลดล็อกดู โจ้วชวนโพสต์เว่ยป้อ
เมื่อสิบนาทีก่อนจริงๆ...

โจ้วชวน : ขอเตือนสาวๆทั้งหลาย ผู้ชายพอได้ลิ้มรสหวานครั้งหนึ่งแล้ว
ก็เหมือนกับหมาป่าผู้หิวโหยลิ้มรสหวาน ไม่อาจหันหลังกลับได้อีกแล้ว

"..."

โพสต์ชี้ไปในเว่ยป้อโพสต์นี้มีพลังมาก ทำให้ผู้คนลืมหืมกันไปชั่วคราวว่า
โจ้วชวนกำลังอยู่ท่ามกลางลมฝนหนาวเลือด บรรดาขามุงต่างตั้งคำถามกัน
อย่างกระตือรือร้น

'ไม่ทราบว่าคุณโจ้วชวนลิ้มรสหวานครั้งแรกเมื่อไร'

โจ้วชวนกดถูกใจคำถามนี้ท่ามกลางคอมเมนต์เป็นหมื่นเป็นพัน ชายหนุ่ม
ตอบอย่างมีนัยลึกซึ้ง

'วันที่สามของการขาย 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ใจครับ :)'

ตอบแบบนี้ยิ่งทำให้ผู้คนคาดเดากันอย่างช่วยไม่ได้...

องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนดังหยกกำลังพูดเรื่องอย่างว่า หรือกำลังพูดถึง
เรื่องขายหนังสือกันแน่

ถ้าคาดคั้นเอาคำอธิบายล่ะก็ คำพูดนี้ก็เข้าใจได้ว่า 'ถ้ามีหนังสือที่ขายดี
สักครั้งหนึ่งก็ไม่มีทางยอมรับความล้มเหลวในเล่มต่อไปได้' ไม่อย่างนั้นจะอธิบาย

‘ได้อย่างไรว่าคำพูดนี้เกี่ยวข้องกับคนที่ ‘หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว’ ชายดี... แต่ถึงอย่างนั้นส่วนใหญ่วิชาวนก็มักจะพิมพ์อะไรเรื่อยเปื่อยอยู่แล้ว

หลายวันมานี้เว่ยป้อของโจ้วชว่นแทบจะไม่ส่งแจ้งเตือนที่ให้บริการมาก่อนข้างฟ่อนคลายเสียเลย พอเห็นอย่างนี้เหล่าแฟนฯ นักอ่านจึงถือโอกาสคอมเมนต์แซวกันอย่างคับคั่ง บรรยายาศก็เริ่มคึกคักขึ้นมา

ทว่าบนโลกใบนี้นอกจากโจ้วชว่นแล้วก็คงจะมีแค่คนเดียวที่รู้อยู่แก่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนที่สามของการเปิดพรีออเดอร์ ‘หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว’... พุดง่าย ๆ ก็คือมี บ.ก. ตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งเพิ่งจะสร้างผลงานอันยิ่งใหญ่อย่างหนังสือขายดีประจำปี แต่หันหน้าไปก็ได้รับความไม่เป็นธรรมจากสำนักพิมพ์ กลับถึงบ้านจึงร้องไห้ร้องให้กับนักเขียน จากนั้นก็ประคองใบหน้าเขา เอาเปรียบเขา และปล่อยให้เขาเอาเปรียบ

ซูหลี่ "..."

หนึ่งนาทีให้หลัง เจียงอวี่เจิงก็แฮปโสดโดยใช้คำว่า ‘คนทะเล้ง’ อยากรบรัด พอคิดถึงทุกรายละเอียดของจูบที่น่าอัศจรรย์ในวันนั้น ซูหลี่ก็หน้าแดง หัวใจเต้นเร็วขึ้น จากนั้นก็ทิ้งคอมเมนต์ไว้ด้านล่างโดยใช้บัญชีสำรอง...

‘เจ้าของโสดทำอาจารย์ รายงานแล้ว’

วันต่อมาทั้งสองนั่งเครื่องบินไปยังเมือง C

และเย็นนั้นเองก็ได้รับเชิญไปร่วมทานมื้อค่ำที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในเมือง C

...ซูหลี่เคยจินตนาการถึงภาพเหตุการณ์ขณะมาพบหน้าคนในครอบครัวของโจ้วชว่นเป็นหมื่นครั้ง อาจจะเข้มนวด อาจจะเป็นกันเอง อาจจะเต็มไปด้วยความสุขเพียงฉากหน้า...อย่างน้อยต่อหน้าคนนอก อาจารย์โจ้วกุ่เซวียนคงจะทำตัวเป็นพ่อที่เมตตาต่อลูกชายที่กตัญญูสักหน่อย ตีร้ายอย่างไรก็เป็นห่วงสภาพในช่วงเวลาเช่นนี้ของลูกชายสักนิด อย่างไรก็ตามเสียโจ้วชว่นก็ถูกเหินแสม

จนแทบจะกลายเป็นศพแห่งกรุงซากหนึ่งอยู่แล้ว

หญิงสาวจินตนาการไปต่างๆ นานา ตั้งนั้นก่อนมุ่งหน้าไปทานมื้อค่ำ เธอจึงกำหนดบทบาทต่างๆ มากมายให้ตนเองเพื่อที่จะเอาใจผู้ใหญ่...

เธอเข้มงวดต่อบทบาทมากถึงขั้นเมื่อเข้าไปในร้านอาหารแล้วไม่อนุญาตให้โจ้วชวนจู่มือเธอเด็ดขาด เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้คนในครอบครัวของโจ้วชวนรู้สึกว่าเขาคือยายปีศาจที่ทำตัวเหลวไหล...ขณะที่โจ้วชวนคิดว่าการทำแบบนี้มันไร้สาระมาก

"ทางที่ดีที่สุดคุณจำเอาไว้เลยว่าตอนนั้นผมเป็นฝ่ายบอกขอบคุณครั้งแรกจนคุณกระโดดโลดเต้นในเวย์ป้อ แถมยังโพสต์ถามคนในเวย์ป้ออย่างกับหมาบ้าเสียสติ"

"...โกหก คุณไม่มีเวย์ป้อส่วนตัวของฉันสักหน่อย"

"ผมมี มาคอมเมนต์ในเวย์ป้อผมทุกวัน คนที่ยากจะปกปิดความรักได้ตอนที่คอมเมนต์ข้อความเหน็บแนมมีแค่คุณคนเดียว"

"..."

ซูหลี่ลูกโจ้วชวนที่หนึ่ง บัดมือของเขาที่ยื่นมา...ทั้งสองคนเคียงข้างกันแม้ว่าจะสวมชุดคู่รักที่เป็นโทนสีเดียวกัน แต่เมื่อเดินเข้าไปในร้านอาหารหญิงสาวเปลี่ยนเป็นเดินเซิดหน้ายีตอกเล็กน้อย ทำหน้าจริงจังมีกาลเทศะราวกับว่าเธอกับโจ้วชวนมีความสัมพันธ์เป็นแค่ บ.ก. กับนักเขียนที่บริสุทธิ์ใจต่อกันเท่านั้น

จากนั้นก็เห็นพ่อแม่ของโจ้วชวนอยู่ในห้องวีไอพีที่จองไว้เรียบร้อยแล้ว คินนี่โจ้วกู่เซวียนแต่งกายล้าลองแบบผู้ใหญ่มีอายุ ดูแล้วเป็นกันเอง นี่เป็นครั้งแรกที่ซูหลี่ได้พบกับปรมาจารย์ด้านวรรณกรรมตัวจริง...เธอยืนอยู่ด้านนอกประตู พยายามรักษาน้ำเสียงให้สงบนิ่ง หลังจากทักทายถามสารทุกข์สุกดิบกันตามมารยาทแล้ว ซูหลี่ก็ได้สติคืนกลับมา สองมือเธอจับมือใหญ่ของโจ้วชวนแน่น บทบาททูลสตรีที่สงบเสถียรนั้นหายไปหมดแล้ว

โจ้วกู่เซวียนมองซูหลี่ ยิ้มอย่างเบิกบานเหมือนกับมอง บ.ก. ผู้ยอดเยี่ยม

ที่คอยช่วยเหลือลูกชายของเขาจากภัยอันตราย

คุณนายโจ้วมองซูหลี่ สายตากวาดผ่านมือซูหลี่ที่จับมือโจ้วชวนไว้นั้น หญิงสาวอิงแอบอยู่ข้างๆ ลูกชายที่รูปร่างสูงใหญ่และหล่อเหลาของเธอราวกับ ต้นหลิวต้องลม ใบหน้าแดงระเรื่อเล็กน้อย ท่าทางที่เหมาะสมกันอย่างยิ่งของ ทั้งสองคนทำให้เธอยิ้มเหมือนกับพอใจว่าที่ภรรยาของลูกชาย

โจ้วชวนมองซูหลี่ มองดวงตาของเธอที่ปกติจะเป็นประกายเพียงแค่ ตอนที่มองเขาเท่านั้น แต่ตอนนี้เธอกำลังมองพ่อของเขาด้วยดวงตาสुकสการ ราวกับหมู่ดาว ท่าทางที่ทั้งเขินอายและนับถือทำเอายิ้มไม่ออกเลยสักนิด

เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ยื่นมือไปบีบคางเธอแล้วหมุนหน้าเธอกลับมา "ทำอะไรนะคุณ ตันฉับบัพของพ่อผมเป็นของ บ.ก. นิตยสารเส้นทางแห่งดวงดาว คุณอย่าคิดจะแย่งขามข้าวคนอื่นเชียย"

ซูหลี่ถูกเขาบีบคางให้หันหน้ากลับไป เลือดผดสีแดงระเรื่อบนใบหน้า ยังไม่จางหายไป เธอตอบกลับอย่างรวดเร็วจนลิ้นเกือบพันกัน

"...นิตยสารแสงแห่งจันทราหลายๆ ที่ก็สร้างกระแสวรรณกรรมแนวโบราณ ได้เหมือนกัน ตอนนี้เรายังยกระดับคุณภาพนักอ่านรวมถึงรสนิยมในภาพรวม ของนิตยสารด้วย..."

"..."

เห็นทีคงจะคุยกันดีๆ ไม่ได้แล้ว

ข้างประจบประแจงซะจริง พออ้าปากก็พูดเป็นตุเป็นตะ พอลงมือก็เขียน เป็นเรื่องเป็นราว

ส่วนอาจารย์โจ้วก็เขยียนเองแม้เกือบจะย่างเข้าห้าสิบแล้ว แต่ยังคง เสพสุขกับการที่มีเด็กสาวเทิดทูนบูชาเขา...เวลานี้ในดวงตาของเขาจึงระยิบระยับ เต็มไปด้วยประกายแห่งความพอใจ ทำให้สายตาที่มองโจ้วชวนอบอุ่นขึ้นมาบ้าง เป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบกว่าปี คงเพราะโจ้วชวนหาสะใภ้ที่ 'เป็นแฟนคลับ ซึ่งคุณสมบัติเหมาะสมและมีรสนิยม' มาให้เขา

หลังจากทุกคนเข้าประจำที่ อาหารขึ้นโต๊ะ กินไปพลางคุยไปพลาง...

ดูเหมือนว่านิสัยชอบสร้างความสัมพันธ์ของชาวจีนส่วนใหญ่จะสำเร็จเสร็จสิ้นบนโต๊ะอาหาร หลังจากอาหารเรียกน้ำย่อยสามอย่างบวกกับซุปรูปหนึ่งอย่างขึ้นโต๊ะพร้อมแล้ว สถานการณ์อันเย็นชาในจินตนาการก็ไม่เกิดขึ้นเลยแม้แต่บ่อย

คุยกันตั้งแต่เรื่องสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ไปจนถึงหัวหน้า บ.ก. ใหญ่อย่างอาจารย์ชยาที่เพิ่งเกษียณไป แม้แต่ประเด็นแย่ง อย่างคำพูดมุ้งร้ายที่คนจากฝ่ายการตลาดพวกนั้นจับกลุ่มพูดกัน อาจารย์โจ้วกู่เซวียนก็สามารถพูดคุยได้หมด...

และประเด็นสุดท้ายก็วนกลับมายังเรื่อง 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' โจ้วกู่เซวียนเอ่ยปากขึ้นมาก่อน "ดูออกเลยว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้มีการลดทอนและเติมแต่งที่พิถีพิถัน ฉันอ่านมาบ้างแล้ว ต่างกับหนังสือที่เสี่ยวชวนเขียนเมื่อก่อนมากทีเดียว..."

"นี่เป็นหนังสือเล่มแรกที่ฉันทำนะค่ะ แล้วก็หนังสือเล่มแรกให้อาจารย์โจ้วชวนตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ด้วย เพราะฉันทุกคนเลยให้ความสำคัญมาก การตรวจเช็คก็ใช้เวลาไปประมาณหนึ่งสัปดาห์...บางครั้งเมื่อจำเป็นต้องตัดเนื้อหาในบทที่ไม่เหมาะจะตีพิมพ์ก็ยิ่งเจอการต่อต้านของอาจารย์อีก"

โจ้วชวน "..."

โจ้วกู่เซวียนหันหน้ามาบ่นทันที "แก่นี่คือตึงจริงๆ เหมือนแม่แก่นั่นแหละ" คุณนายโจ้วเหลือบมองสามี แล้วปิดปากหัวเราะ "อ้วยตาย พูดไปเรื่อย" "ฉันคิดว่าไม่เหมือนกันนะค่ะ คุณป้าเป็นคนสบายๆ แล้วก็ยิ้มสดใสมาก... ตอนที่ฉันรู้จักกับอาจารย์โจ้วชวนสามเดือนแรก เขามักจะปั่นหน้าเป็นน้ำแข็งสั่งให้ฉันทำโน่นทำนี่นะค่ะ"

โจ้วกู่เซวียนยังคงบ่นไม่หยุด "เติบโตมาในตระกูลผู้ดีมีการศึกษา มาตั้งแต่เด็ก สั่งสอนเขาเรื่องคุณธรรมสี่ประการ* ผลลัพธ์คือเลี้ยงออกมาเป็นผู้ชายที่ทั้งดีอีร์และไม่รู้จักมารยาทอย่างนี้ น่าขายหน้าซะจริงๆ"

* คุณธรรมสี่ประการ ได้แก่ จริยธรรม ยุติธรรม สุจริตธรรม และความละอายใจ

ซูหลี่เอ๋ยด้วยรอยยิ้มกว้าง "แต่ทุกคนก็รู้ว่าเขานิสัยดี เขาแค่เป็นคนปากแข็งใจอ่อน เพราะงั้นเลยไม่มีใครต่อล้อต่อเถียงกับเขาหรอกค่ะ"

คุณนายโจ้วพูดขึ้นมา "มีนะ สมัยเขา ม.ปลาย นะ คุณครูสอนภาษาอังกฤษเขาจะตาย งานเลี้ยงขอบคุณคุณครูเนื่องในโอกาสเกษียณก็ไม่ยอมไป บัตรเชิญส่งมาถึงบ้านแล้วแท้ๆ ดันทิ้งลงถังขยะ... มนุษย์สัมพันธ์และทักษะการเข้าสังคมไม่มีสกนิต ใครเตือนก็ไม่ฟัง ลูกชายฉันคนนี้นะ น่าเป็นห่วงจริงๆ เลย"

โจ้วชวน "..."

"เรื่องนี้อาจารย์โจ้วชวนก็เคยพูดกับฉันบ้างเหมือนกันละ สมัย ม.ปลาย ดูเหมือนจะมีเรื่องบาดหมางกันบางอย่าง... ถ้าตัดสินกันอย่างยุติธรรมแล้วละก็ อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าความผิดของอาจารย์โจ้วชวนหรอกนะคะ"

โจ้วกุเซวียนเยาะ "หิ แล้วเสี่ยวเจิงจะเข้ากับอาจารย์คนนั้นได้ดีได้ยังไงกัน"

คุณนายโจ้วพูดแก้แทน "อู๋ยตาย คุณก็รู้ว่าจะไม่รู้จักลูกชายของคุณนี่คะ หาเรื่องครูตั้งแต่เด็กแล้ว... สมัยประถมก็ทะเลาะกับครูสอนภาษาอังกฤษเอาแต่พูดว่าความรู้ที่ครูสอนมันผิด ผลคือผิดจริงๆ ทำให้ครูหาทางลงไม่ได้ แล้วก็ผูกใจเจ็บจนทะเลาะกันทุกวัน แถมยังทะเลาะเป็นภาษาอังกฤษซะด้วย ตลกจะตาย คุณไม่รู้หรอก!"

โจ้วชวน "..."

โจ้วกุเซวียนยังคงพูดเสียดสีต่อไป "ถ้าไม่ใช่เพราะผลการเรียนยังพอใช้ได้ ละก็ โรงเรียนคงเห็นเป็นตัวปัญหา เจตหัวออกไปนานแล้ว!"

"ที่แท้ตอนประถมก็เป็นแบบนี้เอง... อาจารย์โจ้วชวนถึงได้ภูมิใจภูมิใจจนถึงทุกวันนี้"

คุณนายโจ้วบ่น "ไม่โตสักทีนะ ลูกชายของฉันคนนี่ ต้องลำบากเธอแล้วละ"

โจ้วกุเซวียนได้ทีต่อว่า "โตแต่ตัว สมองไม่โต"

ซูหลี่พูดยาวนอบน้อม "ไม่ลำบากหรอกค่ะ ไม่ลำบากเลย!"

โจ้วชวน "..."

ทำไม ต้องให้ดึงแถบผ้าที่เขียนว่า 'งานประชุมวิจารณ์สหายโจ้วชวน
ที่ก่อกรรมทำเข็ญในหลายปีมานี้' ให้พวกคุณด้วยไหม

ดูเหมือนแต่ละคนจะป่าวประกาศประวัติอันต่างพร้อยของฉันอย่างรื่นเริง
บันเทิงใจ จากนั้นก็ส่ายหน้าพร้อมกันอย่างทอดถอนใจ...

ชูไครกัน

วันนี้มาทำไมกันนะ

มาแก้ปัญหาที่ฉันถูกแอนตี้แฟนในอินเทอร์เน็ตใส่ร้ายจนตัวใหม่เกรียม
ไม่ใช่หรือไง

ดูเหมือนว่าหลังจากทานอาหารเสร็จ ทั้งสามคนคงอยากจะกล่าวคำสาบาน
เข้าร่วมกองทัพ 'แอนตี้โจ้วชวน' กันเสียแล้ว

บรรยากาศในตอนนั้นช่างกลมเกลียวกันเหลือเกิน

มีเพียงโจ้วชวนเท่านั้นที่รู้สึกแปลกประหลาดและพูดแทรกไม่ได้เลย

บทที่ 125

ในที่สุดบทรสนทนาอันแสนสุขก็ใกล้จะจบลง ประเด็นสุดท้ายคงหนีไม่พ้นเรื่องจุกจิกของโจ้วชวนที่เกิดขึ้นในช่วงนี้... สิ่งที่ทำให้ชูหล่อกใจคือเป็นไปไม่ได้ที่โจ้วกู่เซวียนจะไม่รู้สึกสภาพในตอนนั้นของโจ้วชวน และเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้ว่าคุณชายของเขาอยู่ในช่วงจิตใจเปราะบาง...

เห็นได้ชัดว่าคุณนายโจ้วชวนก็ยังพูดกับเขาด้วยท่าทางระมัดระวัง แต่โจ้วกู่เซวียนกลับตรงไปตรงมา คิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น

"ถึงจะได้เข้าชิงรางวัลบุปผางามแห่งวรรณกรรม แต่ก็อย่าได้ใจไป ผลงานเรื่องนี้ยังห่างชั้นกับที่ควรจะได้รางวัลอีกโข" โจ้วกู่เซวียนเอ่ยอย่างราบเรียบ "ฉันรู้ว่าตอนนี้สื่ออย่างพวกเธอชอบยกย่อนักเขียนมาก ตอนประโลมข่าวชื่อเสียงอะไรต่างๆ ล้วนเอาออกมาโอ้อวดซะหมด ยอดขายก็เกินจริงจนกลายเป็นบรรทัดฐานในวงการไปแล้ว ดังนั้นการที่พวกเราพยายามประโลมข่าวการเข้าชิงของแกใหญ่โต แถมยังสัมภาษณ์อะไรนั่นนะ... ในสมัยของพวกฉันล้วนเป็นผลงานที่ทำกันออกมาจริงๆ ตอนที่ฉันส่งผลงานไปเข้าร่วมคัดเลือกแล้วได้เข้าชิงทำไม่ถึงไม่มีคนมาสัมภาษณ์ฉันล่ะ"

โจ้วชวนเอาตะเกียบพู่ข้าวโดยไม่ชะงักเลยสักนิด แต่พอได้ยินดังนั้นก็เกยหน้าขึ้นมามองพ่อของเขาแวบหนึ่ง

"ไม่รู้ บางทีนักข่าวเองก็คงไม่อยากถูกพอยั่วโมโหละมั้ง อยากมีชีวิตอยู่ต่ออีกหลายปีผิดตรงไหน..."

ซูหลี่กระตือรือร้นเท่าใจโจวชว่นได้โตะทีหนึ่ง และดูจากการเคลื่อนไหวของร่างกายที่อ่อนบ่นของคุณนายโจ้วแล้ว ถ้าเธอไม่เตะโจ้วกู่เซวียนได้โตะทีหนึ่ง ก็คงยื่นมือไปหยิกต้นขาเขา

โจ้วกู่เซวียนไม่สนใจ บ่นและสั่งสอนโจ้วชว่นต่อไป "แกอย่าทำเหมือนขึ้นสวรรค์ไปแล้วก็นึกว่าการที่ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ได้เข้าชิงเป็นความเก่งกาจของแกเองนะ แกลองคิดดูสิ ถ้าไม่มีซูหลี่เอามีดจ่อคอแกในตอนแรกและบังคับให้แกส่งเข้าร่วมคัดเลือกล่ะก็ แกจะมีวันนี้ได้หรือ"

โจ้วชว่นถือสามข้าวไม่พูดไม่จา ก็มหันามองซูหลี่แวบหนึ่งก็เห็นเธอมีท่าทีเครียดขึ้นมานิดหน่อย

"เธอไม่ได้เอามีดมาจ่อคอผม ก็แคว้งให้อยากจะส่ง" น้ำเสียงของโจ้วชว่นมันคงขัดถ้อยขัดคำ "ตอนแรกผมก็ไม่ได้อยากจะส่งและไม่คิดจะส่ง แต่พอเอ็งก็รู้นี้ว่าน้ำตาของผู้หญิงนะร้ายกาจที่สุด"

บรรยากาศผ่อนคลายลงเล็กน้อย คุณนายโจ้วหัวเราะขึ้นมา ซูหลี่หน้าแดงตึงแขนเสื้อของเขอย่างกระดากอาย ลดเสียงลงต่ำพาลงกล่าวเตือน

"พูดอะไรของคุณนะ..."

"ได้ผลประโยชน์แล้วก็อวดดีให้มันน้อยๆ น้อยนะแก" โจ้วกู่เซวียนใช้ตะเกียบชี้หน้าโจ้วชว่น "เรื่องนี้เป็นความดีความชอบครั้งใหญ่ของซูหลี่จริงๆ"

"ฉันไม่ได้เป็นคนเขียนนิยายนะคะ"

"แกเขียนแล้วยังไง แกแค่ได้จังหวะดีก็เท่านั้น โลกแห่งวรรณกรรมในสองปีมานี้กำลังเปิดกว้าง เริ่มยอมรับวรรณกรรมหมวดหมู่ใหม่ๆ มากขึ้นไม่ว่าอย่างไรรางวัลบุปผางามแห่งวรรณกรรมก็ต้องออกแถลงการณ์แน่นอน... หนังสือใหม่ของเสี่ยวเฉิง ฉันเองก็อ่านแล้ว และซูหลี่ก็เป็นคนทำด้วยสินะ ขาดดีก็เดียว เขียนได้แยบยลดีเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะไม่ทันจังหวะดี ล่ะก็ไม่งั้นฉันว่าเขาเองก็ต้องได้เข้าชิงเหมือนกัน"

...หมดกันง

ถ้าไม่ใช่ว่าตอนนี้อยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ล่ะก็ ชูหูลืออยากจะเอามือยันหน้าผาก และนวดหว่างคิ้วจริงๆ อาจารย์โจ้วก็เขวียนเหมือนกับที่เล่าลือกันไว้ โจ้วชวนไม่อยากจะยินอะไรมากที่สุด เขาก็จะพูดสิ่งนั้นให้ได้

...มิน่าล่ะ โจ้วชวนถึงได้พูดอยู่ทุกวันว่าเจียงอวี่เจิงคือ 'เด็กข้างบ้าน'
ดูท่าทางจะจริงซะด้วยสิ

"ยอดชายหนังสือเล่มนั้นของเจียงอวี่เจิงรวมกับที่แจกจ่ายเข็นยังน้อยกว่า ยอดตีพิมพ์ครั้งแรกนิยายเล่มนี้ของผมถึงห้าหมื่นเล่ม นี่ก็ขายได้ไม่เลวแล้วหรือ ทำไมไม่เห็นพ่อชมผมว่าขายได้ไม่เลวบ้างล่ะ...ต่อให้หนังสือผมยอดขายเกินจริง ก็ยังเหลือเฟือ แล้วตอนแรกไม่ได้พูดว่าหนังสือเขา ยอดตีพิมพ์ครั้งแรกหนึ่งล้านเล่มหรือไง"

โจ้วชวนมองไปทางชูหลี่

ชูหลี่กระตุกมูปาก แต่เวลานี้ถ้าเธอยังไม่ยอมอยู่ข้างโจ้วชวนอีก เขาคงจะล้มโต๊ะแน่นอน ดังนั้นชูหลี่จึงได้แต่พูด ขอโทษนะคะอาจารย์ กับเจียงอวี่เจิงเจียงบง ในใจ จากนั้นก็พยักหน้าและเอ่ยตามตรง

"...นั่นก็...พูดเกินจริงนิดหน่อยนะค่ะ"

โจ้วชวนเซิดจมูกไปทางพ่อของเขา

โจ้วก็เขวียนแค้นเสียงหิ่ทีหนึ่ง "คำพูดที่ฉันพูด แกอย่ามาทำเป็นไม่ชอบฟังหน่อยเลย ฉันพูดอะไรผิดหรือใจ...นักเขียนเดี๋ยวนี้หุ่นหันพลันแล่น เวลาเตรียมตัวก่อนลงมือเขียน สิ่งที่คิดแวบแรกไม่ใช่ว่าต้องการสื่ออะไรผ่านผลงานของตัวเอง แต่คิดแค่ว่าฉันเขียนแบบนี้แล้วจะดังหรือเปล่า... คิดอย่างนี้จะสร้างสรรค์ผลงานดีๆ อะไรออกมาได้"

โจ้วชวนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ที่พ่อพูดไม่ใช่เสียเจิงข้างบ้านหรือไง เมื่อวานเขายังแซ่ตลกความเห็นกับผมเรื่องหัวข้องานเขียนที่กำลังตั้งอยู่ในตอนนี้... ตอบสนองต่อตลาด ตอบสนองต่อการศึกษาเพื่อสอบ ตอบสนองต่อตาแก่ที่มีความคิดล้าหลัง เป็นแนวที่เจ้าเด็กข้างบ้านเสียเจิงถนัดพอดี"

"แกว่าใครเป็นตาแก่!"

"ถ้าไม่ร้อนตัวแล้วจะเสียดังขนาดนั้นทำไม"

"ไอ้เด็กกอกตัณญ์ ก็นิสัยแบบนี้ไง มิน่าล่ะในเน็ตถึงได้มีคนด่าแกเยอะเยอะขนาดนั้น!"

"พวกเขาก็คิด่าพ่อเหมือนกันนั่นแหละ แก่แต่ไม่เคารพตัวเอง เขียนงานแทนลูกชาย"

"ฉันเขียนแทนแกกับผีนะสิ!"

โจ้วชวนนางซามลง "โซ่ พ่อรีบไปให้สัมภาษณ์แบบเอ็กซ์คลูซีฟดูสิ พุดกับคนพวกนั้นหน่อยว่า...ไม่ต้องบอกหรอกว่าเชื่อหรือไม่เชื่อผม แค่พวกเขาเห็นความขมขื่นเกลียดชังบนหน้าพ่อก็คงต้องเชื่อแล้ว"

"แกตัดใจซะเถอะ ฉันไม่ยุ่งด้วยหรอก ให้พวกเขาด่าแกต่อไปนั่นแหละ"

"อย่างกับจะด่าผมได้จั้นแหละ...ถ้าพ่อไม่ช่วยผม จั๊นพ่อเรียกผมกลับมาทำไม ตัวเครื่องบินมันฟรีหรือไง"

"ฉันอยากเจอซูหลี่ ใครจะไปรู้ว่าแกกลับมาทำไม"

"..."

อาหารมื้อนี้จากความรักใคร่กลมเกลียวกันในตอนแรกที่ซูหลี่เป็นคนดำเนิน จนกระทั่งโจ้วชวนและโจ้วกุ้เซวี่ยนสองพ่อลูกเริ่มบทสนทนาที่ทำเหมือนไม่มีใครอยู่ในที่นี้ บรรยากาศก็เปลี่ยนจากเหนือเส้นศูนย์สูตรทุ่งทะเลไปยังวงกลมอาร์กติก คนรอบข้างจะกู่สถานการณ์กลับมาก็ทำไม่ได้แล้ว

กลิ่นดินปืนขุมหนึ่งแผ่กระจายอยู่กลางอากาศ

ภาพในจินตนาการของซูหลี่อย่าง 'คุณพ่อวัยกลางคนผู้เข้มงวดแทบจะไม่เคยยืนอยู่ข้างลูกชาย ร่วมประณามความรุนแรงในโลกออนไลน์ด้วยกันและยื่นกรานที่จะสนับสนุนลูกชาย ส่วนลูกชายก็ร้องไห้ น้ำตาไหลทอดก้นกับผู้เป็นพ่อ ทอดถอนใจว่าหลายปีที่ผ่านมาแม้จะทะเลาะกันบ่อยครั้ง แต่พ่อก็ยังเป็นพ่อแท้ๆของผม' ไม่ได้เกิดขึ้น...

แต่อาจารย์โจ้วกุ้เซวี่ยนกลับกล่าวว่า "ให้พวกเขาด่าแกต่อไปนั่นแหละ"

ส่วนโจ้วชนกล่าวว่า 'อย่างกับจะตำผมได้ตั้งนั้นแหละ'

...แต่ว่ากันตามตรงแล้ว คำพูดของอาจารย์โจ้วกู่เซวียนก็นับว่า
เป็นการกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นที่มีอยู่ในตัวโจ้วชนอีกด้านหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อทานอาหารเสร็จก็เป็นเวลาสามทุ่มครึ่ง

ระหว่างที่พาซูหลี่กลับไปส่งโรงแรม โจ้วชนมองเธอที่เหมือนนอยากรู้อยาก
จะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่กล้าพูด...มือข้างหนึ่งแตะพวงมาลัย ส่วนมืออีกข้าง
ตบหลังมือหญิงสาวที่นั่งเบาะข้างคนขับเบาๆ

"ไม่ต้องปลอบผมหรอก ชินแล้วละ"

พอโจ้วชนพูดอย่างนี้แล้ว ซูหลี่ก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความเป็นธรรม
ตั้งนั้นเมื่อถึงโรงแรมแล้ว โจ้วชนเดินตามเธอเข้าไปในห้องโดยไม่พูดไม่จา แต่
เธอก็ไม่ได้ไล่เขาไปราวกับพยายามหลบตาข้างหนึ่ง...

เมื่อปิดประตู เธอก็ถูกกดลงบนผนังข้างประตูทันที

จุดพิศของชายหนุ่มประพรมลงบนแก้มซูหลี่ราวกับเม็ดฝน ท้ายที่สุด
ก็ประกบแนบชิดกับริมฝีปากของเธอ ปลายลิ้นเริ่มเปิดแน่วพ้นของเธอลงและ
ล้วงล้ำเข้ามาอย่างง่ายดาย...ฝ่ามือใหญ่ของเขาที่รัดรอบเอวเธอเลื่อนเข้ามา
ใต้ชายเสื้อเซ็กซี่ เมื่อสัมผัสอันเย็นเยียบแนบชิดกับผิวอันเนียนละเอียดของเธอ
ร่างเธอก็สั่นระริก...

"โจ้ว...โจ้วชน..."

"หืม?"

"ไม่เอาตรงนี้..."

"จั้นไปทีเดียวกี่แล้วกัน"

"..."

สิ่งที่เธออยากรู้อยากจะพูดไม่ใช่เรื่องนี้...

แต่เมื่อคิดไปครู่หนึ่ง คตินี้ก็นับว่าได้เห็นกับตาแล้วว่าที่รักของเธอ
รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจอย่างไร คำพูดที่ว่า 'คุณใส่หัวออกไปเลย' ประโยคนั้น
ไม่ว่าอย่างไรก็พูดไม่ออก...จึงปล่อยให้ฝ่ามือใหญ่กดรัดกระหวัดเล่นอยู่บนเอว

และท้องน้อยของเธอ ปลายนิ้วแตะเนื้อชูชันใต้ชุดชั้นในที่ถูกดันออกมา หลังจากขยับขึ้นเล็กน้อยคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจ

ตอนที่ถึงโรงแรมเป็นเวลาสี่ทุ่ม ในที่สุดโจ้วชวนก็กลับไปราวๆ ห้าทุ่มครึ่ง...

ทั้งสองคนราวกับนักชิมเพิ่งได้สัมผัสกับของสดใหม่ ทุกการค้นพบครั้งใหม่เล็กๆ น้อยๆ สามารถทำให้พวกเขาพิริพริบไวยู่นานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย...แม้จะรู้สึกว่าเวลาและสถานที่ออกจะแปลกๆ ไปบ้างก็ตาม สุดท้ายแล้วก็ยังไม่อาจทำไปจนสุดได้ และเพื่อป้องกันไม่ให้ห้องของโรงแรมถูกคนทั้งสองทำจนเละเทะไปมากกว่านี้...โจ้วชวนจึงลุกขึ้นมาด้วยดวงตาแดงก่ำ จูบริมฝีปากสีแดงเข้มของคนในอ้อมกอด เอ๋เอ๋เสียงแหบพร่า

"ผมไปจัดการตัวเองที่ห้องน้ำแป๊บหนึ่ง" จากนั้นเขาก็เข้าไปในห้องน้ำ

ซูหลินนอนอยู่บนเตียง หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง พอพลิกตัวไปมองบนผ้าปูเตียงล้วนเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำหอมบนตัวเธอและกลิ่นอายจากเรือนกายของโจ้วชวน...ใบหน้าของเธอแดงก่ำ มองไปยังประตูห้องน้ำที่ปิดลงเมื่อครู่นี้ จึงลุกขึ้นโดยไม่รีรอ เธอเดินเขย่งเท้าที่ไม่ได้สวมสลลิปเปอร์ไปยังหน้าประตูและแนบหูฟัง

ห้องน้ำเป็นประตูบานเลื่อน เพียงเลื่อนเล็กน้อยก็สามารถแง้มช่องให้เห็นได้ ซูหลินโน้มตัวเอาหูแนบกับประตุนั้นซิด ฟังเสียงความเคลื่อนไหวที่ทำให้หน้าแดงหูแดงดังมาจากข้างใน อีกทั้งเสียงหอบหายใจที่ทั้งแผ่วเบาและหนักหน่วงของชายหนุ่ม...

ซูหลินยืนจิกนิ้วเท้าบนพรมนุ่ม ใจเต้นรัวเร็วขึ้นเรื่อยๆ เลือดลมทั่วทั้งร่างยิ่งสูบฉีดเร็วขึ้น ขณะเดียวกันแข่งขาก็อ่อนเปลี้ยเล็กน้อย...

ความหุนหันพลันแล่นอย่างการเลื่อนเปิดบานประตูห้องน้ำโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ทางสองแขน ตะโกนใส่ชายหนุ่มอย่างไม่กลัวเกรงราวกับมองเห็นการตายเป็นการกลับบ้าน พร้อมกับกล่าวว่า 'มาเถอะ ฉันไม่กลัว' แทบจะแผดเผาสมองจนพังไปแล้ว...ซูหลินเดินชนเซพละจากประตูห้องน้ำกลับไปนอนบนเตียง กอดหมอน กัดนิ้วตัวเองแน่น แล้วขดตัวเข้าหากันทันที

และในเวลาเดียวกันนี้เอง ทางด้านบ้านตระกูลโจ้ว

คุณนายโจ้วยกถังส่วยมาแล้ววางลงตรงหน้าสามี มองเขากินเข้าไปคำหนึ่งในที่สุดก็ยื่นนิ้วไปจิ้มหลังเขาอย่างทนไม่ไหวพลงบน

"วันนี้คุณพูดแบบนั้นทำไม ก่อนออกจากบ้านเรตกลงกันแล้วไม่ใช่หรอว่าวันนี้คุณจะพูดกันด้วยเหตุผลดีๆ"

โจ้วกู่เซวียนถูกจิ้มจนร่างโยกไหว จากนั้นก็ยกเปลือกตาขึ้น "เหตุผลอะไร ตั้งแต่ต้นจนจบคุณพูดเองเออเองทั้งนั้น ผมรับปากคุณหรือไง"

"อ้อ! แล้วตาแก่คร่ำครืออย่างคุณมีเหตุผลมากหรือ?...ไม่รู้หรอว่าในอินเทอร์เน็ตด่าลูกเราหยาบคายแค่ไหน คุณไม่ปลอบเขาไม่พอ แถมยังพยายามพูดว่าการที่เขาได้เข้าชิงไม่ใช่เรื่องที่ควรค่าให้ดีใจอะไรทำนองนั้น เพราะงั้นเขาก็เลยถูกคนอื่นฉฉาฟรีๆ ถูกเห็บแหมฟรีๆ"

โจ้วกู่เซวียนกินถึงส่วย คำพูดของภรรยาทำให้เขาขำพริต "ถ้าเขาต้องการคำปลอบใจ เขาจะมาหาผมหรอ"

คุณนายโจ้วถูกย่อนถามจนพูดไม่ออก

"ก่อนที่จะเขาจะมาก็รู้อยู่แล้วว่าผมจะพูดอะไร" โจ้วกู่เซวียนวางชามลง "คาดหวังจะให้ผมปลอบเขาเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว พวกคุณเองก็เลิกโอ้เขาไปซะทุกเรื่อง เหมือนกับว่าเขาได้รับความทุกข์ทรมานอะไรสักที...ผู้หญิงอย่างพวกคุณไม่เข้าใจหรอก..."

"ไม่เข้าใจอะไร คุณอธิบายให้ฉันฟังสิ"

"เวลาอย่างนี้ยิ่งระมัดระวังก็ยิ่งเป็นการเพิ่มภาระให้เขา เป็นยังไงก็ควรปล่อยให้เป็นยั้งนั้น...อ้อ คนในอินเทอร์เน็ตพวกนั้นพูดกันว่าเขามีคนเขียนงานแทนก็มีคนเขียนแทนจริงๆ นั่นหรอ สุดท้ายแล้วความจริงเป็นยังไงตัวเขา พวกเรา แล้วก็คนรอบตัวเขาจะไม่รู้หรือไง"

"..."

"ไร้สาระทั้งเพ ไม่ควรค่าให้พูดถึง" โจ้วกู่เซวียนเอ่ยเสียงราบเรียบ "เรื่องนี้ไม่พอที่จะลืมโจ้วชวนได้หรอก สิ่งที่ทำร้ายคนคนหนึ่งตลอดไปไม่ใช่

คำซุบซิบนินทา ขอแค่เขายึดตัวให้ตรงเข้าไว้ เขาก็ไม่มีทางล้มได้หรอก"

"...ว้าว คนคร่ำครืออย่างคุณเนี่ย" คุณนายโจ้วพูดเอื่อยเฉื่อย "ช่างพูดซะด้วย"

"นั่นลูกชายผมนะ" โจ้วกู่เซวียนบีบจมูกกลืนถึงส่วยที่หวานแทบตายลงคอ แล้ววางขามลง "ถ้าผมไม่เข้าใจ ยังจะมีใครเข้าใจอีก... ดีไม่ดีเขากำลังใช้ประโยชน์จากความเห็นอกเห็นใจที่เอื้อล้นของผู้หญิงอย่างพวกคุณพยายามเอาเปรียบอะไรสักอย่าง พวกคุณนะ ถูกเขาขายแล้วยังนับเงินให้เขาอีก"

ที่โรงแรม

ชุดสีที่กำลังถอดหมอนก็จามเบาๆ แล้วยกมือขึ้นมาถูปลายจมูก เธอมองประตูห้องน้ำที่ปิดสนิทอยู่ตลอดเวลา

บทที่ 126

โจ้วชวนพาซูหลี่เที่ยวเล่นที่เมือง C อยู่หลายวัน ที่ควรกินก็กิน ที่ควรดื่มก็ดื่ม หลายวันมานี้โจ้วก็เซียวนิบตปากเจียบไม่พูดถึงเรื่องที่โจ้วชวนถูกใส่ร้ายว่ามีนักเขียนเงาคอยเขียนงานให้ 'ไม่มีใครรู้ว่าตกลงเขาคิดอย่างไรกันแน่ โจ้วชวนเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเช่นกัน...แต่หลังจากการเผชิญหน้าโต้เถียงกันในคืนนั้น เขาก็ครั้นที่จะต่อปากต่อคำเรื่องนี้กับพ่อของเขาอีก ถือเสียว่าการกลับมาครั้งนี้คือการมาเที่ยวเป็นเพื่อนซูหลี่

เว่ยป้อของโจ้วชวนตกอยู่ในความเจี๊ยบหลังจากที่โพสต์ 'แถลงการณ์ของหมาป่าผู้หิวโหย' แต่ไม่ได้หมายความว่าคำพูดใส่ร้ายเหล่านั้นจะปล่อยเขาไป...

วันอาทิตย์ตอนบ่าย ในอินเทอร์เน็ตได้แฉ 'จุดต่างพริอย' ใหม่ออกมา มีคนไปค้นใบแสดงยอดขายรวมของร้านหนังสือซินหาวของ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ซึ่งจนถึงตอนนี้ทั้งหมดมีเพียงราวๆ หนึ่งแสนสองหมื่นเล่มเท่านั้น ในฐานะที่รับผิดชอบของทางการขายหนังสือแบบรูปเล่มเป็นหลัก ร้านหนังสือซินหาวจึงนับจำนวนยอดขายแค่ช่องทางนี้ และบอกว่าที่จริงแล้วยอดขาย 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' นั้นห่างไกลกับ 'ยอดขายฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกหนึ่งล้านเล่ม' ที่กล่าวเอาไว้ในตอนแรกและไม่ใช้แค่ชนิดเดียวเท่านั้น!

บรรดาชาวเน็ตฮือฮากันอีกครั้ง ต่างพูดกันว่า 'ว้าว ท่านเทพคนนี้

หน้าไม่อายซะมิด แต่งยอดชายหนังสือของตัวเองก็ได้ด้วย!

"เรื่องนี้แค่ดูก็รู้แล้วว่าในวงการมีคนคิดจะจัดการคุณ" ชูหลิ้นนอนอยู่บนหลังของโจ้วชวน กอดคอเขาไว้ ส่วนโจ้วชวนนอนคว่ำอยู่บนเตียง เล่นโทรศัพท์มือถือทั้งสองนอนทับกันเป็นชั้นๆ ใบหน้าของเธอแนบชิดกับหน้าของเขา "คนปกติที่ไหนจะรู้จักค้นใบแสดงยอดชายอะไรนั้น และดูเหมือนเขาจะรู้อยู่แล้วว่าปกติยอดชายจะต้องเกินจริงจนกลายเป็นจุดต่างพร้อยของคุณได้ จึงทำเป็นไปตรวจสอบ...แต่สำหรับในวงการนี้เห็นได้บ่อยมาก นักเขียนทุกคนแทบจะรู้จักกันกลายๆ แล้วว่าเป็นการสร้างกระแสและโฆษณาเพื่อกระตุ้นยอดขาย แต่นักอ่านไม่รู้กันสักหน่อย"

"ใครกัน" โจ้วชวนถาม

"คนที่ไม่ยินดีที่คุณได้เข้าชิงรางวัลละมั้ง" ชูหลิ้นลูบไล้ใบหน้าเขา "คนที่เกลียดคุณ"

"งั้นก็เยอะจะตายไป" โจ้วชวนแค้นหัวเราะ "สินนี้ดูซิว่าเขาจะพูดอะไรอีก คาดว่าคงจะมีต่อจากนี้..."

และแล้วความจริงก็พิสูจน์ให้เห็นว่าโจ้วชวนเป็นคนปากอัปมงคลจริงๆ

ตอนกลางคืนคลื่นระลอกแรกยังไม่ทันสงบก็ผุดขึ้นมาอีกระลอกหนึ่ง หลังจากนั้นก็ปรากฏขึ้นมาให้เห็นอย่างชัดเจน...ครั้งนี้เป็นคลิปเสียงสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์และผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ลวนแปลงเสียงเป็นเสียงตลก...

"ผู้สัมภาษณ์ A : โอ้ ท่านผู้นำ ไม่เจอกันนานเลยนะคะ พูดถึงเหตุการณ์ฉมฉนควาเสียดบนอินเตอร์เน็ตของนักเขียนชื่อดังโจ้วชวนในครั้งนี้นักหน่อยสิ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : เรื่องนี้นั้นเองก็ได้ข่าวมาเหมือนกัน...มีนักเขียนเงาหรือไม่มีฉันไม่รู้หรอก ยังไงซะก็ไม่มีหลักฐานอะไรใหม่ละ แต่ยอดขายนั่นนะ คึกๆ...

ผู้สัมภาษณ์ A : โอ้อวดหลอกลวงจริงๆ ไซ้ไหม

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : ไซ้ ยอดตีพิมพ์ครั้งแรกของ 'หนังสือเทพเจ้า

แห่งแม่น้ำลั่ว' น่าจะมีแค่ประมาณสามแสน ตัวเลขระบุจำนวนจริงๆ ฉันก็ไม่ซัวร์
 ฉันเองก็พึ่งเพื่อนพูดมาเหมือนกัน ไม่ได้พูดเก่งเหมือนสำนักพิมพ์หยวนเยวี่
 หรอก...ตอนนี้ตลาดหนังสือแบบรูปเล่มโดยภาพรวมนั้นลดฮวบลง พวกคุณ
 ไม่รู้หรือกว่าตอนนี้วงการนี้ะย่ำแย่แค่ไหน จะมีหนังสือที่ยอดขายเกินล้านเล่ม
 โผล่มาได้ยังไง เป็นไปไม่ได้หรอก

ผู้สัมภาษณ์ A : คุณกำลังบอกไปอะไรอยู่

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : คิกๆๆ ฉันไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้นแหละ!

ผู้สัมภาษณ์ A : ตอนแรก 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ใน Dangdang
 กับ JD.Com* ก็บอกว่ายอดขายอยู่ในอันดับแรกเหมือนกันไม่ใช่หรอ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : อันดับนั้นนะซื้อได้นี่นา

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : ยิ่งไปกว่านั้นนั้นเป็นอันดับแรกของยอดขาย
 ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่านั้น คุณคิดดูสิ ถ้าวันที่เปิดตัววันนั้นมีแค่หนังสือ
 ของคุณเล่มเดียว ส่วนหนังสือเล่มอื่นๆ ขายมานานมากแล้ว ยอดขายวันหนึ่ง
 มีแค่เจ็ดแปดเล่ม แล้วคุณจะไม่เป็นที่หนึ่งได้ยังไงล่ะ ถึงจะมีคนซื้อแค่ยี่สิบเล่ม
 ก็เป็นที่หนึ่งอยู่ดี...ช่องทางที่ไม่เห็นยอดขายแบบนี้เล่นตุกติกได้ง่ายที่สุด

ผู้สัมภาษณ์ A : แต่ยอดสั่งซื้อล่วงหน้าของเถาเป่าก็เยอะมากนะอะ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : การประมาณการนั้นเป็นของจริง กำลังซื้อส่วนใหญ่
 กระจุกอยู่ที่เถาเป่า ดังนั้นร้านค้าออนไลน์อื่นๆ ก็น่าจะถูกแบ่งกำลังซื้อไป
 บางส่วน...สรุปแล้วยอดตีพิมพ์ครั้งแรกของ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว'
 ก็คือราวๆ สามแสนกว่าเล่ม ไม่มีทางมากไปกว่านี้แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ A : ความสำคัญของยอดขายเกินจริงคืออะไรอะ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : ก็ทำให้เกิดอุปาทานว่าหนังสือดังมาก ดึงดูดผู้อ่าน
 ให้ซื้อตามกระแส และเรื่องสำคัญที่สุดคือดึงดูดตัวแทนลิขสิทธิ์...พอหนังสือ
 ของคุณดัง นักพัฒนาด้านทรัพย์สินทางปัญญาทั้งเกม ภาพยนตร์ และซีรีส์
 ก็จะมาเยื้องถึงประตูเพื่อขอซื้อ ราคาของสิ่งที่โปร่งใสขึ้นหนึ่งกับสิ่งที่ปั่นไฟ

* JD.Com หรือ Jingdong คือแพลตฟอร์มจำหน่ายสินค้าออนไลน์สำหรับร้านค้าของทั้งในประเทศจีนและต่างประเทศ

ขึ้นหนึ่งจะเหมือนกันได้หรือ ไซ้ไหมล่ะ มันเป็นไปได้ที่จะเหมือนกัน
การขายลิขสิทธิ์ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ไปพัฒนาเป็นเกม ภาพยนตร์
และซีรีส์ ถ้าไม่ได้ถึงสี่ล้านห้าล้าน โจ้วชวนอาจซีเกียจแม้แต่จะคุยกับคุณก็ได้...

ผู้สัมภาษณ์ A : นี่เป็นการหลอกลวงไม่ใช่หรือไง

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : อิทธิพลของตลาดนะ นี่นับว่าหลอกลวงด้วยหรือ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : นี่นับว่าต่างพร้อยด้วยหรือ ฉันคิดว่าก็ดียู่นะ
หึหึหึ เทียบกับการมีนักเขียนเงาแล้ว เรื่องแบบนี้ก็ไม่ได้น่าประหลาดใจ
เท่าไร...

ผู้สัมภาษณ์ A : พวกเราแค่อยากรู้จักอา...ท่านเทพโจ้วชวนจาก
มุมมองต่างๆ ว่าสรุปแล้วเป็นคนที่ชอบหลอกลวงหรือเปล่า

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : เอาเถอะๆ ก็มีเหตุผลเหมือนกัน

ผู้สัมภาษณ์ A : ขอบคุณที่ให้สัมภาษณ์ค่ะ

ผู้ถูกสัมภาษณ์ B : ไม่เป็นไรๆ ฉันเองก็กำลังติดตามเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน
ว่างๆ อยู่ล่ะ"

การสัมภาษณ์สิ้นสุดลงเท่านี้ ชูหลี่สบตากับคนที่ถือโทรศัพท์แวบหนึ่ง
เธอก็อึกอัก ขณะที่โจ้วชวนรีบเอ่ยขึ้นมา

"เดี๋ยวก่อน"

ชายหนุ่มก้มหน้ากดโทรศัพท์ ไซ้แอพฯ เปิดดนตรีประกอบการ์ตูน
เรื่อง 'ยอดนักสืบจิ๋วโคนัน' ก่อนจะยื่นมือทำท่า 'เชื่อเชิญ' ให้กับชูหลี่

"เชิญเริ่มการแสดงของคุณได้"

"ทุกสาขาศาชีพ คนที่ชอบเรียกนักเขียนว่า 'อาจารย์' มากที่สุดจะต้องเป็น
คนในแวดวงสื่อสิ่งพิมพ์แน่นอน เมื่อถึงคนสัมภาษณ์คนนั้นเกือบจะหลุดปาก
เรียกคุณว่า 'อาจารย์โจ้วชวน' และคนที่ถูกสัมภาษณ์คนนั้นรู้ข้อมูลหนังสือ
ของคุณอย่างละเอียด เปิดปากพูดว่าสามแสนกว่า แม้ว่าจะงงใจไม่พูดถึง
ตัวเลขที่เฉพาะเจาะจง แต่ใช้ตัวเลข 'สามแสน' โดยไม่ลังเลแม้แต่หน่อย แสดงว่า
เขามั่นใจในความจริงของเรื่องนี้มาก จากนั้นเขาก็พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับนักพัฒนา

ทางด้านทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์ คุณเหมือนว่าพูดถึงส่วนได้ส่วนเสีย โดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ในความเป็นจริงแล้วเขากำลังเตือนนักพัฒนาเหล่านั้นว่าอย่าให้ค่าลิขสิทธิ์ที่สูงขนาดนั้นกับคุณ แสดงว่าเขารู้ว่าเรื่องนี้จะส่งผลกระทบต่อคุณรุนแรงที่สุดตรงไหน..."

"แล้วยังไง"

"และระหว่างที่ว่าร้ายคุณ คนถูกสัมภาษณ์ยังถือโอกาสว่าร้ายเรื่อง 'สวนสนุกที่หายไป' ซึ่งพูดว่ายอดตีพิมพ์ครั้งแรกก็ทะเลาะหนึ่งล้านเล่มเหมือนกัน ถึงยังิงหนังสือขายดีในช่วงนี้ก็คือเล่มนี้...และมีแค่เล่มเดียว คนที่ถูกสัมภาษณ์ไม่เพียงแค่ว่าร้ายคุณธรรมดาๆ แต่ดูเหมือนว่าเขายังต้องการพุ่งเป้าไปที่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ด้วย หรือไม่ก็ฉัน..."

"สรุปแล้วก็คือ"

"ความจริงมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น คนถูกสัมภาษณ์คนนี้แปลงเสียงด้วยไมค์ทำตอนจบไปเลยว่า...ฉันคือเหล่าเหมียว รองหัวหน้า บ.ก. ตกอับที่เพิ่งถูกเจตหัวออกมาจากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ ที่พูดมาข้างต้นล้วนเป็นความจริงพวกคุณโปรดเชื่อนั่น!"

"..."

"เรื่องๆ เสร็จ พวกนี้ ตายแล้วยังจะแพร่พิษจากศพทำให้คุณสะอิดสะเอียนอีก...พอเห็นว่ามีโอกาสแค้นก็เข้ามาเหยียบย้ำ" ซูหลี่ขมวดคิ้ว ยื่นมือไปตบโทรศัพท์ที่อยู่ในมือโจ้วชวน "พูดจบแล้ว ปิดดนตรีประกอบได้แล้ว หงุดหงิดซะมด เวลายังมีแกลใจจะสนุกอยู่ได้"

โจ้วชวนยิ้มพลาบปิดดนตรีประกอบการ์ตูนเรื่อง 'ยอดนักสืบจิ๋วโคนัน' มองวิเซตในโทรศัพท์แวบหนึ่ง ห้องแชตกำลังจะระเบิดเพราะคลิปเสียงสัมภาษณ์นั้นอย่างที่คิดจริงๆ...พายุระลอกใหม่เรื่อง 'ต่อรองราคา' 'ร่วมงานกันด้วยการขอซื้อลิขสิทธิ์ในราคาต่ำ' 'นิยายของคุณไม่คุ้มกับเงินมากมายขนาดนั้น' ความร่วมมือระหว่างพวกเรากำลังต้องพิจารณากันใหม่' ปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง...

ดูเหมือนว่าตลอดทั้งบ่ายจะเสียหายกันไปหลายล้าน

โจ้วชวนเปิดโทรศัพท์มือถือทันที หลบตาลง หลังจากคิดครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้นมา
"เย็นนี้กินอะไรดี"

ซูหลี่ทำคางด้วยมือข้างเดียว ท่าทางหงอยๆ "ตามใจสิคะ"

"กินหม้อไฟก็แล้วกัน มาเมือง C ทั้งทีจะไม่กินหม้อไฟได้ยังไง" ซูหลี่
ไม่พูดจา ชายหนุ่มจึงยื่นมือไปบีบปลายจมูกของเธอ "พูดอะไรหน่อยสิ"

"ฉันแค่อยากกระเบิดนะ"

รอยยิ้มของโจ้วชวนไม่เปลี่ยน "ผมยังไม่ระเบิดเลย ทำไม ยังไม่ได้
แต่งงานกับผมก็เริ่มเป็นห่วงว่าบัตรเครดิตของผมจะหมดหายซะแล้ว คุณ
เตรียมการรอบคอบดีจริงๆ เลยนะสหาย"

ซูหลี่ลืมตาแล้วลืงตาใส่โจ้วชวนครึ่งหนึ่ง เห็นเขายิ้มทะเล้นเหมือนกับ
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร หัวคิ้วที่ขมวดมุ่นก็คลายออกเล็กน้อย จากนั้นก็ถูกเขา
ลากตัวออกไปข้างนอกเตรียมตัวไปกินมื้อเย็น...

เรื่อง 'ยอดชายปลอม' ที่เป็นประเด็นร้อนในวันอาทิตย์ สำหรับโจ้วชวนแล้ว
นับว่าเป็น 'พายุวิฤตศรึทธา' ครั้งหนึ่ง

นักอ่านจรรยาที่ถูกปิดหูปิดตาตามการชักนำของคนทั้งสองคนในคลิป
เสียงสัมภาษณ์อย่างง่ายดายนำคำว่า 'ยอดชายปลอม' มาบวกกับ 'นักเขียนเงา'
แล้วเขียนเครื่องหมายเท่ากับ จากนั้นก็จับโจ้วชวนกดลงไปบนเก้าอี้แห่ง
'การหลอกลวง' โดยสมบูรณ์ ทั้งยังตรึงเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา...

ระหว่างทางโจ้วจะไม่มีใครออกมาพูด เรื่องยอดชายเกินจริงแบบนี้
ในวงการสื่อสิ่งพิมพ์ถือเป็นเรื่องปกติมาก นักเขียนทุกคนล้วนทำกันทั้งนั้น...แต่
เดิมทีคนที่ทำงานอยู่ในแวดวงหนังสือจริงๆ ก็มีไม่เท่าไร ในจำนวนนั้นที่เป็น
แฟนคลับของโจ้วชวนและยินดีออกมาพูดแทนเขามีนับนิ้วได้ ถ้าเทียบกับ
คนที่เชื่อคนส่วนใหญ่และตัดสินคนอื่นง่ายๆ เหล่านั้นแล้ว แทบจะจมหาย
ท่ามกลางทะเลมนุษย์ทุกๆ นาที่...

สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ในฐานะที่โฆษณายอดชายเกินจริงก็ถูกด่า

สาตเสียเทเสียเช่นกัน เวลาหนึ่งจึงไม่สะดวกที่จะออกมาพูดแทนใจวัยรุ่น

ใจวัยรุ่นเองก็อยู่ในความสงบ หลังกลับมาถึงเมือง G แล้วก็ไม้ออกไปไหนเลย...

เขาอัฟเตตนิยายตอนต่อไปบนเวปตามปกติ เพียงแต่การแชร์และคอมเมนต์ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนว่ามีคนกำลังเลิกเป็นแฟนคลับเขาจริงๆ และบางครั้งก็ได้รับคอมเมนต์ที่ว่า 'นิยายเรื่องใหม่ล่าสุดของคุณตอนนี้เขียนเองหรือเปล่า พอคิดถึงเรื่องนี้ก็อ่านต่อไปไม่ได้แล้ว'

การเจรจาสัญญาลิขสิทธิ์ของ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ก็หยุดชะงักเช่นกัน ตามปกติแล้วเมื่อเขียนหนังสือจบเล่มหนึ่ง ลิขสิทธิ์ทั้งหมดจะขายได้ภายในเวลาประมาณสองเดือน ตอนนี้ใกล้จะครึ่งปีแล้ว ลิขสิทธิ์ทั้งหมดยังอยู่ในมือ เห็นทีว่ามีเพียงสองทางเลือกคือถ้าไม่ขายในราคาต่ำก็ต้องปล่อยให้เน่าอยู่ในมือ...

ภายนอกใจวัยรุ่นไม่ได้พูดอะไร แต่เขารู้แกล้งใจดีว่าตนได้เดินทางมาถึงหุบเหวในสายอาชีพเสียแล้ว

จะว่าไปแล้วเมื่อก่อนเขาอาจมองว่าการใส่ร้ายทั้งหมดเป็นละครสนุกๆ ไม่ได้มีผลกระทบอะไรที่ร้ายแรงต่อตัวเขา...

แต่ตอนนี้มีเสียแล้ว เพราะสำหรับนักเขียน สิ่งสำคัญที่สุดคือนักอ่านนั่นเอง

นักเขียนคนหนึ่งจะถูกกังขาก็ได้ จะถูกหมิ่นประมาทก็ได้ และยอมรับได้ว่าจิตวิญญาณในการสร้างสรรค์ผลงานของตัวเองแห่งขอตนจำเป็นต้องทะลวงจุดที่ตีบตันออกไปใหม่อีกครั้ง แต่สิ่งที่รับไม่ได้ที่สุดคืออะไร...

คือข้อกังขาที่มาจากนักอ่าน

ความจริงแล้วการเขียนนิยายคือการนำเรื่องราวที่อยากบอกเล่ามาเล่าให้กับคนที่อยากฟังได้ฟังอย่างเรียบง่าย แม้บางคนอาจพ่นถ้อยคำแหยๆ เช่น 'แหะ' 'ไม่สนุก' 'น่าเบื่อ' แต่สำหรับนักเขียนแล้วสามารถยิ้มและปล่อยผ่านไปได้ ทว่าสิ่งที่นักเขียนรับไม่ได้คือการที่นักอ่านของตนเองหันหลังจากไป

แม้ว่าเป็นแค่ความสัมพันธ์ง่าย ๆ ระหว่างการเขียนนิยายกับการอ่านนิยาย แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน หลังจากนักอ่านคุ้นชินกับการทิ้งคอมเมนต์ว่า 'ผิดหวังกับคุณมาก' แล้วหันหลังจากไป บางทีนักอ่านคนนี้อาจคิดว่านักเขียนคงไม่เห็นคอมเมนต์ของเขา...

แต่ในความเป็นจริงนักเขียนเห็นเสมอ และสิ่งที่รบกวนนักเขียนอยู่คือสภาพจิตใจที่ติงลงเหวภายในหนึ่งวัน หรือไม่ก็เป็นการคิดวนไปวนมา

เมื่อคอมเมนต์แบบนี้นับวันยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ นักอ่านที่จากไปนับวันยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ และกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากคำซุบซิบนินทานับวันยิ่งขยายวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ... ความเสียหายก็เริ่มปรากฏออกมาจนถึงขั้นนั่งดูตายเป็นได้

แต่จะทำอะไรได้ สิ่งที่น่าเศร้าก็คือการที่ทำอะไรไม่ได้เลย...

เมื่อคนคนหนึ่งถูกกำหนดให้กลายเป็นคนที่ถูกสังคมประณาม เขาพูดอะไรก็เหมือนจะผิดไปหมด ถึงขั้นอาจมีคนถามเขาว่าถ้าคุณไม่ได้ทำ ทำไมต้องแก้ตัวมากมายขนาดนั้นด้วย

ผู้คนคงสับสนว้าวุ่นเรื่องกันจนท้ายที่สุดก็วนเวียนอยู่แต่ว่าสรุปแล้ว 'บันทึกแห่งบูรพา' คือผลงานเรื่องแรกของเขาใช่หรือไม่ ถ้าหากใช่ล่ะก็ ทำไมคนคนหนึ่งถึงได้มีสำนวนภาษาและวิธีการเขียนที่เป็นรูปเป็นร่าง ทั้งยังมีความเป็นผู้ใหญ่ติดตัวมาแต่เกิดขนาดนี้

คำหิมนัประมาทในอินเทอร์เน็ตจะสงบลงได้จำเป็นต้องนำต้นฉบับ 'ผลงานชิ้นแรก' ของจริงที่เขียนด้วยลายมือซึ่งถูกเก็บไว้บนชั้นหนังสือออกมา...

แต่โชคไม่ดีที่ของสิ่งนี้คือปมในใจบนเส้นทางการเขียนของโจวชว่นซึ่งจะต้องไม่ได้ออกมา

เพราะหนังสือเล่มนี้ทำให้เขาสาบานว่าจะไม่เขียนนิยายโรแมนติกอีกต่อไป ดังนั้นผลงานหลังจากนั้นทั้งหมดล้วนเป็นแนวต่อสู้แบบผู้ชายทั้งสิ้น

เพราะหนังสือเล่มนี้ทำให้เขากับพ่อไม่ลงรอยกัน ผลงานในมือก็ไม่ให้พ่อของเขาอ่านอีกต่อไป ถึงขั้นที่ว่าตอนแรกเริ่มที่โจวชว่นยังไม่ถึงขนาดนั้น

กับปฏิเสธที่จะให้โจวกู้เซวียนออกหน้าเขียนคำนิยมให้อย่างอวดดี

เขาถึงขั้นปฏิเสธไม่ให้สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ตีตประโยคที่เรียบง่าย และไม่มีใครสนใจว่าจริงหรือไม่อย่าง 'โจวกู้เซวียนแนะนำ' ตอนที่กำลังไปโรมโต...

ดังนั้นสุดท้ายแล้วโจวชวนจึงเลือกที่จะเงียบ

สัปดาห์ผ่านไปเพียงพริบตา

สำหรับบรรดาขามุงทั้งหลาย เรื่องนี้พวกเขาแทบจะลืมเลือนไปหมดแล้ว เมื่อพวกเขาหันไปทบทวนการใช้ชีวิตของตัวเอง ทำงาน และเรียนหนังสือ เรื่องที่พูดคุยหลังมื้ออาหารก็เปลี่ยนจาก 'นักเขียนนางของโจวชวน' กลายเป็นเรื่องซุบซิบในวงการบันเทิงอื่นๆ แล้ว...

แต่ข้อกังขาและคอมเมนต์ว่าร้ายที่พวกเขาทิ้งไว้ในเวปโปของโจวชวน ยังคงอยู่

ตอนนี้มีกลิ่นบูหรี่ลอยคลุ้งอยู่ในห้องของโจวชวนและกระป๋องเบียร์กองพะเนินเหมือนภูเขาสูงๆ อยู่หน้าประตูห้อง... เมื่อซูหลี่เลิกงานกลับบ้าน เธอต้องหิ้วกระป๋องเบียร์ถุงหนึ่งเดินไปทิ้งที่จุดทิ้งขยะของหมู่บ้านวันแล้ววันเล่า จนกระทั่งวันหนึ่งคุณยายเก็บขยะที่นั่นรอกับกระป๋องโดยเฉพาแทนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว

"สาวน้อย ทำไมบ้านเธอถึงได้เต็มเบียร์เยอะเยอะขนาดนั้นทุกวันละเนี่ย คงไม่ใช่ว่ามีคนกำลังติดเบียร์อยู่หรอกนะ เธอต้องเตือนหน่อยนะ เตี้ยก็ป่วยเป็นพิษสุราเรื้อรังเอาซะเหวี่ยง ลูกชายคนโตของฉันก็ติดเบียร์จนป่วยเหมือนกัน..."

ภายใต้แสงอาทิตย์ ซูหลี่ที่กำลังหิ้วถุงขยะสันสะท้อนอย่างแรงราวกับว่ามีคนยื่นมือล้วงเข้ามาในอกเธอ กระซากหัวใจ จากนั้นก็พยายามบีบคั้นและขยี้มัน

สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดคือเวลานี้เธอเองก็ไม่ว่าสามารถทำอะไรได้บ้าง ตั้งแต่การปลอมประโลมในตอนแรกเริ่มจนถึงการนั่งเงียบในเวลาต่อมา... ซูหลี่

ลากฟีเท้าที่ซาหนิบกลับถึงบ้าน เธอจ้องมองประตูห้องบานนั้นที่ปิดสนิทตลอดเวลา

ทำให้เธอนึกถึงเมื่อนานมาแล้ว ตอนที่พวกเขายังไม่ได้คบกัน โจ้วชวน เคยขังตัวเองอยู่ในห้องเพราะอารมณ์ไม่ดี เปิด 'Lost River' แล้วก็เปิด 'ที่ราบสูงชิงไห่-ทิเบต' ฟัง...ในตอนนั้นอย่างมากที่สุดเขาก็แค่เศร้า แต่ไม่ถึงกับโกล້ตาย

ซูหลี่เดินไปที่ประตูบานนั้น ยืนนิ่ง งอนิ้วแล้วเคาะประตู

"โจ้วชวน"

"..."

"โจ้วชวน คุณเปิดประตูหน่อย"

"..."

"โจ้วชวน คุณออกมาคุยกับฉันหน่อยได้ไหม"

"..."

"โจ้วชวน..."

ขณะที่เสียงของคนที่อยู่นอกประตูค่อยๆ เจือส่ออันก็มีเสียงแกร็กดังขึ้น ในที่สุดประตูก็ถูกเปิดออก...คนที่อยู่ด้านในดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย หนาวเครารกครึ้ม เขาโผล่หน้าออกมาจากหลังช่องประตูที่เปิดแง้มไว้แล้วมองคนที่ก้มหน้าอยู่นอกประตู นิ่งงันไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มออกมา

"ทำไมร้องไห้อีกแล้ว"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยการทอดถอนใจ เขายื่นมือออกไป ใช้ปลายนิ้วที่เต็มไปด้วยกลิ่นบุหรี่ยืดน้ำตาให้เธอ

"ไม่ต้องร้องแล้ว ไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย" เสียงของชายหนุ่มสงบนิ่งมาก "หลายวันมานี้ผมไม่ได้เป็นอะไรนี่ ก็แค่มีเรื่องบางอย่างที่คิดไม่ตกเลย หักโหม...คิดๆ ดูแล้วก็แปลกมากเหมือนกันนะ ตั้งใจเขียนมาตั้งหลายปี ขนาดนั้น แฟนคลับที่เอาแต่พูดว่าชอบผมก็กลายเป็นแอนด์แฟนง่ายๆ เพราะข่าวโคมลอยที่ไม่มีแม่แต่หลักฐาน แถมยังระบายกับคนอื่นไปทั่วว่าตัวเองไปชอบ

นักเขียนที่ไม่ควรค่าให้ชอบตั้งหลายปี..."

ซูหลี่เงยหน้ามองชายหนุ่ม มองริมฝีปากของเขาที่เดี๋ยวอ้าเดี๋ยวหุบ จู่ๆ ก็กลั้วขึ้นมา...

"เพราะฉันผมนิดดีแล้ว ทำอย่างนี้ดูเหมือนจะไม่มีคามหมายอะไร ฉันไม่เขียนแล้วดีกว่ามั้ง"

เขายังคงเอ่ยคำพูดที่น่ากลัวที่สุดออกมาแบบนี้

หากให้อธิบายว่าตอนนี้เธอคิดอะไรอยู่ ซูหลี่กลับรู้สึกว่ 'เบื้องหน้าพลัน มีตสนิท' อย่างที่ว่กันจริงๆ และไม่ใช่แค่พูดไปอย่างนั้น เธอกลั่นลมหายใจ เอือกหนึ่งไว้ที่อก จะหายใจออกมาก็ไม่ได้ จะหายใจเข้าไปก็ไม่ลง อึดอัด จนแทบจะลืมนไปแล้วว่าการหายใจปกติเป็นอย่างไร...

น้ำตาหยุดไหลแล้ว เธอมองโฉวชวนด้วยท่าที่นิ่งงัน

"โฉว...โฉวชวน ฉันรู้ว่าคุณไม่ต้องการ บ.ก. ไม่ต้องการให้ใคร มารับผิดชอบอาชีพนักเขียนของคุณ คุณไม่เชื่อใจใคร..." สมอของซูหลี่ แทบจะว่างเปล่า "แต่แค่ครั้งเดียว แค่ครั้งนี้เท่านั้น คุณเชื่อฉันสักครั้งได้ไหม"

เธอยื่นปลายนิ้วเย็นเฉียบออกไปจับมือโฉวชวนอย่างระมัดระวัง ของเหลวใสเม็ดใหญ่ร่วงหล่นลงบนหลังมือของเขา...

"ยังงั้นซะก็ไม่ใช่ไปกว่านี้แล้ว คุณส่งต้นฉบับเรื่องนั้นมาให้ฉัน ฉันจะลองดู...พวกเรามาลองกันเถอะ" ซูหลี่ก้มหน้าลง ร้องไห้โดยไร้เสียง "ฉันจะพยายามและจะทำให้ดีที่สุด ทรัพยากรทั้งหมด เส้นสายทั้งหมด ต่อให้หลังจากนี้ฉันจะเป็น บ.ก. ไม่ได้แล้ว ฉันก็ยินดี"

บรรยากาศตกสู่ความเงียบงัน

น้ำใสๆ ไหลกลิ้งไปตามหลังมือของชายหนุ่มและหยดลงพื้น

หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาร้องไห้จนแข่งซาอ่อน ทรวดนึ่งลงกับพื้น มีอย่างคงก้านิ้วชี้ของเขาไว้แน่น เหมือนกับคว่ำพางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายเอาไว้...

โฉวชวนไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าคำพูดที่โพล่งออกมาต่างๆ ของตนเอง สำหรับอีกคนแล้วจะมีอิทธิพลมากมายขนาดนี้...

ราวกับว่าฟ้าถล่มลงมาหมดแล้ว

ความหวาดกลัวและความกระสับกระส่ายรุนแรงราวกับภูเขาทลาย
ผืนดินปริแตกปานนั้น

บทที่ 127

อารมณ์ของคนเราคือสิ่งที่แปลกประหลาดมากอย่างหนึ่ง...ก็เหมือนกับ
โจ้วชวน วินาทีก่อนหน้านี้เขาคิดตกแล้ว และรู้สึกว่าจะไม่เห็นเป็นไร แต่
วินาทีต่อมากลับคิดไม่ตกเสียแล้ว และรู้สึกว่านี่เป็นเรื่องใหญ่

บอกไม่ได้ว่าอารมณ์ไปถึงขอบเขตที่จวนเจียนจะขาดฝั่งตั้งแต่เมื่อไร

ถ้านึกย้อนกลับไปที่ๆ ดูเหมือนว่าหนึ่งวินาทีก่อนหน้านี้เขาสามารถบอก
คนที่เป๋นห่วงด้วยรอยยิ้มว่า 'ผมไม่เป็นไร' ได้ แต่วินาทีต่อจากนั้น เมื่อนึกถึง
นักอ่านที่จากไป นึกถึงความรู้สึกตอนที่พวกเขาหันหลังจากไป นึกถึงท่าทาง
ของพวกเขาที่พูดอย่างไรก็ต้องทำอย่างนั้น ลู่ๆ อารมณ์ด้านลบก็โถมเข้ามา...

ความรู้สึกที่สั่งสมมาหลายวันก็ระเบิดออกมา

จริงๆ แล้วนักอ่านที่ทำให้กำลังใจเขาบนเว่ยป้อหรือไม่กี่ผ่านการส่งอีเมล
ให้สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ก็มิได้น้อยเหมือนกัน พวกเขาเชื่อเสมอว่าโจ้วชวน
ไม่ใช่คนเขียนอย่างที่คนข้างนอกพูดกัน...กำลังใจเหล่านี้สำคัญอย่างมาก
ชั่ววินาทีนั้นโจ้วชวนรู้สึกว่าคุณเองได้รับการช่วยชีวิตและมีแรงลุกขึ้นมาใหม่
อีกครั้ง...

แต่ยี่สิบข้อความที่ทำให้กำลังใจอ่อนมีข้อความแดกดันถากถางปะปนอยู่
หนึ่งข้อความ และนั่นก็ปลงล้างกำลังใจที่ได้รับมาทั้งหมดได้เช่นกัน...

เขาไม่อยากจะเป็นอย่างนี้ แต่ก็ไม้อาจทำเป็นเพิกเฉยหรือไม่สนใจได้
 "..."

ขณะนั้นเองโจ้วชวนมองซูหลี่ที่นั่งก้มหน้าร้องไห้อยู่ข้างแท็กซี่ คิดในใจว่า
 เธอเองก็น่าจะเหนื่อยเหมือนกันสินะ ใช้ชีวิตอยู่ในบรรยากาศที่อึดอัดในบ้าน
 ทุกวัน...ความจริงแล้วเขาควรกอดเธอ ลูบหลังเธอเบาๆ จากนั้นก็ยิ้มแล้ว
 ปลอบเธอว่าไม่เป็นไร ร้องไห้ทำไม ทุกอย่างมันจะผ่านไป

แต่พอพยายามขยับนิ้วทั้งสิบแล้ว กลับพบว่าแม้แต่แรงงอนนิ้วก็ยังมี...
 เขาได้แต่ฝืนใช้แรงที่มีอยู่น้อยนิดกุมมือนุ่มๆ ข้างนั้นที่กำลังกำนิ้วชี้ของเขาไว้
 พลางเอ่ย

"ขอโทษ"

"คุณขอโทษอะไร!"

"...ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน"

ขอโทษที่ไม่รีบทพระเอกอย่างที่คุณมีในนิยาย และไม่มีที่พึ่งพิงให้คุณ
 หลังจากฟ้าถล่มลงมา...

ผมเป็นอย่างที่คิดนั้นแหละ...

ผมเขียนนิยายโรแมนติกไม่ได้

โจ้วชวนประคองซูหลี่ไปนั่งลงบนโซฟา เออร์โกว์รู้ว่านายหญิงที่พามันไป
 เดินเล่นทุกวันร้องไห้และรู้สึกได้ถึงความรักของเจ้านายที่ให้อาหารมันทุกวัน
 จึงส่งเสียงครางหึ่งๆ หางไม่ยกขึ้น แต่ลู่ลงตรงหว่างขาทั้งสองข้าง จากนั้นก็
 หันหลัง ก้มหน้าหูลู่กลับไปนอนขดตัวที่คอกของตัวเอง

ส่วนโจ้วชวนนั่งลงบนโซฟาเงิบๆ ปลอบให้ซูหลี่ร้องไห้จนพอใจ...

ชายหนุ่มมองคนข้างกายที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นและไม่ยอมปล่อยมือเขา
 คำพูดหุ่นหันพลันแล่นของเขาที่ว่า 'ไม่เขียนแล้ว' ทำให้เธอตกใจจนสติไม่อยู่
 กับเนื้อกับตัว...

โจ้วชวนถอนหายใจ ใช้มือลูบศีรษะเธอ รู้สึกว่าตนเองไม่ควรเป็นอย่างนี้...
 ทว่าเมื่อเดินออกจากห้อง เห็นเธอร้องไห้เพราะเรื่องของเขา...ชั่วพริบตา...

อารมณ์ด้านลบก็พุ่งถึงขีดสุดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาตระหนักได้ว่าตนเองไม่อยากให้เรื่องนี้ทำร้ายหรือถ่วงคนรอบข้างอีก ไม่อย่างนั้นเสียงอวีเจิงที่ถูกเรียกว่า 'ทายาทแห่งวรรณกรรม' หรือซูหลี่ก็จะพลอยถูกลูกหลงไปด้วย

แต่ผลคือทำเรื่องให้แย่ลงกว่าเดิมเพราะความวู่วามของตนเอง พุดถ้อยคำที่ไม่ควรพูด ทำให้เธอต้องให้เสียใจหนักกว่าเดิม...

มีวิธีที่พอจะชดเชยได้หรือเปล่า

...ตอนนั้นมองดูแล้ว ดูเหมือนว่าจะมี

เมื่อครุ่นเธอพูดถึงเรื่องต้นฉบับพวกนั้น ตอนนั้นโจ้วชวนเองก็ลังเลอยู่บ้างเหมือนกัน ในหัวมีเสียงกำลังพูดว่ารับปากเธอสิ เอาต้นฉบับนั้นให้เธอซะ นายต้องคิดว่าเธอไม่ใช่แฟนของนาย ต้องสลัดเรื่องของความรู้สึกทิ้งไป และควรยอมรับความสามารถในฐานะ บ.ก. ของเธอ

บ.ก. เธอ

บ.ก. ส่วนตัวเธอ

ไม่ใช่ยาพิษสักหน่อย ไม่จำเป็นต้องต่อต้านขนาดนี้...

ยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนว่าหลังจากสัว่เหิงตกต่ำ ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ไม่เคยบ่นว่าเหล่าเมียว่าเธอทำตรงไหนไม่ถูกหรือทำตรงไหนไม่ดี... เพราะคนที่ใกล้จะตาย ถ้ายังกลัวยาพิษ มันออกจะตลกเกินไป

ถึงอย่างไรตอนนี้พวกเขาก็ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

โจ้วชวนเดินออกจากห้องของตัวเอง เดินเข้าไปในห้องหนังสือ จากนั้นก็ขังตัวเองอยู่ในนั่นทั้งคืน

เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ซูหลี่ลุกขึ้นจากโซฟาทั้งที่ตาบวมเหมือนลูกท้อ เธอดูเวลา ปรากฏว่าใกล้จะถึงเวลาทำงานแล้ว...ในห้องรับแขกว่างเปล่า ไม่มีใครสักคน ประตูห้องของโจ้วชวนเปิดทิ้งไว้ ข้างในไม่มีคนอยู่

หญิงสาวเดินมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือ ค่อยๆ เปิดประตู มองแวบเดียวก็เห็นชายหนุ่มพับหลังสนิทยู่บนโต๊ะหนังสือ...ข้างมือเขามีต้นฉบับปึกใหญ่

วางอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ซูหลี่เดินเข้าไปพลิกอ่านดู พบว่าต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือถูกวางไว้ด้วยกันโดยพยายามเรียงตามลำดับอย่างสุดความสามารถ ลายมือและเนื้อกระดาษสีออกเหลืองบ่งบอกถึงระยะเวลาที่ของสิ่งนี้ดำรงอยู่ บางแผ่นเขียนไปเขียนมามีสูตรเคมีหรือไม่ก็ทดเลขคณิตศาสตร์โผล่มาด้วย...ขณะที่เรียนหนังสืออยู่ คนคนนี้จะฉวยเอามาใช้กะทันหันตอนที่ไม่มีกระดาษอยู่ใกล้มือ...

จากนั้นก็เว้นไว้สองสามบรรทัด แล้วเขียนเนื้อหาต่อก่อนหน้านี้อย่างเขียนไม่จบรวกกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

...ตอนนั้น 'การสร้างสรรค์ผลงาน' สำหรับโจ้วชวนแล้วคงจะเป็นเรื่องที่ย่างตายและบริสุทธิ์มากสินะ

หญิงสาววางกระดาษลง ขณะกำลังจะหมุนตัวกลับไปหยิบผ้าห่มที่ห้องรับแขกมาห่มให้เขาก็มียเสียงเคลื่อนไหวดังมาจากด้านหลัง...ซูหลี่หันไปมองชายหนุ่มด้านหลังที่ลุกขึ้นมาจากโต๊ะซำๆ ส่งยิ้มให้เขา แล้วเอ่ยเสียงเบา

"ฉันทำคุณตื่นหรือเปล่าคะ"

โจ้วชวนคลึงหัวคิ้ว "เปล่า"

เงียบไปสักพัก จากนั้นทั้งสองต่างก็เรียกชื่อของอีกฝ่ายขึ้นมาพร้อมกัน...

หลังจากตะลึงงันไปเล็กน้อยก็สบตาและยิ้มให้กัน โจ้วชวนเอ่ยเสียงราบเรียบ "คุณพูดก่อนสิ"

"โจ้วชวน ฉันรอคอยว่าสักวันหนึ่งคุณจะมีมรดกมอบต้นฉบับปึกนั้นให้ฉัน แต่ฉันหวังว่าตอนนั้นในสายตาคุณ คนที่รับต้นฉบับจะไม่ใช่แฟนของคุณ แต่เป็นบ.ก. ของคุณ..." ซูหลี่ลั้งเลครูหนึ่งแล้วเอ่ยอย่างเนิบช้า "ฉันไม่อยากจะใช้ความสัมพันธ์ระหว่างเราบีบบังคับให้คุณทำอะไรใดๆ ก็ตามที่ฉันไม่อยากจะทำ แต่ตอนนี้การนำต้นฉบับผลงานเรื่องแรกของคุณมาประกาศต่อสาธารณะคือวิธีแก้ปัญหาก็ดีที่ที่สุด แต่ฉันคิดดูแล้ว คุณเองก็มีความกังวลของคุณเหมือนกัน..." เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เอื้อมหนึ่ง "ถ้าคุณคิดดีแล้วค่อยมอบมันให้ฉัน"

ในฐานะ บ.ก. ฉันสาบานว่าจะทำมันอย่างสุดความสามารถ เหมือนกับที่ฉัน
ทุ่มเททำหนังสือทุกเล่มที่ผ่านมือฉัน ฉันจะดูแลมันอย่างดี จะใช้มันเป็น
สื่อกลางที่ดีที่สุด จะทำให้นักเขียนและนักอ่านได้ทำความเข้าใจกัน"

"..."

ชายหนุ่มที่อยู่หลังโต๊ะไต่ยืนตังนั้นก็เงยบไปครู่หนึ่ง

"ผมเองก็กำลังคิดจะพูดเรื่องนี้อยู่พอดี" โจ้วชวนหลุบตา วางมือลง
บนต้นฉบับที่อยู่ข้างๆ โดยไม่รู้ตัว แล้วเอ่ยอย่างราบเรียบ "ผมอยากให้คุณ
ให้เวลาผมหน่อย ให้ผมได้คิดอีกสักพัก"

ซูหลี่พยักหน้า "ฉันฉันไปทำงานแล้วนะคะ"

"ไปเถอะ"

ซูหลี่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว จากนั้นก็หยุดลงอีกครั้ง แล้วหันหน้าไปมอง
โจ้วชวน...เมื่อสบตากับชายหนุ่ม เธอยืนกรอประตู่ไว้ ปลายนิ้วจิกกับ
กรอประตู่จนทิ้งรอยเล็บเล็กๆ ไว้รอยหนึ่ง เอ่ยถามอย่างลังเล

"...ฉันวันนี้ยังจะอัปเดตไหมคะ"

แววตาของเธอเต็มไปด้วยความระมัดระวังและหวาดกลัว เหมือนกับ
บีบบังคับให้ตัวเองเงยหน้าเผชิญกับทุกอย่างที่เกิดขึ้นในฝันร้าย เธอกลืนน้ำลาย
ลงไปดังเอี๊ยก สิ่ง que คิดอยู่ในใจคือถ้าโจ้วชวนพูดอะไรที่ทำให้รู้สึกสิ้นหวัง
อย่างเมื่อวานนี้อีกครั้ง ฉันจะ...จะ...เอาเถอะ ฉันเองก็ไม่ใช่เหมือนกันว่าตัวเอง
จะทำอะไร

...'การเขียน' สร้าง 'โจ้วชวน'

...เป็นส่วนหนึ่งที่เขาขาดไม่ได้

...เมื่อเห็นปลายนิ้วของเขาโอดเล่นบนแป้นพิมพ์ เคาะเรื่องราวสนุกๆ
ออกมาทีละเรื่อง ใบหน้าด้านข้างที่กำลังจดจ่อคือภาพที่ซูหลี่คุ้นเคยมาตั้งแต่แรก
แล้ว...

...เธอจะสูญเสียไปไม่ได้

...เขาเองก็สูญเสียไปไม่ได้เช่นกัน

ท่ามกลางสายตาที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดของซูหลี่ เธอจ้องชายหนุ่ม
ตาไม่กะพริบ กระทั่งใบหน้าเขาเผยรอยยิ้มชมชื่นออกมา ก่อนผงกศีรษะกลาง
เสียง "อืม" เธอก็ปล่อยมือจากกรอบประตู แล้ววิ่งเหยาะๆ ราวกับสายลม
พัดไปยังเบื้องหน้าอีกฝ่ายและประทับจูบลงบนริมฝีปากเขา...

โจ้วชวน คำพูดที่ว่า 'ฉันไม่เขียนแล้วดีกว่ามั้ง' ก็ถือซะว่าเป็นความลับ
ระหว่างเราสองคนก็พอ ฉันจะช่วยคุณยึดมันกลับลงไปในกลุ่มแฟนโดราเอง...
คุณรับปากฉันสิว่าอย่า...อย่าเปิดมันออกมาอีกเลย

ต่อมาเป็นวันพุธ โจ้วชวนไม่มีความเคลื่อนไหว
วันพฤหัสบดี โจ้วชวนยังคงเงียบ
วันศุกร์ โจ้วชวนเงียบต่อไปจนทำให้ซูหลี่อยากจะเตือนเขาว่า 'คุณ
มีต้นฉบับอยากให้ฉันอ่านหรือเปล่า'

จากนั้นก็ในวันเสาร์
ขณะที่คนทำงานพักผ่อน ขณะที่เด็กประถมไปต้องไปเรียน ขณะที่ซูหลี่
คิดอย่างปวดหัวว่าเรื่องราวทั้งหมดยังไม่ได้มีความคืบหน้าเลยสักนิด เธอ
เตรียมตัวใช้วันหยุดสุดสัปดาห์ที่แย่ที่สุดในชีวิตด้วยความหดหู่ใจ เช้าวันนี้
ซูหลี่ทำอาหารเช้าเสร็จแล้วก็เปิดโทรทัศน์ดูด้วยความเคยชิน จากนั้นก็ตะลึงงัน
เพราะเห็นว่าที่ฟอสามีของเธออยู่ในโทรทัศน์

"..."

โจ้วกู่เซวียนปรากฏตัวในรายการ 'ทอล์กโชว์' ที่เรตติ้งสูงมาก ได้รับความ
นิยมจากผู้ชมอย่างยิ่ง ทุกบ้านแทบจะดูกันหมดในตอนเช้าและ
เวลากินอาหารเช้า...ขณะนั้นเขากำลังพูดเรื่องของโจ้วชวน

"เมื่อนานมาแล้วสักช่วง ม.ห้า ม.หก โจ้วชวนเคยเอาต้นฉบับที่เขาเขียน
มาให้ผมอ่าน...ในที่นี้ผมใช้คำว่า 'เขียน' เพราะเป็นการเขียนทีละตัวอักษรลง
บนกระดาษ...ตอนนั้นผมบอกเขาว่า โจ้วชวน ถ้าแกอยากเขียนหนังสือล่ะก็
ฉันจะสนับสนุนแก แต่แกยังเด็ก อยากเขียนหนังสือก็ไปเขียนสิ่งที่จริงจังหน่อย

สิ่งเหล่านี้จะเป็นผลดีต่อแก

ทำไมฉันพูดอย่างนี้ล่ะเธอ... เพราะว่าตอนที่แกกำลังเขียนสิ่งที่จริงจังจะยกตัวอย่างเช่นแกเขียนนิยายประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ถัง ในฐานะนักเขียนแกก็ต้องไปค้นคว้า ต้องคาดหวังว่าผลงานของตัวเองจะมีข้อมูลครอบคลุมไปทุกด้าน ดังนั้นระหว่างที่แกกำลังศึกษาค้นคว้าก็จะได้สัมผัสกับความรู้มากมายที่ไม่ได้จากห้องเรียน ความรู้พวกนี้จะเป็นความรู้ตกตะกอนและจะติดตัวแกตลอดไป ใช้เป็นประโยชน์ได้ตลอดชีวิต

นี่เป็นทัศนคติที่ฉันคิดว่าวัยรุ่นควรจะมีต่องานเขียนของตัวเอง... ไม่ใช่พอเริ่มเขียนก็นึกถึงแต่ชื่อเสียง นึกว่าตัวเองจะได้เป็นนักเขียนที่มีพรสวรรค์อะไรนั่น นึกถึงเรื่องเงินทอง... สิ่งเหล่านี้หลังจากแกโตขึ้นค่อยสัมผัสกันยังไม่สายหรอก ตอนเริ่มเข้าวงการแกควรมีทัศนคติที่ดีและบริสุทธิ์เพื่อเผชิญหน้ากับการเขียนต่อไป"

"อาจารย์ไฉ่กู่เซวียนพูดถึงงานเขียนในปีแรกของอาจารย์ไฉ่ชวนกับเราที่นั่นจนเรากลับไปที่ประเด็นหลักของวันนี้กันนะครับ อาจารย์ ตอนนั้นคุณได้ชี้แนะแนวทางการเขียนเรื่อง 'บันทึกแห่งบูรพา' ให้อาจารย์ไฉ่ชวนจริงหรือไม่ครับ"

พิธีกรยิ้มแล้วส่งไม้ให้ไฉ่กู่เซวียน

"เมื่อครู่นี้ผมก็กำลังตอบคำถามนี้ยังเลยครับ สิ่งที่เขาเขียนในตอนนั้นผมไม่เห็นด้วยและไม่คิดว่าเขาจะต้องรีบร้อนโด่งดังในฐานะนักเขียน... ดังนั้นผมไม่มีทางทำเรื่องฝ่ากฎเกณฑ์ธรรมชาติพรรคนี้หรอก

ผมรู้ว่าตอนนี้ในอินเทอร์เน็ต ผู้คนรู้สึกว่าผลงานแฉ่งเกิดเรื่องแรกของเขา ความเป็นผู้ใหญ่มากเกินไป จริงๆ แล้วนั่นไม่ใช่ผลงานเรื่องแรกของเขา ก่อนหน้านี้อาจารย์เคยมีประสบการณ์สร้างสรรค์งานเขียนที่ยาวหลายแสนตัวอักษรมาก่อน..."

กล้องของรายการแพนไปทางผู้ชมที่อยู่นิที่นั่น ทุกคนล้วนตกตะลึง แต่ละคนต่างทำสีหน้าเหมือนกับบอกว่า 'เรื่องนี้พวกเราไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย'

อาจารย์ไฉ่กู่เซวียนโบหน้าไริอารมณ์

"เพราะผลงานเรื่องนั้นทำให้เราพ่อลูกทะเลาะกันใหญ่โต โจ้วชวนฉีกต้นฉบับส่วนหนึ่งทิ้งและเผาอีกส่วนหนึ่งทิ้งต่อหน้าผม ส่วนต้นฉบับที่เหลือผมไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหนแล้ว ถ้าพวกคุณสนใจล่ะก็ ไปขอดูจากเขาได้..."

ผู้ชมในรายการส่งเสียงฮือฮา เสียงถกเถียงกันดังกระหึ่มไปทั่วสารทิศ

"ส่วนความจริงของเรื่องนี้ ถ้าอยากจะพิสูจน์นั้นง่ายมาก ไปถามเพื่อนสมัยมัธยมปลายของเขาดูก็รู้แล้ว น่าจะมีคนไม่น้อยเคยอ่านนิยายบ้าง นั่น... ผมเคยได้ยินว่าตอนนั้นมันเป็นที่นิยมมากในโรงเรียนของเขา ทุกคนเอาแต่เวียนกันอ่านไม่หยุด

ผมไม่รู้ว่าจะทำไมคนบางคนต้องกู้เรื่องเกี่ยวกับผลงานของลูกชายผม... พวกคุณมีหลักฐานหรือเปล่า พยานบุคคลที่ดี พยานวัตถุที่ดี... พวกคุณไม่มีเลย

แต่ผมมี ผมมีพยานบุคคล เป็นเพื่อนของโจ้วชวนที่ได้อ่านต้นฉบับที่เขาเขียนในตอนนั้น และผมเองก็มีพยานวัตถุเหมือนกัน แน่หนอว่าพยานวัตถุนั้นพวกคุณต้องไปเอาที่โจ้วชวนเอง แม้ผมคิดว่าเขาอาจไม่ให้พวกคุณก็เถอะ เพราะหลายปีมานี้ การพูดถึงต้นฉบับนั้นขึ้นมากทำให้เขาเหมือนหมาบ้า...

ผมอยากเตือนคนบางคนไว้ ณ ที่นี้สักหน่อย โลกนะไม่ได้สวยงามอย่างที่มองเพียงฉาบหน้า และไม่ได้ดั่งมีดอย่างที่พวกคุณจินตนาการหรอก... ประตูทางเข้าของสมาคมนักเขียนเปิดกว้างต้อนรับนักเขียนหนุ่มสาวที่มีความสามารถอยู่เสมอ ถ้าพวกคุณอยากเข้าร่วมก็ทำผลงานของพวกคุณออกมาให้ดี ผลงานคืออัฐิเคาะประตู* เพียงหนึ่งเดียวที่นำพวกคุณเข้าสู่สมาคมนักเขียนได้"

การสัมภาษณ์ของรายการดำเนินมาใกล้ถึงช่วงสุดท้าย ดูเหมือนว่าเวลาสัมภาษณ์คงจะเป็นวันพุธของสัปดาห์ที่แล้ว และเป็นหนึ่งวันก่อนที่ซูหลี่กับโจ้วชวนจะนั่งเครื่องบินกลับไปที่บ้านของเขา...

เพียงแต่รายการถูกจัดให้ออกอากาศในตอนนี้อย่างนั้น... ปากบอกว่า

* อัฐิเคาะประตู เปรียบเปรยถึงวิธีที่ใช้ในการแสวงหาชื่อเสียงและผลประโยชน์

'ฉันไม่ยุ่งด้วยหรอก ให้พวกเขาต่ำแก่ต่อไปนั่นแหละ' แต่ความจริงแล้ว กลับลงมือก่อนที่จะผู้ชายจะเปิดปากขอร้องเสียอีก

"...ไอ้"

ซูหลี่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เข้าอินเทอร์เน็ตด้วยความลึกลับเล็กน้อย สิ่งที่ทำให้เธอแปลกใจในทันทีคือปฏิกิริยาของชาวเน็ตที่มีต่อเรื่องนี้...

เว่ยป้อที่เคยโพสต์กันก่อนหน้านี้ส่วนหนึ่งถูกขุดขึ้นมา เช่น

'เมื่อหลายปีก่อน ก่อนเรื่อง 'บันทึกแห่งบูรพา' โจ้วชวณก็มีผลงานอื่นๆ ด้วย ฉันเคยอ่าน'

'ฉันเป็นเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมปลายของโจ้วชวณ ไม่รู้ว่าพวกคุณ กำลังว่าร้ายใครอยู่ 'บันทึกแห่งบูรพา' นะ ฉันเคยเห็นเขาเขียนตอน ชั่วโง่ทบทวนบทเรียนด้วยตัวเอง ต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือกับต้นฉบับตีพิมพ์ ต่างกันแค่คำที่เขียนผิดเท่านั้นแหละ'

'พวกคุณต้องไม่รู้แน่ว่านิยายโรแมนติกเรื่องแรกที่โจ้วชวณเขียนตอนนั้น สนุกแค่ไหน สาวๆ อย่างพวกเราละ้วนเป็นแฟนคลับเขาทั้งนั้น แน่หนอนว่า เหตุผลสำคัญก็คือเขาหล่อมากด้วยยังงี้ละ'

...เว่ยป้อเหล่านี้ล้วนโพสต์ไว้เมื่อหลายวันก่อน เพียงแต่ตอนนั้น ถูกกลบด้วยกระแสโจมตีโจ้วชวณ

ในตอนนี้อะไรการก็เข้าสู่ช่วงสุดท้ายแล้ว และถึงกับมีช่วงไฮไลต์พิเศษ ลงท้ายด้วย...

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการอัศจรรย์การไม่กี่วัน สำหรับเรื่อง ยอดขายเกินจริงของโจ้วชวณ ทางรายการได้ต่อสายโทรศัพท์เพื่อสัมภาษณ์สด โจ้วกู่เซวียนอีกครั้ง!

โจ้วกู่เซวียนยังคงแสดงออกได้อย่างเจเนจิด...

"ตอนนี้ไม่ว่าใครก็ใช้วิธีนี้กันทั้งนั้น คุณเอาหนังสือในช่วงไม่กี่ปีมานี้"

ไปค้นหาจำนวนที่นักอ่านเลือกซื้อจากชั้นวางเองสักครั้งก็ได้ คุณจะพบเองว่า ตัวเลขยอดขาย 'หนังสือขายดี' ต่างจากที่คุณคิดกันไว้...ถ้าทุกคนพูดเกินจริง กันหมดล่ะก็ คงไม่ดีที่จะพุ่งเป้าไปที่คนคนเดียวแล้วบอกว่าเขาพูดเกินจริง ใช่มั้ยล่ะ คุณไม่พูดเกินจริง คนอื่นก็ต้องพูดเกินจริงอยู่ดี คุณทนได้หรือ ที่หนังสือตัวเองขายได้สามแสน แต่ผลสุดท้ายชื่อเสียงกลับอยู่ในระดับเดียวกัน กับหนังสือที่ขายได้สามหมื่น ทว่ากลับพูดเอาเองว่าขายได้สามแสนห้า

ตัวแทนลิขสิทธิ์ที่จ่ายไปในราคาสูงแล้วคิดว่าตัวเองไม่ได้รับความเป็นธรรม ก็ไม่ต้องโมโหหรอก จริงๆ แล้วสิ่งที่พวกคุณซื้อไปสุดท้ายก็ยังเป็นหนังสือขายดี อยู่ดี... 'สิ่งที่พวกคุณจ่ายห้าล้านเพื่อให้ได้มาคือหนังสือที่มียอดขายเกินจริง หนังสือเล่มเดียวยอดขายจริงสามแสน' งั้นถ้าบอกว่า 'คุณจ่ายหนึ่งล้าน สิ่งที่ได้มาก็แค่หนังสือที่มียอดขายเกินจริงสามแสนแต่ยอดขายจริงสามหมื่น'... ความจริงแล้วไม่ต่างกันเลย อยู่ที่วิธีพูดเท่านั้น คุณไม่ต้องสนใจหรอกว่า สำนักพิมพ์จะพูดเกินจริงไปเท่าไร ตัวมันเองขายได้มากก็ต้องพูดเกินจริง ให้มากขึ้น ไม่ส่งผลต่อความจริงที่ว่ามันคือหนังสือขายดี...ผมพูดอย่างนี้ พวกคุณเข้าใจไหม...แน่นอน ผมคิดว่าเหตุการณ์นี้ไม่ควรค่าแก่การสนับสนุน ทั้งวงการสื่อสิ่งพิมพ์ควรตกลงกันและหยุดการพูดเกินจริงพรรคนี้นี้ไปซะ"

แม้จะรู้สึกว่ามีตรงไหนสักอย่างที่ผิดปกติ แต่ทุกคำพูดกลับมีเหตุผล และหลักฐาน ทำให้คนเชื่อถือ

ซูหลี่พบว่าในยามปกติโจ้วชวนมักจะเจ้าบทพาบทและแสดงได้อย่างลื่นไหล... ดูท่าทางนิสัยนี้คงจะได้มาจากพ่อของเขาเต็มๆ

อาจารย์โจ้วกู่เซวียนเป็นพ่อปลาไหลที่ภายนอกฉาบไว้ด้วยท่าทีจริงจัง ของแท้ ทั้งห้องส่ง รวมถึงพิธีกร ทุกคนล้วนถูกคำพูดของเขาทำให้ตะลึงงัน... ท่าทางเชื่อมั่นของเขาไม่ใช่สิ่งที่ทางรายการจะเตรียมล่วงหน้าไว้ได้

"..."

ซูหลี่วางรีโมตลงแล้วลุกขึ้นยืน ก่อนเดินไปยังหน้าประตูห้องโจ้วชวน พังความเงียบ半晌ใน จากนั้นก็ยื่นมือไปเคาะประตูดังก๊อกๆ

"โจ้วชวน? คุณตื่นก่อนนะคะ ออกมานี่หน่อย...เมื่อที่อาจารย์โจ้วกู้เซวียน
ล้างมลทินให้คุณอยู่ในทีวีด้วยละ การล้างมลทินครั้งนี้เป็นการซักล้างระดับ
ตราอินทรี* เลยนะ ซักล้างไปถึงช่อง CCTV เซียว สุดยอดมากเลย!"

* ตราอินทรี เป็นชื่อยี่ห้อผลิตภัณฑ์ซักล้างและผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดช่องปากชื่อดังของจีน

บทที่ 128

ไม่กี่วินาทีให้หลัง ประตูห้องที่ปิดสนิทตรงหน้าก็ถูกคนเปิดออกดัง 'แอ๊ด' จากนั้นก็เห็นชายหนุ่มยืนอยู่ด้านหลังประตูที่เปิดแง้มไว้ ใบหน้าของเขาขาวซีด ขยี้ตาพลงามอย่างง่วงงุน

"เกิดอะไรขึ้น โทวกเหวกโวยวายแต่เช้า ไม่ง่ายเลยนะกว่าผมจะหลับ..."

จากนั้นก็รู้สึกได้ว่าคนที่ยืนอยู่ข้างนอกใช้ไหล่ผลักประตู พอใจ้วชวนหันข้างเปิดทางให้โดยจิตใต้สำนึก เธอก็แทรกตัวเข้าไปในห้องเขาเหมือนกับปลาหนีชีวิต*...

เสียงเปิดผ้าม่านบังแสงตรงหน้าต่างดังพริบ แสงแดดยามเช้าลอดเข้ามา ขบไล่ความมืด ทำให้ห้องที่มีเตียงยื่นมือออกไปก็มองไม่เห็นนิ้วทั้งห้าสว่างขึ้น

ซุหลินฉวยโอกาสกระซอกพลาสติกของซูเปอร์มาร์เก็ตที่หล่นกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา เอาขยะในถังขยะที่เต็มจนแทบจะล้นออกมาเทใส่เข้าไปทั้งหมด ขั้วพริบตาเธอก็มีขยะสามถุงตุงๆ แล้วโยนไปที่มุมห้อง

จากนั้นก็รีบกระป๋องเบียร์ ถ้วยบะหมี่ กล่องข้าวตาลีเวอร์เปล้าที่อยู่ตรงหัวเตียงและหน้าคอมพิวเตอรียัดใส่เข้าไปในถุงที่ใหญ่ที่สุดใบที่สี่

ข้างหมอนและข้างเก้าอี้มีซองบุหรี่ที่เปิดทิ้งเอาไว้ มวนบุหรี่ทั้งหมด

* ปลาหนีชีวิต เป็นชื่อปลาชนิดหนึ่ง ตัวกลม ปลายาวแบน หลังสีดำ ท้องสีขาวหรือเทา หัวเล็กแหลม ปากมีหนวด มีเมือกหุ้มตัว ตัวจึงลื่นจนคว้าจับได้ยาก มักจะอยู่ในแม่น้ำ หนอง บึง ชอบซ่อนตัวอยู่ในดินเลน เมื่อรับประทานได้

ถูกเอาออกมาสูบ จากนั้นก็หัก บี โยนทิ้ง โยนทิ้ง และโยนทิ้ง

เธอกระโดดขึ้นไปบนเตียง ตบหมอน เตรียมชุดผ้าปูที่นอนและ
ปลอกผ้าห่มออกมาเปลี่ยน เมื่อเห็นว่าบนหมอนมีรูเล็กๆ รูหนึ่งที่ถูกบุหรี่ยี
จนไหม้ ก็เกยหน้ากลิ้งตาใส่ชายหนุ่มที่ยืนเหม่ออยู่ข้างประตูอย่างเกรียวกราด
แวบหนึ่ง...

โจ้วชวน "..."

คนที่ยืนสะบัดผ้าห่มอยู่บนเตียงเท่าเอว "ชีวิตมนุษย์ถ้าควรสิ้นสุดลง
ได้แล้ว อาจารย์คะ ตั้งสติหน่อย!"

โจ้วชวนได้ยินดังนั้นก็ฟังประตุ ยิ้มเหมือนจอมวายร้าย "ผมมีสติ
ตลอดเวลายุ่งแล้ว ไม่งั้นคุณลองมาจับดูสิ"

ทว่ารอยยิ้มนั้นส่งไปไม่ถึงกันบั้งดวงตา เสียงก็ทุ้มต่ำแหบพร่าเพราะ
นอนไม่พอ...ตอนที่เขายืนอยู่ตรงนั้น แสงแดดนอกหน้าต่างส่องกระทบ
ใบหน้าเขา แต่กลับขับไล่ความมืดมนที่อยู่ในดวงตาคู่นั้นไม่ได้

ซูหลี่ขยับมือ เป็นครั้งแรกที่พบว่าสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนซึ่งรูปร่างใหญ่กว่า
ลูกแมวลูกหมาสิบเท่า พอลุกขึ้นยืนกลับทำให้คนเอ็นดูได้เหมือนกัน...เธอรู้ว่า
สิ่งที่โจ้วชวนไม่ต้องการมากที่สุดคือ 'ความเห็นอกเห็นใจ' ดังนั้นจึงเคลื่อนสายตา
ออกไปอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

"เลิกทำหน้าระรื่นแบบนั้นได้แล้วค่ะ คุณเปิดคอมพิวเตอร์ดูข่าว
ใน CCTV สี รายการ 'ทอล์กโชว์' ของวันนี้...อาจารย์โจ้วผู้เขวียนออกทีวีแล้ว
ประณามเรื่องไซเบอร์บูลลี่และการเผยแพร่ข่าวเท็จ"

"..." โจ้วชวนไม่เชื่อ "ไปหลอกผีเถอะคุณ ก่อนหน้านี้อาพุดยังงี้
'ให้พวกเขาต่อกันไปนั่นแหละ' คุณก็ได้ยินไม่ใช่หรือ"

ซูหลี่ลากโจ้วชวนเข้ามา กดเขานั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ และถือโอกาสม
ก้มตัวเปิดคอมพิวเตอร์แทนเขา "ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่าพวกคุณสองคน
เป็นพ่อลูกกันแท้ๆ นิสัยปากแข็งใจอ่อนอะไรนั่นแหละถนัดที่สุด...มองคุณแวบเดียว
ก็รู้แล้ว จ๊ๆ กลืนในท้องของคุณนี่นะ ฝ่าเพดานนมควั่นจนเหลืองแล้วสินะ

สัปดาห์นี้คุณสูบบุหรี่ไปเท่าไรแล้วเนี่ย"

ขณะที่โจ้วชวนคลิกเมาส์เปิดเว็บไซต์ทางการของ CCTV ซ้ำๆ ซูหลี่ที่ยืนอยู่ด้านหลังก็กรีดนิ้วจับผมเขาขึ้นมาปอยหนึ่ง

"คุณไม่ได้สระผมมานานแค่ไหนแล้ว"

"..." เสียงคลิกเมาส์ชะงัก โจ้วชวนกล่าว "คุณออกไปซะ"

ซูหลี่ปล่อยผมแล้วเซ็ดมือบนไหล่ของเธอ "ฉันรู้ว่าช่วงนี้คุณอารมณ์ไม่ดี แต่ดิฉันยังงี้ก็...เอ่อ...ดิฉันยังงี้ก็ควรใส่ใจภาพลักษณ์หน่อย...ฉันเป็นแฟนของคุณก็จริง แต่ยังไม่ใช่ภรรยาของคุณ แฟนสาวย่อมคาดหวังให้ภาพลักษณ์ของคุณสมบูรณ์แบบเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน..."

"ผมไม่เรียบร้อยสะอาดสะอ้านยังงี้"

"คุณไม่ได้สระผมมาที่วันแล้วเนี่ย"

"..."

"อาบน้ำหรือยัง"

"กางเกงใน ผมเปลี่ยนกางเกงในทุกวันนะ"

"ไม่อาบน้ำแล้วเปลี่ยนกางเกงในจะมีประโยชน์อะไร"

"ผมต้องป้องกันไม่ให้เกิดอารมณ์วู่วามจนทำให้ตัวเองจมน้ำตายในอ่างอาบน้ำตลอดเวลา เพราะนั่นก็เลยอาบน้ำตามใจชอบไม่ได้ คุณดูสิว่าในห้องของผมแม้แต่สายเคเบิลก็ดึงออกหมดแล้ว เพื่อป้องกันไม่给自己เปลือยแขวนคอตายบนเพดาน...แม้ผมเตรียมตัวจะเป็นขอทาน คุณก็ไม่ถือสาไม่ใช่หรือใจ"

"..."

ฉันจำได้ว่าเมื่อนานมาแล้วตอนที่คุณพูดกับฉันถึงปณิธานของหงส์* อย่างเป็นทางการเป็น 'ขอทานตามท้องถนน' นี่ละ ฉันแสดงออกชัดเจนว่า 'ปฏิเสธอย่างรังเกียจ' ตอนนี้นำมาจู่ๆ ถึงได้กลายเป็น 'ไม่ถือสา' ไปซะแล้วละ

ซูหลี่คิดจะโต้แย้งแต่ก็หุบปากลง เธอยืนอยู่ข้างหลังโจ้วชวน มองดูเขา

* ปณิธานของหงส์ เปรียบเปรยถึงคนที่มีอุดมคติกว้างไกลและมีความทะเยอทะยานอย่างยิ่งवाद

คลิกเปิดตารางรายการช่องข่าว CCTV ด้วยความเร็วที่ช้ากว่าในยามปกติ ขณะที่เมาส์เคลื่อนไปยังรายการ 'ทอล์กโชว์' ที่เพิ่งออกอากาศจบไปเมื่อครู่นี้... ชูหลิก็หมุนตัวไปเก็บกวาดห้องให้เขา...

เปิดหน้าต่าง

เปิดแอร์

เปิดเครื่องฟั่นน้ำมันหอมระเหย

เปลี่ยนผ้าปูที่นอนและปลอกผ้าห่มใหม่ เสื้อผ้าสกปรกๆ ที่ทิ้งเกลื่อนพื้นก็นำไปยัดใส่เครื่องซักผ้าทั้งหมด เดินวนอีกรอบหนึ่ง กลับมาถอดเสื้อผ้าทั้งชุดออกจากตัวโจ้วชวน เหลือกางเกงในไว้ให้เขาตัวหนึ่งและปล่อยให้เขานั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เปิดฝาเครื่องซักผ้าแล้วยัดเสื้อผ้าของเขาลงไป

ประตูห้องที่โจ้วชวนเปิดแง้มเอาไว้ครึ่งหนึ่ง มีดนตรีเปิดรายการ 'ทอล์กโชว์' ดังลอดออกมา ชูหลิเดินกลับไปห้องอีกครั้ง ก่อนก้มเก็บถุงขยะสีใบที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา

"อาจารย์คะ ดูจบก็อย่าลืมไปอาบน้ำด้วย คุณเหม็นเปรี้ยวไปหมดแล้ว"

คนที่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ไม่แม้แต่จะเงยหน้า เพียงแต่โบกมือไปทางประตู

คนที่ยืนหิ้วถุงขยะสีใบอยู่หน้าประตูมองห้องที่สะอาดเอี่ยมกับแสงแดดที่สาดส่องเข้ามา และชายหนุ่มที่จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่ว่างตา เธอยกมุกปากขึ้นแล้วหมุนตัวออกไปทิ้งขยะข้างนอก...

เพราะอยากให้เวลาโจ้วชวนได้ไตร่ตรองอย่างเงียบๆ ชูหลิจึงจูงแอร์โกวที่ไม่ได้ออกไปข้างนอกมานานแล้วไปด้วย เล็บของเจ้าสุนัขยาวนิดหน่อยเมื่อย่านถนนของหมู่บ้านจึงเกิดเสียงดัง 'ตอกตัก'...แอร์โกวกระโดดโลดเต้น วิ่งเหาะๆ อยู่ข้างหน้า เมื่อวิ่งเร็วเกินไปก็หยุด อ้าปากแลบลิ้นพลางหันกลับมามองชูหลิ พอเห็นชูหลิยิ้มให้ก็หันไปกระโจนใส่ผีเสื้อต่อ...

แม้แต่สุนัขยังรู้ว่า 'การปล่อยใจ' คือความรู้สึกแบบไหน

ชูหลิพบกับคุณยายที่เก็บขยะเมื่อครั้งก่อนตรงจุดทิ้งขยะ ขณะส่ง

ถุงพลาสติกที่ใส่กระป๋องเปียร์โนเมื่อให้ หญิงสาวก็พูดขึ้น

"นี่คงเป็นถุงสุดท้ายแล้ว ขอขอบคุณนะค่ะ"

คุณยายเปิดถุงพลาสติก โยนกระป๋องเปียร์ที่อัดจนแบนแล้วใส่ไว้ในตะกร้า จากนั้นก็เงยหน้ามองซูหลี่ "วันนี้อากาศไม่เลวเลย ถูฝนลูกพลัม* มีฝนตกติดต่อกันหลายวัน ไม่ง่ายเลยกว่าจะปลอดโปร่ง"

หญิงสาวที่จูงสุนัขได้ยืนดั่งนั้นก็เงยหน้าขึ้น เหนือศีรษะคือท้องฟ้าสีคราม และแสงแดดเจิดจ้า เธอยกมุมปาก

"นั่นสิค่ะ นับว่าปลอดโปร่งแล้วล่ะ"

"คนในบ้านยังสบายดีนะ"

"ไม่เป็นไรแล้วค่ะ"

"ดี ๆ...จิ้งนี่ดีแล้ว"

ซูหลี่โบกมือให้คุณยายแล้วหมุนตัวจากไป พาเออร์โกวไปซื้อไก่ย่างตัวหนึ่งที่ทางเข้าหมู่บ้าน สุนัขตัวใหญ่ที่กินจุและไม่ชอบขยับเดินเลยสักก้าวกำลังคาบถุงที่ใส่ไก่ย่างไว้ ดึงสายจูงวิ่งเผ่นตรงไปที่บ้าน

ตอนที่ใช้ลูกกุญแจไขเปิดประตูเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงให้หลัง

วินาทีแรกที่กลับถึงบ้าน เออร์โกวเซ็ดอึ้งเท่าอย่างมีระเบียบ จากนั้นก็วางไก่ย่างในชามข้าวของตัวเอง สายหางก่อนจะเริ่มกิน

ซูหลี่วางลูกกุญแจและสายจูง เงยหน้ามองห้องของโจ้วชวนตาปริบๆ ประตูห้องยังคงเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ดูเหมือนว่าข้างในจะไม่มีเคลื่อนไหว

เธอเดินเข้าประตูไปด้วยความกระสับกระส่าย หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงน้ำไหลดังมาจากห้องอาบน้ำในห้อง...

"..." มุมปากหญิงสาวโค้งขึ้นเล็กน้อย ซูหลี่ที่ยืนอยู่นอกประตูห้องอาบน้ำตะโกนบอก "ฉันกลับมาแล้ว"

ท่ามกลางเสียงน้ำซู่ซ่าที่ตั้งอยู่ในห้องอาบน้ำ มีคนส่งเสียง "อืม" เป็น

* ถูฝนลูกพลัม มักจะเกิดขึ้นในเดือนมิถุนายนและเดือนกรกฎาคมของทุกปี มีกระแสลมร้อนขึ้นจากมหาสมุทรแปซิฟิกที่เกิดจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงใต้พัดผ่านประเทศจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี ทำให้มีเมฆมากและฝนตกติดต่อกันหลายวัน

การตอบรับ...เธอจึงเท้ามือที่กรอบประตู่

"ดูรายการ 'ทอล์กโชว์' จบหรือยังคะ"

"อืม"

"ดูเป็นผู้ให้กำเนิดแท้ง ไหมคะ"

"อืม"

"อีกเดี๋ยวจะโทรหาอาจารย์โจ้วกุเซวียนไซ้ไหมคะ วันนั้นที่แยกเขี้ยวยิงฟันใส่กันบนโต๊ะอาหาร พอเทียบอย่างนี้แล้วรู้สึกว่าคุณเองไม่รู้อะไรแล้วก็เนรคุณมากไซ้ไหมล่ะคะ การออกกรายการครั้งนี้ดีร้ายยังงั้นน่าจะสร้างระยะสงบศึกได้สักครึ่งปีสินะ คุณป้าก็น่าจะวางใจแล้วเหมือนกัน ดูท่าทางปีนี้ครอบครัวของคุณน่าจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีแล้วล่ะ..." ซูหลี่ฟิงอยู่ด้านข้างประตูห้องอาบน้ำพาลางเลือนดูเว่ยป้อ "บนเว่ยป้อมีคนขอโทษคุณเยอะเลย โอ้โฮ แฟนคลับพวกนี้นี่นะ เรียกได้ว่าเป็นหมู่บ้านก่าแพง* จริงๆ เลยนะเนี่ย มีคนหนึ่งเมื่อวานยังโวยวายให้คุณออกมาขอโทษอยู่เลย วันนี้มาขอโทษซะแล้ว แถมยังถูกคนแคปไว้อีก น่าอายชะมัด..."

บ่นจุกจิกไปได้ครึ่งหนึ่ง จู่ๆ ประตูห้องอาบน้ำก็ถูกคนเปิดออกมาจากด้านใน

ชายหนุ่มชะงักศีรษะที่มีน้ำหยดลงมาเปาะเปาะแถมข้างบนยังมีฟองอยู่ด้วยออกมาอย่างหงุดหงิด "คุณให้ผมอาบน้ำได้จ้ะ ได้หรือเปล่า"

ซูหลี่ฟิงถือโทรศัพท์ยืนอยู่ข้างประตูตะลึงงันครู่หนึ่ง ก่อนจะยืมตาหิย แล้วยกมือลูบใบหน้าของชายหนุ่มที่เปียกชุ่มจากช่องประตู

"ได้ค่ะ อาบให้สะอาดหน่อยล่ะ"

โจ้วชวนพืมพ้ออะไรสักอย่าง ฟังไม่ค่อยชัด ก่อนหัดศีรษะกลับไปปิดประตูแล้วลงกลอนดั่ง 'แกร๊ก'...

ซูหลี่ฟิงยืนนอกประตูพืมพ้อด้วยรอยยิ้ม "ทำอย่างกับฉันอยากจะฟังประตูเข้าไปอย่างนั้นแหละ" จากนั้นก็หมุนตัวกลับไปห้องรับแขก เวลานั้นถึงได้พบว่า

* 'หมู่บ้านก่าแพง' มาจากสำนวน 'หมู่บ้านก่าแพงลู่ตามลม' หมายถึงคนที่ไม่มีความคิดเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์

เจ้าเออร์โกวที่ใช้เวลาสืบทอดวินาทีกินไถ่อย่างตัวหนึ่งเสร็จกำลังนอนอยู่บนโซฟา
หางพวงใหญ่ลู่ลงมา กำลังใช้กระดาษสีขาวเช็ดปากอย่างรักความสะอาด...

"..."

เป็นสุนัขที่รักความสะอาดมากจริงๆ ต่างจากเจ้านายที่ซกมกของแก
โดยสิ้นเชิง

กินไถ่อย่างเสร็จ แอมยังรู้จักใช้กระดาษเช็ดปากซะด้วย เจ้านายของแก
แม้แต่จะอาบน้ำดีๆ ก็ยังทำไม่เป็นเลย ถึงจะเป็นอย่างนี้แต่ก็ยังเป็นหมาไฮส
ส่วนเจ้านายของแกกลับได้แฟนสาวที่เหมือนนางฟ้าอย่างฉันท...

เอ๊ะ! ว่าแต่กระดาษมาจากไหน

ซูหลี่เดินเข้าไปแย่งกระดาษสีขาวที่เปื้อนมันจากไถ่อย่างมาจากใต้อิงเท้า
ของเออร์โกว จากนั้นก็เห็นลายมือที่งดงามบนนั้น...

'ชายหนุ่มยกมือขึ้น นิ้วหัวแม่มืออันหยาบกร้านบาดผ่านอย่างรวดเร็ว
ตรงมุมปากที่เผลอเป็นเส้นตรงเพราะตึงเครียด

ฮวาเหมียน "?????"

ฮวาเหมียน "!!!"

ใบหน้าเฉยเมยที่อยู่ตรงหน้าตกตะลึงจนมันเงาไปชั่วขณะ ชายหนุ่ม
พลิกมือมองคราบสีน้ำตาลที่อยู่บนนิ้วหัวแม่มือ เนื้อสัมผัสคล้ายถั่วแดงกวน...
นี่ไม่ใช่เลือด'

"..."

ชื่อของนางเอกคนนี้เรียกได้ว่าคุ้นตามากๆ

หญิงสาวเค้นสมองพยายามคิดว่าสิ่งนี้คืออะไร ไม่ก็วินาทีให้หลัง
ซูหลี่ที่ยืนอยู่ตรงโซฟาก็หน้าเปลี่ยนสี กดตัวเออร์โกวไว้ และชะงักศีรษะ
ข้ามพนักโซฟาไปมองดู จึงพบว่าด้านหลังโซฟาดั้งแต่ชั้นที่สองนับจากชั้นบนสุด
ของบันไดห้องใต้หลังคาที่ขึ้นไปยังห้องเธอมีต้นฉบับเหมือนกับที่อยู่ในมือเธอ

ตอนนี้ถูกสุนัขคาบไปมาจนเปลี่ยนพื้น...

ซูหลี่กระโดดข้ามจากพนักพิงโซฟาอย่างเงอะงะแล้วพุ่งไปยัง
หน้าห้องใต้หลังคาทันที จากนั้นก็พบว่าขณะนี้เองบันไดชั้นที่สองตรงหน้าเธอ
มีต้นฉบับปึกหนึ่งถูกสุนัขเหี้ยยบจนและเทะวางอยู่

เลือดลมพลันพุ่งพล่านขึ้นสมอง ซูหลี่รีบก้มลงเก็บต้นฉบับขึ้นมา
ราวกับอัมเด็กทารก เก็บขึ้นมาได้ครึ่งเดียว สายตาพลันถูกน้ำตาตบบังจนพรำมัว
เธอยืนอยู่หน้าบันได ตื่นตระหนกจนมือสั่นระริก ชะโงกศีรษะร้องเรียกด้วยความตกใจ

"โ้วชวน!!!"

เสียงหงุดหงิดของชายหนุ่มดังมาจากในห้องอาบน้ำ "อะไรอีก!"

ซูหลี่น้ำตาคลอหน่วย ยืนกอดต้นฉบับที่ระจัดกระเจาไว้ในอ้อมอกอยู่
ตรงบันได ยืนราวกับคนโง่...

ที่ผ่านมาระหว่างพวกเขาไม่เคยพูดคำว่า 'ขอบคุณ' มาก่อน

ช่วงเวลาอันแสนยาวนานนั้น เขาเดินผ่านความมืดมิดโดยมีเธอ
คอยเคียงข้าง เขานิ่งเงียบ ทว่ามองเห็นทุกอย่างอยู่ในสายตาและจดจำเอาไว้
ในใจ

สักวันหนึ่งแสงแดดที่เจือด้วยความอบอุ่นก็จะขับไล่เมฆหมอกออกไป...

เขาจะมอบทุกอย่างให้เธอ...

สิ่งที่เธอต้องการ และสิ่งที่เขาสามารถให้ได้

บทที่ 129

โจ้วชวนอาบน้ำเสร็จก็เดินออกมาจากห้องอาบน้ำ แวบเดียวก็เห็นผู้หญิงของเขากำลังกอดต้นฉบับของเขาเอาไว้ เธอนั่งอยู่บนเตียง ตั้งใจอ่านที่ละแผ่น...หน้าต่างในห้องเปิดแง้มไว้เล็กน้อย กลิ่นบุหรืร่อก่อนหน้านี้ก็หายไปแล้ว กลิ่นเปลือกส้มที่พ่นออกมาจากเครื่องพ่นน้ำมันหอมระเหยยี้ดครองโพรงจมูก แสงแดดลอดผ่านเข้ามากระทบใบหน้าด้านข้างของเธอ

ที่แท้จิตใจที่ตึงเครียดผ่อนคลายลงก็เป็นความรู้สึกเช่นนี้ ความง่วงงุนอยากจะนอนหลับหันตีสัตินขึ้นมา รู้สึกว่าตัวเองสามารถนอนหลับสนิทได้อย่างสบายใจ ไม่กังวลอีกต่อไปว่าฝันร้ายจะทำให้ตกใจตื่นเมื่อไร

...ราวกับนกตื่นธนู* หวนคืนสู่ป่า ร่อนลงบนต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้า ที่แตกกิ่งก้านใบไม้เขียวชอุ่ม ริมหุบผาเพียงเสียงลมพัดผ่านเท่านั้น

"ตอนที่ฉันเห็นต้นฉบับพวกนี้ ลูกรักของคุณกำลังใช้แผ่นหนึ่งขีดปาก" ราวกับรู้สึกได้ถึงสายตาของโจ้วชวน คนที่นั่งอยู่บนเตียงพูดโดยไม่เงยหน้า

โจ้วชวนเดินไปที่ข้างเตียง ชะงักศีรษะอ่านต้นฉบับที่วางอยู่บนตักของซูหลี่...เธอยื่นมือผลักศีรษะเปียกชุ่มของเธอออกไป

"ออกไปเลย อย่าให้น้ำหยดลงบนต้นฉบับ นานหลายปีขนาดนี้แล้ว

* นกตื่นธนู หมายถึงผู้ที่เคยตกใจหรือผ่านเหตุการณ์ร้ายมาก่อน เมื่อพบกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่คล้ายคลึงกัน ก็ารู้สึกตื่นตระหนกหรือหวาดกลัว

กระดาศพวกนี้เนะบอบบางเหมือนขนมปังกรอบแผ่นบางๆ...หมึกบางส่วน
จางไปหมดแล้ว"

"..."

อันที่จริงปีนั้นต้นฉบับเหล่านี้ถูกโจ้วชวนทำลายทิ้งไปแล้วส่วนหนึ่ง ดังนั้น
ต้นฉบับจึงไม่สมบูรณ์และไม่ปะติดปะต่อ

แต่เธอก็อ่านอย่างสนใจและรู้สึกแปลกใจอย่างยิ่ง

มุ่มปากเขาโค้งขึ้น โจ้วชวนเอาผ้าขนหนูพันศีรษะอย่างง่ายดาย
เหมือนกับคุณยายหมาป่า ปีนขึ้นเตียง ภูไถ่อยู่ข้างกายซูหลี่...ปลดผ้าห่ม
และผ้าปูที่นอนที่เปลี่ยนใหม่มีกลิ่นลูกเหม็นจางๆ โจ้วชวนหยิบเอากระดาศ
ที่วางอยู่ด้านบนสุดของต้นฉบับปีนั้นขึ้นมา

"อ่านถึงไหนแล้ว"

"พระเอกเจอนางเอกแล้วก็หันหน้าเดินหนี นางเอกตามไปถามตาปริบๆ ว่า
ทำไมคุณเจอนั้นแล้วต้องเดินหนีด้วย" ซูหลี่โบกต้นฉบับในมือ "พระเอกบอกว่า
กลัวทำให้คุณตกใจ...ให้ตายเถอะ พระเอกที่อ่อนโยนขนาดนี้ไม่เหมือนกับคุณ
เลยสักนิด อย่างคุณเนี่ยนะสร้างพระเอกที่นิสัยละเอียดอ่อนขนาดนี้ออกมาได้
ถ้าผลงานเรื่องนี้ของคุณเผยแพร่ออกไปจริงๆ คงมีคนบอกว่าคุณไม่ได้เป็น
คนเขียนอีกแน่"

"...ทำไมผมจะไม่ใช้คนเขียน ผมจำได้แม่นเลยว่าบทแรกเขียนตอนที่
เข้าเรียนวิชาภาษา ตอนนั้นกำลังเรียน 'ฎีกาออกศึก' อยู่ละ" โจ้วชวนจิบปาก
สองที "ตอนที่พระเอกหมุนตัวจะวิ่งหนี นางเอกลุกขึ้นถือกล้องข่าววิ่งตามไป
มีจุดที่ไม่ต่อเนื่องนิดหน่อย อ่านเจอหรือเปล่า"

ซูหลี่กวาดตามอง "เจอแล้ว"

โจ้วชวนสีหน้าไร้อารมณ์ "ตอนนั้นถูกผีอาชญากรรมอย่างครูสอนภาษานั้น
เรียกให้ลุกขึ้นอ่านบทเรียน แถมยังให้แปลความหมายคร่าวๆ บทหนึ่งในนั้น"

ซูหลี่คิดอยู่ครู่หนึ่ง ถึงกับเห็นภาพขึ้นมาเป็นฉากๆ จึงหัวเราะคิกคัก
ขึ้นมา เหมือนกับว่าตอนนั้นเธอนั่งอยู่ข้างๆ โจ้วชวน ในห้องเรียนเงียบมาก

เพราะทุกคนต่างจ้องมองเขา ส่วนเธอก็กอดหนังสือภาษาเล่มหนึ่งแล้วเงยหน้ามองเขาได้อย่างเปิดเผยเช่นกัน ดูเขาลุกขึ้นอ่านบทเรียนด้วยสีหน้าไม่เต็มใจ จากนั้นก็ค่อยๆ แปลงานเขียนสมัยโบราณทีละประโยคช้าๆ...

ซูหลี่หรีตาเล็กน้อย จู่ๆ ก็นึกถึงคอมเมนต์ของเพื่อนสมัยมัธยมปลาย เหล่านั้นของโจ้วชว่นในเวบบอร์ดเมื่อเช้านี้ ในกลุ่มผู้หญิงจำนวนไม่น้อยนั้นมีสองคนที่แต่งงานมีลูกแล้ว ตอนที่พูดถึงเขา แต่ละตัวอักษรแต่ละบรรทัดล้วนเต็มไปด้วยความเลื่อมใส...

"ถ้าฉันรู้ว่าแฟนในอนาคตของฉันจะโด่งดังไปทั่วโรงเรียนตั้งแต่ ม.ปลาย ฉันต้องพยายามเกิดให้เร็วกว่านี้หลายปีแน่"

"อ้อ" โจ้วชว่นเหลือบตามองเธอแวบหนึ่ง "คุณดูท่าทางดีตาของตัวเองสมัย ม.ปลาย จะต้องเป็นนายที่มั่งคั่ง สมัยผมหนุ่มๆ นะนะ ราคาญคนขี้ไวยวายที่สุดเลย จะต้องหลบคุณเหมือนหลบแมลงสาบแน่นอน"

ซูหลี่ได้ยินดังนั้นก็เลิกคิ้วสูง เหยียงหมัดคิดจะต่อยเขา...

โจ้วชว่นคว้าข้อมือเธอไว้ เอนตัวลงมากอดเธอแล้วซุกขาเข้าไปในผ้าห่ม มือเขาจับมือเธออยู่ในท่าน์ไม่ยอมปล่อย

"ตอนวัยรุ่นก็ชอบผู้หญิงแบบนางเอกนี้แหละ บอบบาง เข้าอกเข้าใจคนอื่น พุดเบาๆ เหมือนยุ้ง จิตใจอ่อนโยนแต่แข็งแกร่ง..."

ซูหลี่คิดอยู่ครู่หนึ่ง... คำพูดและการกระทำของเธอมักจะเต็มไปด้วยความตื่นตัวอยู่เสมอ เหมือนกับแมวฟองชนหรือไม้กลิ้งที่ร้องเจี๊ยกๆ วุ่นวายเมื่อก่อนเอาแต่คิดว่าจะเถียงกับเหล่าเหมียวอย่างไร พอตอนนี้ก็เอาแต่คิดว่า จะเถียงกับเสียงซงลิ่งอย่างไร ความอ่อนแอบอบบางไม่ใช่เธอเลย แต่เรื่องนี้ก็แล้วไปเถอะ ทว่าจิตใจไม่ได้อ่อนโยนสักเท่าไรและไม่ได้แข็งแกร่งอะไรนัก แคมอะอะก็เอาแต่ร้องไห้

ครั้งล่าสุดที่ร้องไห้ซึ่มูกโป่งดูเหมือนว่าจะเป็นเมื่อสิบนาทีก่อนหน้านี้ แต่จะว่าไปแล้วก็สดๆ ร้อนๆ เลยละ เพราะตอนนี้ป๋ายจุมุกและชอบตาของเธอยังคงแดงก่ำ...

...ดีมาก คุณสมบัติที่เขาพูดมาไม่มีอะไรเหมือนกับตัวเธอเลยสักนิด
ซูหลี่กำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน รู้สึกขัดแย้งในตัวเอง ทันใดนั้นก็ได้ยิน
โจ้วชวนเอ่ยอย่างเนิบช้าอีกครั้ง "รวมถึงหน้าอกใหญ่ด้วย"

ซูหลี่ก็หันมองหน้าอกของตน ยึดเอาทำตัวตรงโดยไม่รู้ตัว เชิดคาง
เหลือบตามองและตะเขวไต่ผ้าห่มทีหนึ่ง

"ฉันทำไมคุณมาชอบฉันล่ะ"

"ผมไม่รู้หรอก อาจติดกับดักคุณก็ได้ เมื่อก่อนไม่เคยมีความรัก กับ
เพื่อนผู้หญิงพวกนั้นก็แค่บุพเพนาค้าง*..." โจ้วชวนหยุดคิดไปครู่หนึ่ง
ดูเหมือนว่าคำคำนี้ไม่ควรใช้อย่างนี้ ดังนั้นจึงแก้ไขให้ถูกต้อง "กับเพื่อนผู้หญิง
พวกนั้นก็แค่ความสัมพันธ์แบบบริสุทธ์ที่เฉียดผ่านกันเฉยๆ ไม่เคยมีใคร
ใช้ลูกไม้ทำกับข้าวให้ผมกินทุกวันมาล่อลวงผม มีวันหนึ่ง จู่ๆ คนที่ทำกับข้าว
ทุกวันก็สารภาพรักกับผม ผมก็สับสน ถ้าไม่ตอบรับล่ะก็ ต่อไปไม่มีข้าวกิน
จะทำยังไงล่ะ เพราะงั้นก็เลยตอบรับนะสิ"

"..." ซูหลี่แทบจะพูดไม่ออก "คุณชมฉันหน่อยไม่ได้เหรอ"

"ชมอะไร"

ซูหลี่เงิบไปครู่หนึ่ง ชีที่หน้าอกตัวเอง...เหมือนกับคำอธิบายที่อยู่ใน
ตำราเรียนภาษาของเด็กประถมที่ว่า 'แอ่นอกตัวเองเหมือนกับไก่ตัวผู้ที่ภาคภูมิใจ'

โจ้วชวนมองหน้าเธอครู่หนึ่ง จากนั้นก็เลื่อนสายตาลงไป...

สายตานั้นราวกับมีความอบอุ่นและกระแสไฟฟ้า พอไล่ตั้งแต่หน้าผาก
ไปจนถึงขนตาของเธอก็ทำเอาเธอต้องหลุบตาลง พอถึงปลายจมูกก็ทำให้เธอ
ต้องย่นจมูก พอผ่านริมฝีปากก็ทำให้เธอต้องเฝ้มปาก...จากนั้นราวกับ
กระแสไฟแปลบปลาบไล่ผ่านข้างแก้ม ใบหน้าของเธอแดงระเรื่อและรู้สึกว้าว
อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น เมื่อเห็นอย่างนั้นเขาก็กลืนน้ำลายดัง 'เอือก' ด้วย
ความตื่นเต้นเล็กน้อย สายตานั้นยังคงเคลื่อนลงไปยังลำคอเรียวยาวที่เชิดขึ้น
และกระตุกไพล่าร้า

* บุพเพนาค้าง หมายถึงความสัมพันธ์ชั่วคราวชั่วคราว

ห้องนอนเงียบจนน่าตกใจ มีเพียงเสียงของเครื่องฟนน้ำมันหอมระเหยที่กำลังทำงานอยู่

เพราะหันหน้าเข้าหาแสงแดดที่นอกหน้าต่าง ซูหลี่จึงมองเห็นทุกความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าของชายหนุ่มที่นั่งเอี๊ยะเหยอยู่บนเตียงได้อย่างชัดเจน ขนตายาวๆ ของเขาราวกับผีเสื้อที่กระพือปีกบินตามการเคลื่อนไหวของดวงตาเขา สิ้นยัณฑ์ตาถูกแสงส่องกระทบจนกลายเป็นสีน้ำตาลอ่อน เมื่อผีเสื้อกระพือปีกตัวนั้นร่อนลงมาบัง สิ้นยัณฑ์ตาของเขาจึงเปลี่ยนเป็นเข้มนั่น...

บรรยากาศในห้องตอนนี้ตึงเครียดอยู่บ้าง

ซูหลี่ลื้มมือที่ชี้หน้าอกตัวเองลง คิดจะหัวเราะอย่างเก้อกระดากออกมาให้ดูเหมือนว่าตนล้อเล่น...

แต่ขณะที่เธอฝืนยกมูมปากก็เห็นโจ้วชวนโน้มนำร่างมาข้างหน้าเล็กน้อย จากนั้นทุกส่วนบนใบหน้าของเขาก็ไม่ว่าจะแยกออกจากกันหรือประกอบเข้าด้วยกันก็นำมามองอย่างยิงขยายชัดอยู่ตรงหน้าเธอ...

สัมผัสอันนุ่มนวลและที่ริมฝีปาก ตามมาด้วยกลิ่นหอมของสบู่อาบน้ำที่เจืออยู่ในลมหายใจของชายหนุ่ม... กลิ่นอายทั้งสะอาดและหอมหวานนี้ประกอบกับแสงแดดนอกหน้าต่างคือกระบองสังหารไร้พ่ายตีๆ นี่เอง มีพลังที่ทำให้กระตุกสันหลังหลอมละลายกลายเป็นน้ำแอ่งหนึ่ง

ซูหลี่ส่งเสียง "อืม" พึงเວໄວ້บนหมอนที่อยู่ด้านหลังเหมือนกับร่างกายอ่อนปวกเปียกไปแล้ว ต้นฉบับที่วางบนตักกระจัดกระจายบนเตียง ปลายลิ้นของชายหนุ่มรุกร้าเข้าไปในปากเธอ...

ราวๆ สองเดือนก่อน เธอยังหงุดหงิดอยู่เลยว่าตกลงโจ้วชวนชอบเธอหรือไม่กันแน่ ทำไมเขาไม่เป็นฝ่ายจูมมือเธอก่อน ทำไมเขาไม่เป็นฝ่ายจูบเธอก่อน

หลังจากนั้นสองเดือนให้หลัง สิบนิ้วพันนาการกันแน่นได้ผ้าห่มริมฝีปากและลิ้นอันนุ่มนวลขึ้นและจูมพิศกลิปปากของเธออย่างแผ่วเบาราวกับ

กำลังพิสูจน์อะไรบางอย่างโดยไร้สัมผัสเสียง...

"ผมเองก็อยากชมคุณมากเหมือนกัน" ระยะห่างระหว่างทั้งสองฝ่ายค่อยๆ แยกออกจากกัน เสียงของชายหนุ่มแหบพร่าเล็กน้อย "คุณให้ผมเห็นกับตาว่าเป็นความจริงก่อนสิ"

ซูหลียังไม่ทันตั้งสติว่าอะไรที่เรียกว่า 'เห็นกับตาว่าเป็นความจริง' วินาทีถัดไปก็ถูกผลักจนล้มลงบนเตียงนุ่มๆ แล้ว...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3RFPj5h>